

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/15 (48) • 7 Aralık 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

NATO'nun hedefinde bölge halklarının geleceği var...

Emperyalist haydutlara geçit vermeyelim!

İÇİNDEKİLER

NATO'nun hedefinde	
bölge halklarının geleceği var	3
NATO Patriot sevkiyatına onay verdi... . . .	4
Türk sermaye devletiyle	
NATO'nun kirli ilişkisi	5
Sermaye devletinin uşaklığı Kore	
Savaşı'ndan bugüne sürüyor!	6
"Özel" kontra örgüt: SADAT...	7
Dokunulmazlık	
tartışmalarından yansıyanlar	8
Karadağ davasında 9. duruşma	9
"Makul" değil, insanca yaşamaya yeten,	
vergiden muaf asgari ücret!	10
Kığılı direnişi üzerine...	12
Dünden bugüne	
MİCHA'dan yansıyanlar...	12
İşyerlerinde uygulanan sistematik	
kişiliksizleştirme ve baskılama aracının	
bilimsel adı mobingtir!	13
MİB MYK Aralık ayı toplantısı.. . . .	14-15
<u>NATO: Bir saldırı, savaş ve</u>	
<u>iç savaş örgütü - 1</u>	16-18
25. yıl etkinliğinin enerjisi ve gücüyle sınıflı	
örgütlenme seferberliğine!	19
Tunus ve Mısır'ın kısa dersi:	
Parti, sınıf, devrim!...	20
Mursi ve efendilerine karşı	
emekçiler ayakta	21
Burjuva basının genç ve kadın militan	
korkusu.	22
19 Aralık Katliamı ve direnişinin yıldönümü	
yaklaşırken.	23
İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi	
Ali Çerkezoğlu'yla görüştük...	24
Sağlıkta dönüşüm ölümüne doymuyor!... .	25
Yakın zamanda işten çıkarılan Av. Fatma	
Arda ile "işçi avukatlık" üzerine...	26
Av. Gökmen Yeşil'le işçi avukatlık ve tıp	
sözleşme üzerine	27
Av. Cem Gök ile işçi avukatlık ve hukuk	
alanındaki örgütlenme üzerine	28
Kadına yönelik baskı, şiddet,	
ayrımcılık tırmanıyor	29
Üniversitelerden.	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/15 (48) * 7 Aralık 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Patriot füzelerinin Suriye sınırına konuşlandırılması, İzmir'de bulunan NATO üssünün NATO Karakuvvetleri Komutanlığına dönüştürülmesi, Malatya Kürecik'e kurulan füze kalkını sistemi... Bütün bu yaşananlar emperyalistler ve onların sadık taşeronu Türk sermaye devleti tarafından hummalı bir savaş hazırlığı yürütüldüğünü işaret ediyor.

Süreçte, bir emperyalist savaş ve iç savaş aygıtı olan NATO giderek daha ön plana çıkıyor. Türkiye topraklarının savaş ve saldırı üssü olarak bir uçtan bir uca silah ve üslerle donatılması ve savaş makinesi NATO'nun bu zemin üzerinden yeni bir saldırı pozisyonu alması, bölgede kapağa dayanan emperyalist boğazlaşmanın geldiği noktayı da gözler önüne seriyor.

Bütün bu gelişmeler emperyalist savaş karşısında mücadele eden devrimci-ilerici güçlere tarihsel bir sorumluluk yüklüyor. Zira bu topraklarda genel olarak emperyalist savaş ve saldırganlığa, özel de ise onun en temel aygıtlarından birisi olan NATO'ya karşı verilecek mücadele, bölge halklarının geleceği açısından büyük bir önem taşıyor. Dolyısıyla başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm devrimci-ilerici güçler, önümüzdeki günlerde emperyalist saldırı, savaş ve iç savaş aygıtı olan NATO'ya karşı etkin bir mücadele pratiği örmek, işçi sınıfı ve emekçileri bu konuda uyarmak ve eylemli bir sürece kazanmak sorumluluğu ile yüzyüze bulunuyor.

Emperyalizmin hizmetinde savaş ve saldırı politikalarında hız kesmeyen, bu toprakların emperyalistlerce hoyratça kullanılması için var gücüyle çalışan Türk sermaye devleti, tüm bu emperyalist savaş ve saldırganlığın faturasını işçi sınıfı ve emekçilere kesiyor. Son kurulacak Patriot füze sistemi dahil olmak üzere emperyalist savaş aygıtlarını finanse etmek için sınıfın omuzlarına her geçen gün yeni yükler bindiriyor.

Geçtiğimiz günlerde 2013 yılında uygulanacak asgari ücreti belirlemek için toplanan komisyondan ilk yansıyanlar, işçi sınıfına ve emekçilere bir kez daha sefalet ücretlerinin dayatılacağını, krizin ve emperyalist saldırganlığın faturasının emekçilerin omuzlarına yükleneceğini bir kez daha göstermiş bulunuyor. Görünen o ki sermaye devleti işçi ve emekçilerin sömürsü üzerinden sermayeyi palazlandırmanın ve emperyalist savaş ve saldırganlığı finanse etmenin hesabını yapıyor. Sermaye devletinin bu hesaplarını bozmak için işçi sınıfını "insanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret" mücadelesine kazanmak, dahası bu mücadele içerisinde sınıfa "emperyalist savaşın ve krizin faturasını reddetme" bilincini taşıyabilmek büyük önem taşıyor.

Özgür Bir Gelecek İçin Liseliler Sesi'nin Aralık sayısı çıktı. Okurlarımız Eksen Yayıncılık bürolarından ulaşabilirler...

Ozgün bir gelecek için

LISELİLERİN SESİ

Aylık Liseli Gençlik Dergisi * Sayı: 47 * Aralık 2012 * Fiyatı: 1TL

Emperyalizm Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmenin hazırlıklarını yapıyor...

Kitapçılarda...

Emperyalist saldırganlığa geçit yok!

Çok açıklıkla söylüyorum ki benim moralim çok iyi ve ölümden de korkum yok. Çok büyük bir ihtimalle bu için ölüme le sonu olacağını çok iyi biliyorum. Buna rağmen korkuya, yılmığa, karamsarlığa kapılmıyorum ve devrimci olduğum, mücadeleye katıldığım için onur duyuyorum. Böyle düşünmem, böyle davranmam, halka ve devrime olan inancımın gelmektedir. Ölümden korkmadığımı söyleyemem, yaşamak istem ediyim, yaşamaktan bıktığım şekilde anlayışımamalı. Elbette ki hayatta olmayı ve mücadele etmeyi arzularım. Ancak karşına ölüm çıkmışsa, bundan korkmamam, cesaretle karşılamam gerekir. Biliyorsunuz ki bu ceza işlediğim iddia edilen suçtan verilmeyi. Asıl amaç olan böyle bir olayla gözdağı vermek ve mücadeleyi engellemek hedefine dayalıdır. (...) Hepinize özgür ve mutlu yaşam dilerim.

Devrimci selamlar
Oğlunuz Erdal
(Erdal Eren'in son mektubundan)

Erdal Eren devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyor!

NATO'nun hedefinde bölge halklarının geleceği var...

Emperyalist savaş ve saldırı örgütü NATO'ya geçit vermeyelim!

Kamuoyuna Türk sermaye devletinin talebi olarak sunulan, fakat gerçekte bir NATO planı olarak icra edilen Patriot füzelerinin Suriye sınırına konuşlandırılması süreci, emperyalistler tarafından atılan yeni adımlarla birlikte devam ediyor. Son olarak Brüksel'de yanyana gelen NATO üyesi ülkelerin dışişleri bakanları, yaptıkları açıklama ile Türkiye'ye Patriot füzeleri yerleştirilmesine onay verdiklerini duyurdular.

Sermaye devletinin "Patriot talebine" arka çıkan NATO dışişleri bakanları, aldıkları bu kararın birkaç hafta içerisinde uygulanacağını açıkladılar. "Türkiye sınırlarının son dönemde çok sık ihlal edildiği", "Suriye'nin elinde kimyasal silahlar bulunduğu" vb. demagojiler eşliğinde harekete geçen NATO güçleri, şu günlerde Malatya, Gaziantep ve Diyarbakır üçgeninde Patriot'ları konuşlandıracak yer bakıyorlar.

Bu gelişmelere paralel olarak İzmir'de kurulu bulunan NATO üssünde NATO Kara Komutanlığı'nın faaliyete geçmesi, yürütülen savaş hazırlığının boyutunu ortaya koymakta, Türk sermaye devletinin bölge halklarına karşı hazırlığı süren emperyalist savaşta üslendiği misyonu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Suriye süreci, emperyalistler arası derinleşen çelişkiler ve NATO

Türk sermaye devleti Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin daha en başında NATO'yu "göreve" çağırmış, bu konuda sonuç alabilmek için her türlü yonteme başvurmuştu. Özellikle yaz döneminde Türk savaş uçağının düşürülmesinin ardından savaş çığırtkanlığını tırmandıran sermaye devleti, NATO kurucu anlaşmasının "5'inci maddesini" gerekçe göstererek Suriye'ye yönelik NATO müdahalesini kışkırtan bir süreç işletmişti. Fakat bütün bu çabalar emperyalist dünyanın "hassas" dengelerine takılmış ve o gün için sonuç üretmemişti.

Devamında yaşanan gelişmeler ise emperyalist dünyada yaşanan egemenlik krizinin kritik bir aşamaya geldiğini gözler önüne sermiş bulunuyor. Öyle ki, sermaye devletinin savaş çığırtkanlığı ve NATO gibi bir savaş aygıtını Suriye'ye sokma konusunda sergilediği gayretkeşlik yer yer bir dizi batılı emperyalist güç tarafından bile yadırganmaktadır. ABD komutanları dahi Türkiye'nin NATO'yu Suriye'ye sokma çabalarını "maceracılık" olarak tanımlamak durumunda kalmış, böyle bir müdahalenin sonuçları konusunda ciddi uyarılarda bulunmuştu.

Emperyalistler arası çelişkilerin ve hegemonya krizinin NATO şahsında ortaya çıkan görünümüne dair 2006 yılında NATO'nun Riga Zirvesi vesilesiyle verilen "NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü" başlıklı konferansta ortaya konulanlar, bugün yaşanan duruma fazlasıyla açıklık getiriyor:

"Bugün Rusya ve Çin gibi emperyalist dünya rekabetinde belli bir yeri bulunan ülkeler, batı emperyalizmiyle ilişkilerini görünürde işbirliği içinde götürüyor görünseler bile, gerçekte özellikle ABD emperyalizmi ile ciddi sorunlar yaşamaktadırlar ve bu sorunlar gün geçtikçe kendini daha açık biçimde dışa

da vurmaktadır. NATO kendini dünya polisi olarak örgütlerken, İran türü olaylara müdahale hakkını kendisi için sözde hukuki bir zemin haline getirirken, bunu aynı zamanda Çin'e ve Rusya'ya karşı da bir tavır olarak da geliştiriyor, bunu önemle akıldta tutmak gerekir. Yani NATO'nun gerçek patronu durumundaki ABD emperyalizmi, Batılı müttefiklerini bu örgüt üzerinden kontrol altına almakla kalmıyor, buradan oluşmuş birliği ve yaklaşımı öteki emperyalist mihrakların karşısına da çıkarıyor." (NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü - H. Fırat)

Suriye iç savaşı ve NATO

Elbette bu söylenenlerden NATO'nun Suriye sürecine hiçbir şekilde müdahil olmadığı sonucu çıkarılmamalıdır. Zira NATO sadece bir emperyalist saldırı ve savaş aygıtı değil, aynı zamanda bir iç savaş örgütüdür. Tarih NATO tarafından kışkırtılan ve yönetilen bir dizi iç savaş örneği ile doludur. Libya sürecine bakıldığında bu gerçek tüm çıplaklığıyla görülebilir. Libya'da içeride bizzat emperyalistler tarafından beslenen, eğitilen ve silahlandırılan güçler savaşı yürütürken, jet hızıyla devreye sokulan NATO güçleri Libya'yı talan eden bir bombardıman ile sonuca ulaşmıştır. İzmir'de bulunan NATO üssünden kalkan uçaklar binlerce bomba ile Libya'yı yerle bir etmiştir.

Bugün benzer bir sürecin Suriye'de işletildiğinden kuşku duyulmamalıdır. Zira Suriye iç savaşı gelinen yerde emperyalist merkezler tarafından yürütülüp yönetiliyor. Böylesi bir gerçekliğin yaşandığı yerde, bir iç savaş örgütü olarak kurulmuş ve tarih boyu bu misyonu üzerinden sayısız kanlı icraatın altına imza atmış, deyim yerindeyse işi bu olan bir emperyalist savaş aygıtının, Suriye sürecinin dışında kaldığını düşünmek saflık olur. Kaldı ki Soğuk Savaş'ın sona ermesinin ardından NATO'ya biçilen yeni misyon, NATO'nun dünya jandarması olarak bir dizi ülkeye müdahalesini de ayrıca kolaylaştırmış bulunuyor. Yine aynı konferansta yer alan şu paragraf bu durumu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor:

"Tahmin edilebileceği gibi 'terörizme karşı mücadele', kriz bölgelerine yapılacak müdahalenin temel gerekçesini oluşturacak. Riga Zirvesi'nde kabul edilen yeni belgede bu önemli bir yer tutuyor. Bu son derece muğlak tanımlama, ihtiyaca göre her yöne çekilebilecek, her özel durumda bir bahane olarak

kullanılabilecek, bu yeterince açık. Direniş örgütlerinin faaliyetleri kadar kontrol dışı ya da ABD zorbalığına şu veya bu biçimde muhalif devletlerin tutumu da pekala 'terörizm' kapsamında görülebilecek ve dolayısıyla 'terörizme karşı mücadele'nin hedefi haline getirilebilecek. Bu yolla ülkelere ve bölgelere her türlü keyfi müdahalenin önü açılıyor; şu veya bu ülkenin iç siyasal yaşamında dolaysız biçimde taraf olmak meşrulaştırılıyor." (NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü / H. Fırat)

NATO'ya karşı mücadele anti-emperyalizmin ve devrimci enternasyonalizmin bir gereğidir!

Tüm bu tabloyla birlikte son gelişmeler Türk sermaye devletini ve onun bugünkü temsilcisi AKP iktidarını fazlasıyla memnun etmiş görünüyor. Her ne kadar NATO dışişleri bakanları Suriye sınırına kurulması planlanan Patriot füze sisteminin "tampon bölge ve Suriye hava sahasının uçuşa yasaklanması" anlamına gelmediğini söylese de, atılan bu adımların Türk sermaye devleti tarafından büyük bir sevinçle karşılandığı açık.

AKP şeflerinin ayaklarını yerden kesen bu son gelişmeler, başta Ortadoğu halkları olmak üzere Türkiyeli işçi ve emekçileri büyük bir yıkıma sürüklemektedir. Zira NATO üzerinden yürütülen savaş hazırlıkları kardeş Suriye halkı kadar Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarını da tehdit etmektedir. Daha şimdiden ucu komşu halklara doğrultulan füzelerin ve ağır silahların faturası işçi sınıfının omuzlarına yüklenmiş bulunuyor. Kumandasını NATO'nun elinde tuttuğu füzeler işçi ve emekçilere fatura ediliyor. Dahası, yaşanacak kapsamlı bir bölgesel savaşta ortaya çıkacak fatura çok daha kabarık olacaktır.

Dolayısıyla bu topraklarda emperyalist savaş ve saldırganlığa yönelik mücadelenin hedefinde mutlaka NATO olabilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçilerde NATO'ya karşı açık bir bilinç oluşturmak için her türlü araç ve yöntem kullanılabilirmeli, sermaye devletinin ve emperyalistlerin işçi sınıfı ve emekçilerin bilincinde yaratmak istediği her türlü yanılsamayı parçalayacak bir politik kuvvet ve pratik mücadele hattı ortaya konulabilmelidir. Bu yakıncı görevler en başta sınıf devrimcilerinin önünde durmaktadır.

NATO Patriot sevkiyatına onay verdi...

Emperyalist savaş ve saldırganlık hazırlıkları sürüyor!

Türkiye'nin Suriye'de sürmekte olan içsavaşa açıktan müdahalesi ve silahlı güçlere destek vererek taraf olması, başından beri sermaye devletinin saldırgan politikalarının nereye varabileceğinin işaretlerini veriyordu. Gelinek yerde ise sorunun çoktan Suriye'den çıktığı ve tüm Ortadoğu'ya yönelik emperyalist senaryolarda Türkiye'nin etkin taşeronluğa soyunduğu alenen görülebiliyor. Sürecin parçası olan NATO ile birlikte emperyalizm, Ortadoğu halklarını bir kez daha kana boğmaya hazırlanıyor.

Türkiye emperyalist savaş ve saldırganlık üssü!

Suriye'de yaşanan iç savaşın açıktan tarafı olan ve bununla da kalmayarak Ortadoğu'ya yönelik emperyalist müdahalenin önünü düzlemeye çalışan sermaye devleti, son olarak NATO'ya başvurarak Patriot füzeleri istedi. Geçtiğimiz hafta "savunma" bahanesiyle NATO'ya başvuran Türkiye'nin talebi ise Brüksel'de yapılan NATO'ya bağlı 28 ülkenin dışişleri bakanlarının katıldığı toplantıda kabul edildi. Aslında toplantı öncesi talebin kabul edildiği hatta gerekli planlamaların dahi tamamlandığı basına yansımıştı ancak bu toplantı ile birlikte karar da resmîyet kazandı ve Patriot sistemlerinin Türkiye'ye konuşlandırılması kesinleşmiş oldu.

Toplantının ardından yapılan ortak açıklamada ise "NATO'nun güneydoğu sınırındaki durum ve Türkiye sınırlarının defalarca ihlal edilmesi büyük endişe doğurmaktadır. Güçlü bir dayanışma ruhu içinde Türkiye'nin yanındayız. NATO dışişleri bakanları olarak tehditleri caydırma ve Türkiye'yi savunma kararlılığımızı ilan ediyoruz" denilerek Suriye'ye karşı takınılan tavır ilan edildi.

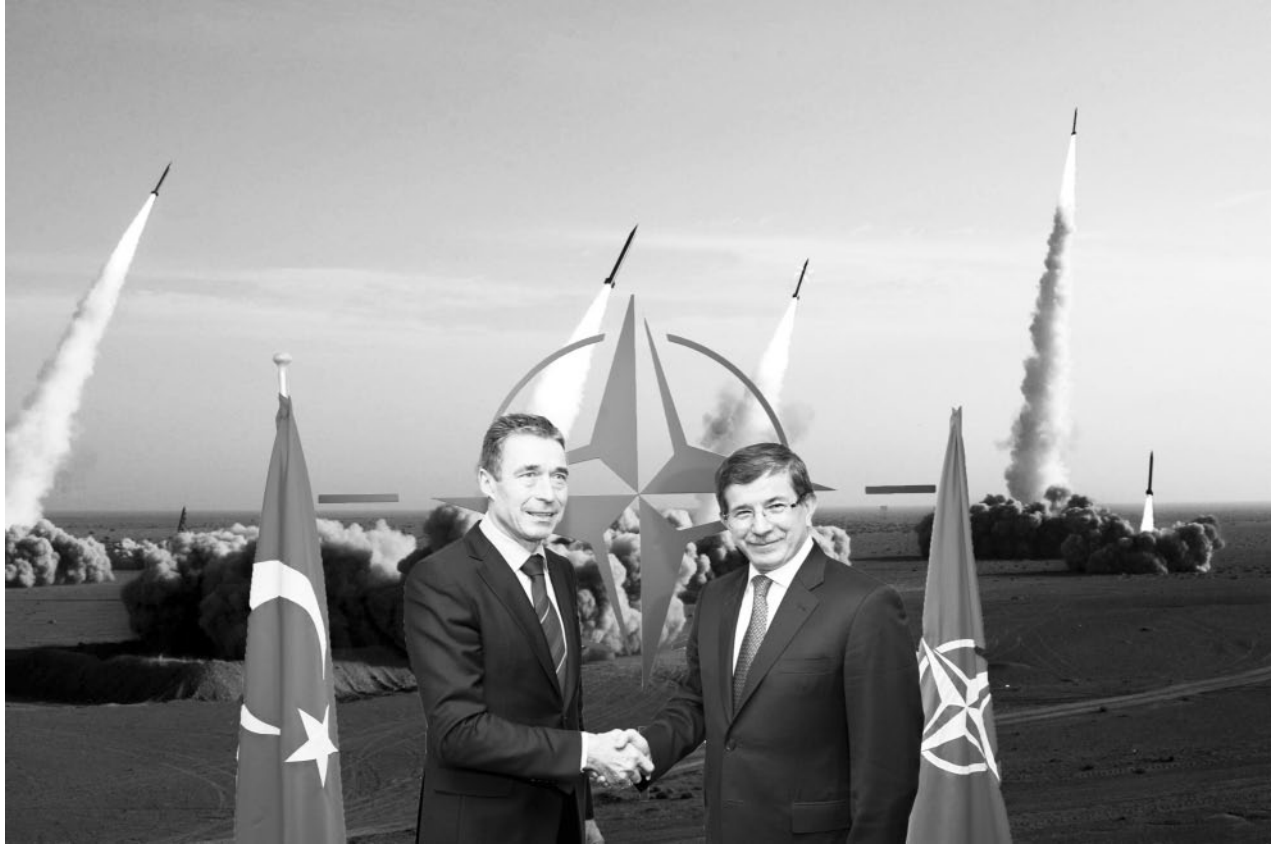
Ortak açıklamada "Türkiye'ye sığınan Suriye vatandaşlarına yardımcı olan Türk halkı ve makamlarını takdir ediyoruz" sözleriyle Türkiye'nin Suriye politikası da açıktan desteklendi. Bir süredir Suriye'ye yönelik kara propagandanın parçası olarak öne sürülen "Suriye kimyasal silah kullanacak!" kışkırtması bu kez NATO'nun resmi bahaneler listesine de eklendi.

Fiili olarak çoktan planlanan füze sevkiyatının resmi olarak da karar altına alınmasıyla Patriotların önümüzdeki birkaç hafta içerisinde Türkiye'ye gönderilmesi bekleniyor. Atılacak bu adımın başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm işçi ve emekçiler için ciddi bir yıkımın ilk adımlarından olduğu açık.

Saldırı ve savaş silahları olarak Patriotlar!

NATO'nun ve Türk sermaye devletinin tüm açıklamalarında Patriot sistemlerinin savunma amacıyla kullanılacağı belirtiliyor. Ancak füze sistemleri hakkındaki gerçekler şimdiden bu bahaneyi boşa düşürmekte.

Patriot füzeleri uzun mesafeli balistik silahlar olarak tanımlanıyor. Füzelere ve savaş uçaklarına karşı

kullanılmak üzere üretilen Patriotlar'ın Suriye füzelerine ve topçu bataryalarına karşı kullanılması mümkün değil. Maliyeti de hayli yüksek olan bu sistemlerin basitçe Suriye'den gelecek füzelere karşı kullanılmasının ikna edici olmadığını düzen güçleri de farketmiş olacak ki bir süredir Suriye'nin kimyasal silah kullanacağına yönelik haberler yayınlanıyor.

Füzelerin yerleştirilmesi NATO ve Türkiye'nin Suriye'de "uçuşa kapalı bölge" oluşturma hazırlığı olarak değerlendiriliyor. Aynı zamanda uzun menzilli olan füzeler Suriye dışında da bir dizi ülkeyi tehdit ediyor.

Güvenlik gerekçesiyle sistemlerin kesin yerleri belirtilmemesine rağmen Patriotlar'ın Diyarbakır-Malatya-Gaziantep üçgeni içerisinde olacağı belirtiliyor. İlk önce füzeleri Almanya ve Hollanda'nın sağlayacağından bahsedilirken son toplantının ardından ABD'nin de Patriot göndereceği ifade ediliyor.

Füzelerin kontrolünün Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanlığı'nda olmasına rağmen füze kurulum maliyetinin Türkiye'ye ait olduğu, zira prosedür gereği maliyetin füzeleri talep eden ülke tarafından karşılanacağı da biliniyor. Her bir bataryanın 4-5 milyon dolar değerinde olduğu düşünüldüğünde ortaya çıkacak maliyetin büyüklüğü görülebilir.

Rusya kaygılı

Rusya Türkiye'nin Patriot talebine başından beri mesafeli yaklaşmış ve kaygılarını her fırsatta belirtmişti. NATO toplantısı öncesi Rusya ile de görüşmeler yapılarak kaygıların giderilmesi yönlü açıklamalar ve görünmeyen pazarlıklar yapıldığı

öğrenildi.

NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen, Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov ile görüştü ve görüşmenin ardından saldırı ya da uçuşa yasak bölge oluşturmak gibi amaçlarının olmadığını anlattığını açıkladı.

Lavrov ise "Türkiye'nin kendini savunma hakkına saygılıyız. Bunu engelleme çabası içinde değiliz" diyerek Türkiye'nin Washington Anlaşması'nın 5. maddesine göre füze sistemleri kurmaya hakkı olduğunu ifade etti.

Lavrov Suriye'ye yönelik dış müdahaleye karşı olduklarını da belirterek "Suriye, Libya değil" mesajı verdi. Lavrov ayrıca kimyasal silah demagogilerini de değerlendirdi ve "Suriye yönetiminin kimyasal silah kullanma hazırlığında olduğuna yönelik daha önce de bazı açıklamalar oldu. Ancak Suriye yönetimi bize düzenli olarak bu yönde bir adım atmayacaklarının garantisini veriyorlar" dedi.

NATO'ya geçit vermeyelim!

Emperyalist saldırı, savaş ve iç savaş örgütü NATO'nun Türkiye'ye konuşlandıracağı silahlar mevcut savaş konseptinin yalnızca bir parçası. İzmir'deki Kara Komutanlığı, faaliyete geçen füze kalkanı, Stinger talebi ve yapılan bir dizi hazırlık, NATO'nun Türkiye eliyle halklara kan ve ölüm kuskun için gemi azyaya aldığı işaretleri.

Bugün bu emperyalist barbarlık kulübüne karşı mücadele etmek güncel bir görev olarak işçi ve emekçilerin karşısında duruyor. Zira kaybedilen her mevzi, yitirilen her dakika Ortadoğu halklarını biraz daha ölüme ve yıkıma sürüklüyor.

Dünden bugüne...

Türk sermaye devletiyle NATO'nun kirli ilişkisi

Türkiye-NATO ilişkisi, sermaye devletinin emperyalist-kapitalist dünyayla bütünleşme sürecinde önemli bir dönemeçi işaret eder.

Emperyalist-kapitalist sistemin girmiş olduğu çok yönlü krizden çıkmak için dünya halklarının başına sardığı faşizm belasının ezilmesinde Sovyet halkları muazzam bir direniş sergilemiş, bu komünist ideolojiye dünya çapında çok büyük bir prestij ve etkinlik alanı sağlamıştır. Emperyalist-kapitalist sistemin bu etki ve üstünlüğe cevabı NATO olmuştur. İkinci emperyalist paylaşım savaşının ardından emperyalist güç olarak öne çıkan ABD'nin hegemonyası altında "komünizm tehlikesine" karşı ve "savunma amaçlı" kurulduğu iddia edilen NATO'nun karanlık tarihi, onun gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü olduğunu sayısız kez kanıtlamıştır.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na yolaçan çelişkilerden faydalanmaya çalışan Türkiye, savaşın sonlanması ve yeni güç dengelerinin kurulmasının ardından o güne kadar sürdürdüğü ikili politikayı bir yana bırakmış, emperyalist-kapitalist sistemle daha ileriden bütünleşme hedefiyle ABD emperyalizmiyle çok yönlü ilişkiler kurmaya başlamıştır. Sermaye devletinin 1949'da kurulan NATO'ya ilk başvurusu onaylanmayınca, 1950 yılında ABD emperyalizmin öncülüğünde başlatılan Kore müdahalesi, ona efendisine rüştünü ispatlama imkanı sağlamıştır. Birleşmiş Milletler tarafından talep edilen 500 askere karşılık Türk devletinin 5 bin asker göndermesi, emperyalizme her türlü hizmete hazır olduğunun bir göstergesi sayılmıştır.

Böylece ABD'nin tam güvenini kazanan sermaye devletinin 1952 yılında NATO'ya girişi kabul edilmiş ve kendisine biçilen rol emperyalist-kapitalist sisteme "ileri karakolluk" olmuştur. Bundan sonra hem sosyalist kampa karşı emperyalizmin ileri karakolu olarak hareket etmiş, hem de bölgede emperyalist politikalar doğrultusunda mazlum halklara karşı konumlanmıştır. İsrail'in ABD'den sonra en önemli müttefiki olarak Türkiye'nin anılması ve bu yönde stratejik nitelikte askeri-siyasal ve ekonomik işbirliğine gidilmesi bu politikaların sonucudur.

Sermaye devletinin emperyalizmin "ileri karakolu" olma görevini yerine getirebilmesi, içeride de buna uygun siyasal koşulların hazırlanmasını gerektiriyordu. NATO bu açıdan her zaman belirleyici bir organ olmuştur. Emperyalist-kapitalist dünya ile bütünleşme süreci sosyal çelişkileri derinleştirmiş, bu çelişkilerin açığa çıkardığı sınıf mücadeleleri ile dünyada yaşanan gelişmelerin yarattığı politik atmosfer, emekçi kitlelerin sosyal uyanışını ve politizasyonunu arttırmıştır. Bunun bastırılmasında kontr-gerilla vb. örgütlenmeler, faşist darbeler, dinsel gericilik, kültürel yozlaşma vb. araç ve yöntemlere başvurulmuştur. Bunlar bizzat CIA ve NATO karargahlarında planlanmıştır.

Türkiye'nin son 60 yıllık tarihinde NATO'nun oynadığı özel rolün de tanıklık ettiği üzere, NATO hiçbir zaman bir savunma örgütü olmamış, bir uluslararası saldırı ve iç savaş örgütü olarak varlığını sürdürmüştür. '89 yıkılışı ve Doğu Bloku'nun dağılmasına karşın, NATO'nun bu sefer de "terörizme karşı mücadele" bahanesiyle genişletilmesi, bu durumu tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. Türk burjuvazisi de bu "misyona" ve

amaç doğrultusunda hareket etmiş, ülke toprakları NATO üsleriyle doldurulmuş, NATO müdahalelerine askeri ve lojistik destek sunulmuş, ordunun üst kademeleri NATO karargahlarında eğitilmiştir. Irak'tan Yugoslavya'ya, Somali'den Afganistan'a, Kosova'ya kadar NATO'nun sayısız saldırı ve müdahalesine destek verilmiştir. Libya'ya gerçekleşen NATO müdahalesinde İzmir anakarargah olarak kullanılmıştır. Malatya Kürecik'te kurulan füze radar sistemi ise siyonist İsrail'in saldırgan politikalarına verilen arsızca bir destektir.

Sermaye devleti açısından, kendisine biçilen taşeronluk görevini layıkıyla yerine getirebilmek; ABD'yle kölece bağlara sıkı sıkıya sarılarak emperyalist-kapitalist sistemle daha ileriden bütünleşmenin, daha ileri roller üstlenebilmenin ve rant alanları kapabilmenin temel koşulu olarak görülmektedir. Geçtiğimiz yıl Türkiye'nin NATO'ya katılımının 60. yılı vesilesiyle dinci gerici partinin şefi Erdoğan'ın yaptığı açıklama bu durumu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır:

"Soğuk Savaş'ın sona ermesi ve akabinde Sovyetler Birliği'nin dağılması, NATO'nun ve de bu ittifakan en etkin üyelerinden biri olan Türkiye'nin önemini asla azaltmamıştır. Tam tersine, uluslararası finans krizinden Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da yaşanan dönüşüme dek uzanan farklı gelişmeler doğrultusunda yeniden şekillenmekte olan dünya düzeninde, NATO'nun Türkiye için, Türkiye'nin de NATO için önemi günbegün daha da artmaktadır. Türkiye, özgür dünyanın savunmasında oynadığı önemli rol sayesinde NATO bünyesinde her zaman sağlam ve güvenilir bir müttefik olmuştur; aynı şekilde, gelecekte de sağlam ve güvenilir bir müttefik olmaya devam edecektir." Bu sözler, 60 yıllık uşaklık çizgisinde devam edileceğinin adeta manifestosudur.

İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen mazlum halklar bugüne kadar gerçekleşen faşist darbelerin, kirli provokasyon ve katliamların, gözaltı ve işkencelerin hesabını, bu karanlık tarihin bizzat sorumlusu olan NATO'dan sorabilmelidir. Bu çerçevede "Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali", "NATO, AB vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi", "Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması" talepleri yükseltilmelidir.

Saldırganlığın yeni üssü İzmir!

Emperyalist saldırı, savaş ve iç savaş örgütü NATO, halklara ölüm kusmak için yeni konseptler oluşturuyor ve sürekli olarak yeni yapılanmalara gidiyor. Özellikle Ortadoğu'daki gelişmeler, Suriye üzerinden gündeme gelen ve aslında bütün bir Ortadoğu'nun yeniden dizaynı anlamına gelen süreç, NATO'nun da saldırı hazırlıkları yapmasına vesile oluyor.

Son olarak ise NATO'nun İzmir'deki üssünü yeniden yapılandığı ve görev tanımını değiştirdiği görüldü. İzmir'de bulunan hava üssü kapatılarak NATO'nun tek kara üssü haline getirildi.

Bir süredir NATO'nun üslerini kapattığı, bu nedenle İzmir'deki üssün de kapanacağı yönlü söylentiler dolaşmaktaydı. Geçtiğimiz yıl ise Millî Savunma Bakanı Vecdi Gönül İzmir'deki üssün kapanmayacağını *"Şimdi NATO'nun Kara Unsur Komutanlığı, Kara Kuvvetleri Komutanlığı İzmir'e geliyor. Böylece hava unsuru yerine, Kara Kuvvetleri İzmir'e gelmiş olacak."* sözleriyle 'müjdelemiş' ve *"İzmir'e hayırlı olsun"* demişti.

Bahsedilen düzenleme tamamlandı ve NATO Müttefik Kara Komutanlığı İzmir Şirinyer'deki Orgeneral Vecihi Akın Kışlası'nda düzenlenen törenle faaliyete geçti. İzmir Valisi Cahit Kırac, Ege Ordu Komutanı Abdullah Atay, ABD Büyükelçisi Francis Ricardone, Polonya Büyükelçisi Marcin Wilczek'in katıldığı törende *"NATO tarihi boyunca nerede görev yaptıysa Türkiye'nin orada çok önemli katkıları olmuştur"* denilerek Türkiye'nin uşaklığı övüldü.

Korgeneral Ben Hodges ise kendisine sorulan soru üzerine Suriye'ye yapılacak bir saldırıda NATO'nun rolüne dair *"Böyle olası bir durumda NATO Kara Komutanlığı, NATO kara kuvvetlerinin komutasını yürütür. Komuta ve kontrolünü yürütür. Belli bir seviyede de sorumluluk bölgesine paralel olarak komuta ve kontrol idaresi ile yönetimi sağlar"* ifadelerini kullandı.

Son dönem tartışılan Patriotlara da değinen Hodges, füzelerin Türkiye'yi korumak için olduğunu iddia etti.

İzmir'de NATO üssü kuşkusuz ki yeni kurulan bir üs değil. Dahası Türkiye'nin NATO'ya ait ilk üssü olma özelliğini taşıyor. Çiğli'de bulunan ilk üs 8 Eylül 1952 yılında yani Türkiye'nin NATO'ya katılmasından yedi ay sonra kuruluyor. Müttefik Kara Kuvvetleri Karargahı (LANDSOUTHEAST) adıyla kurulan üs, başlarda ABD'li bir korgeneral tarafından yönetiliyor. 1954'te ise Fransa, İngiltere ve İtalya'dan gelen yeni güçler ile geliştiriliyor.

ABD Hava Kuvvetleri'ne (USAFE) bağlı olan İzmir Hava Üssü'nün önemi son yıllarda daha da arttı ve 11 Ağustos 2004'te LANDSOUTHEAST karargahı Napoli'den İzmir'e taşındı. 1 Ocak 2006'da ise Almanya'nın Rammstein hava üssünde bulunan ABD 16. Hava Filosu İzmir Hava Üssü'ne konuşlandırıldı.

Bugün ise üssün yeni misyonu, belli ki Ortadoğu halklarına yönelecek yeni saldırıları koordine etmek. Türkiye'ye yerleştirilecek füzeler ve füze kalkanı ile birlikte düşünüldüğünde NATO'nun yeni dönemde halklara cellatlığı üst boyuta taşıma hazırlıkları yaptığı görülmekte.

Sermaye devletinin uşaklığı Kore Savaşı'ndan bugüne sürüyor!

Kapitalist sistemin yapısal iç çelişkileri, ekonomik bunalımı, baskıcı faşist rejimleri ve üretici güçlerin topyekun yıkımını hedefleyen dünya savaşını doğurdu. Milyonlarca işçi ve emekçinin katledildiği savaşta kapitalist barbarlığın ürünü olan faşizmin saldırganlığına, vahşetine karşı komünistlerin ortaya koyduğu güçlü, yaygın direniş insanlığın önüne 'sosyalizm'i güçlü bir alternatif olarak yeniden ortaya çıkarttı. Savaş ve saldırganlığın ağır yıkımıyla, işsizlikle, yoksullukla boğuşan işçi ve emekçilerde kapitalist düzene karşı öfke büyüyordu. Savaşın yarattığı tahribatla yıkılan Avrupa'dan, Doğu Avrupa, Balkan ülkelerinin bir bölümü Sovyet Bloku'na dahil olarak kapitalist dünyadan kopmuş, SSCB savaştan güçlenerek ve etkinliğini genişleterek çıkmıştı.

Kapitalist bunalımın ardından patlak veren savaş bittiğinde yeni paylaşımlarla birlikte kapitalist üretim muazzam bir şekilde yoğunlaşmış ve genişlemişti. Kızışan soğuk savaş dönemini başlatan siyasal ve iktisadi gelişmeler NATO'nun doğuşunun temel nedenidir. Sözde savunma amaçlı kurulan Kuzey Atlantik Savunma Paktı (NATO) artı-değer sömürüsüne dayalı kapitalist egemenliğin tüm dünyada hüküm sürmesi ve 'sosyalist' bloku kuşatarak sınırlandırmak için soğuk savaşın en etkili silahı olarak devreye sokuldu. Komünist tehlike tehdidine karşı mücadele sürekli körüklendi, Sovyetler Birliği'nin ne denli tehlikeli ve güçlü olduğu argümanı sürekli kullanılarak bunu önlemenin yolunun genişleyen Sovyetler Blokuna karşı 'Çevreleme Planı' içeren doktrinin uygulanmasından geçtiği sürekli pompalandı. Bu yaklaşım soğuk savaş boyunca ABD dış politikasının temeli haline getirildi. ABD yeni egemenlik ve rant alanlarına sahip olmak için dünya jandarması olarak hareket etmek ve saldırgan politikalarını uygulamak, 'büyük alan' kavramını geliştirdi. 'Büyük alan' Batı yarım küresini, Batı Avrupa'yı, Uzak Doğu'yu yani savaş sonrası çözülmekte olan eski İngiliz İmparatorluğu'nu, Fransa'nın ve İngiltere'nin egemenliğinden çıkan Ortadoğu'yu, yani bütün yeryüzünü eline alıyordu. Kısacası ABD emperyalizmi egemenlik alanı olarak tüm dünyayı hedef almıştı.

Kore Savaşı ve NATO

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından 1948'de Kuzey Kore'nin, devrimin ardından 1949'da Çin'in Sovyet Bloku'na katılması ile iki kutuplu dünya arasındaki mücadele daha da kızışmaya başladı. Kapitalist sistemin ham madde kaynağı ve yeni pazarlar için yürüttüğü saldırganlık içerisinde NATO'nun politik ve askeri iç savaş örgütü olarak kullanılmasında Kore savaşı önemli bir örnektir.

Kore 1910 yılında işgal edilerek Japonya emperyalizmi tarafından sömürgeleştirilen bir ülkedir. Bu süre içerisinde özgürlük isteyen Kore halkına karşı Japon emperyalizminin yanıtı vahşice olmuştur. Kore işçileri, emekçileri ve halkı Japonya'nın sömürgeciliğine karşı işgalin sürdürdüğü yıllar boyunca sessiz kalmamıştır. Kore'de Japon emperyalizminin sömürsü, ulusal baskıya dayalı işgal politikası karşısında sınıfsal ve

ulusal mücadele gelişmiş, kesintisiz bir şekilde sürdürülmüştür. İşgal sırasında sınıfsal sömürü ve ulusal baskı inkarcı politikalarla en kaba biçimlerde uygulanmıştır. Örneğin Kore dilinde eğitim yapmak yasaktır. Koreliler isimlerini değiştirmek ve Japonca isim takmak zorunda bırakılmıştır. Başta büyük bir tarım ülkesi olan Kore'de tüm topraklara el konulur. Koreliler topraklarından kopartılarak ucuz tarım işçisi haline getirilir. Japon sermayesinin Japon işçilerine verdikleri ücretin yarısına çalıştırdıkları Kore'li işçilerin emek sömürsü üzerinden Kuzey'de sanayi üretimi ve madencilik, Güney'de ise tarım sektöründeki üretim hızla gelişerek kapitalist sömürü derinleştirilir.

Savaş sonrasında Japonya'nın yenilgisi ardından değişen dengeler ve SSCB'nin doğrudan desteği ile Kore'de bağımsızlık mücadelesi gelişir. 9 Ağustos 1945'te SSCB Japonya'ya savaş ilan eder ve Kızıl Ordu Kore'ye girer. Bir hafta sonra'da Kuzey bölgesi Japon işgalinden kurtulur. Bu durum karşısında ABD ise askerlerini Güney bölgesine yerleştirerek işgal eder ve Kore böylece iki parçaya bölünür. Kore'nin bağımsızlığını hazırlama komitesi ve kurulan halk komitelerinde komünistler etkin bir rol alırlar. 6 Eylül 1945'te kurulan ulusal meclis Kore Halk Cumhuriyetini ilan eder. Komünistlerin etkinliğinde süren bu sürece ABD, güneyde askeri hükümet kurarak Halk Cumhuriyeti'ni güneyde tanımayacaklarını ilan eder. Bundan sonraki süreç anti-komünist milliyetçi muhafazakar güçlerin ve Amerikan askeri hükümetinin Kore'nin özgürlük mücadelesine karşı gerici işgalci bir odak olarak müdahalesi ile ilerler.

Yıllarca Japon emperyalizminin baskısı altında sömürülen Kore halkı şimdi de ABD emperyalizminin boyunduruğu altında yaşamaya mahkum edilmek istenir. Sovyet blokunun desteği ile Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti her türlü engelleme girişimine rağmen 22 Ağustos 1948'de resmen kurulur. Bir hafta öncesi de ABD'nin denetimindeki güneyde cumhuriyet ilan edilir. Güney'de işbirlikçi iktidar işgal sırasında Japon emperyalizminin kuklası olan güçlerden oluşturulmuştur. 1948 yılından itibaren 38. paralel olarak ifade edilen sınır çizgisi üzerinde yaşanan çatışmalarla kuzey-güney arasındaki gerilim tırmanır. Kuzey Kore ordusunun 1950 yılında Güney Kore topraklarına girmesiyle 3 yıl süren

savaş başlar. Kuzey Kore ordusu Güney'e girdiğinde işbirlikçi ABD iktidarına karşı ayaklanmalar başlar. Güney Koreli komünistlerin önderliğinde yürütülen halk komitelerinin yeniden örgütlendiği geniş ayaklanma ile ABD işgaline son verecek güçlü bir mücadele örgütlenir. Hatta 1950 Eylülü'nde Güney Kore'nin % 90'ı ele geçirilir.

Ancak emperyalist savaş örgütlerinin bu gelişmeye yanıt vermesi gecikmez. BM'nin Kore halkının topyekun bir şekilde yürüttüğü özgürlük mücadelesini "barışın çiğnenmesi ve bir saldırı eylemi" olarak tanımlayarak tüm üye ülkeleri yardıma çağırması ile Kore'ye karşı topyekun bir saldırganlık başlar. ABD ve BM güçleri hızla Güney Kore ordusunun yardımına yetişir. Emperyalist savaş makinesinin bütün gücüyle yürüttüğü saldırı karşısında Kuzey Kore güçleri Güney'i tek etmek zorunda kalırlar. BM-ABD ve Güney Kore Kuvvetleri Ekim başında hızla saldırıya geçerek Kuzey Kore topraklarına girerler. Ve kısa sürede Çin sınırına ulaşırlar. ABD emperyalizminin doğrudan askeri birlikleri ile yürüttüğü işgal boyunca Kuzey Kore yerle bir olurken toplam Kore nüfusunun %20'si yani 20 milyon insan katledilir. ABD, BM'den Kore'ye müdahale kararı çıkartarak Türkiye'nin de içinde yer aldığı 15 kadar ülkenin askerini emperyalist saldırıya dahil eder. Türk burjuvazisi ise ABD emperyalizmiyle bütünleşmek ve bölgede ileri bir karakolu olarak hareket edeceğini kanıtlamak için 500 kişilik bir askeri birlik talebi olmasına karşın 1950 yılında 5090 asker göndererek Kore'nin işgaline ve Kore Halkının katledilmesine ortak olur. Sermaye iktidarı binlerce askeri 'komünizme karşı savaş' nidaları eşliğinde Kore'ye göndererek ABD emperyalizmine uşakça bağlılığını gösterir. Binlerce asker yolunu izini bilmediği Kore'de ölür.

Kuzey'e gelen Çin'li gönüller ile savaşın dengesi değişir. BM-ABD- Güney Kore birlikleri Kuzey Kore topraklarından çıkarılır. 27 Temmuz 1953'te cephe hattının sınır alınmasını ve esirlerin iadesini içeren ateşkes ile savaş sona erer.

Türkiye'nin bu süreçte ABD emperyalizmine karşı uşakça tutumu NATO vizesini almasını sağlar. Aynı zamanda Kore savaşı ABD için bundan sonraki süreçte NATO'nun savaş ve iç savaş örgütü olarak yapılandırılması sürecinde önemli bir deneyim kazandır.

“Özel” kontra örgüt: SADAT

“Özgür” Suriye Ordusu’na (ÖSO) bağlı güçlere Türkiye’de silahlı eğitim verildiği artık biliniyor. Sermaye basınında bile bu konuda onlarca haber yayınlandı. Bu haberlerde ismi en fazla öne çıkan, bir askeri özel şirket olan ve Uluslararası Savunma Danışmanlığı ismiyle bilinen SADAT’tı. SADAT’ın kontra faaliyetleri sermaye devletinin tam desteği ile sürüyor.

SADAT Arap ülkelerinde “gayri nizami harp” eğitimi vermeye hazırlanıyor. Bu çerçevede yayınladığı ilanlarla çeşitli güçleri birlikte çalışmaya çağırıyor.

SADAT’ın kontra faaliyetleri

SADAT’ın kurucular kurulu irticai faaliyetleri nedeniyle ordudan atılmış, bu nedenle emekli olmuş askerlerden oluşuyor. Şirket, bir emekli general olan Adnan Tanrıverdi öncülüğünde, 23 emekli subay ve astsubay tarafından kurulmuş. Adnan Tanrıverdi ve diğer kurucuların ortak yanları, AKP iktidarına olan yakınlıkları. SADAT’ın hedeflerini anlamak, yürüttüğü faaliyetin içeriği konusunda bilgi sahibi olmak için internet sitesine bakmak yeterli.

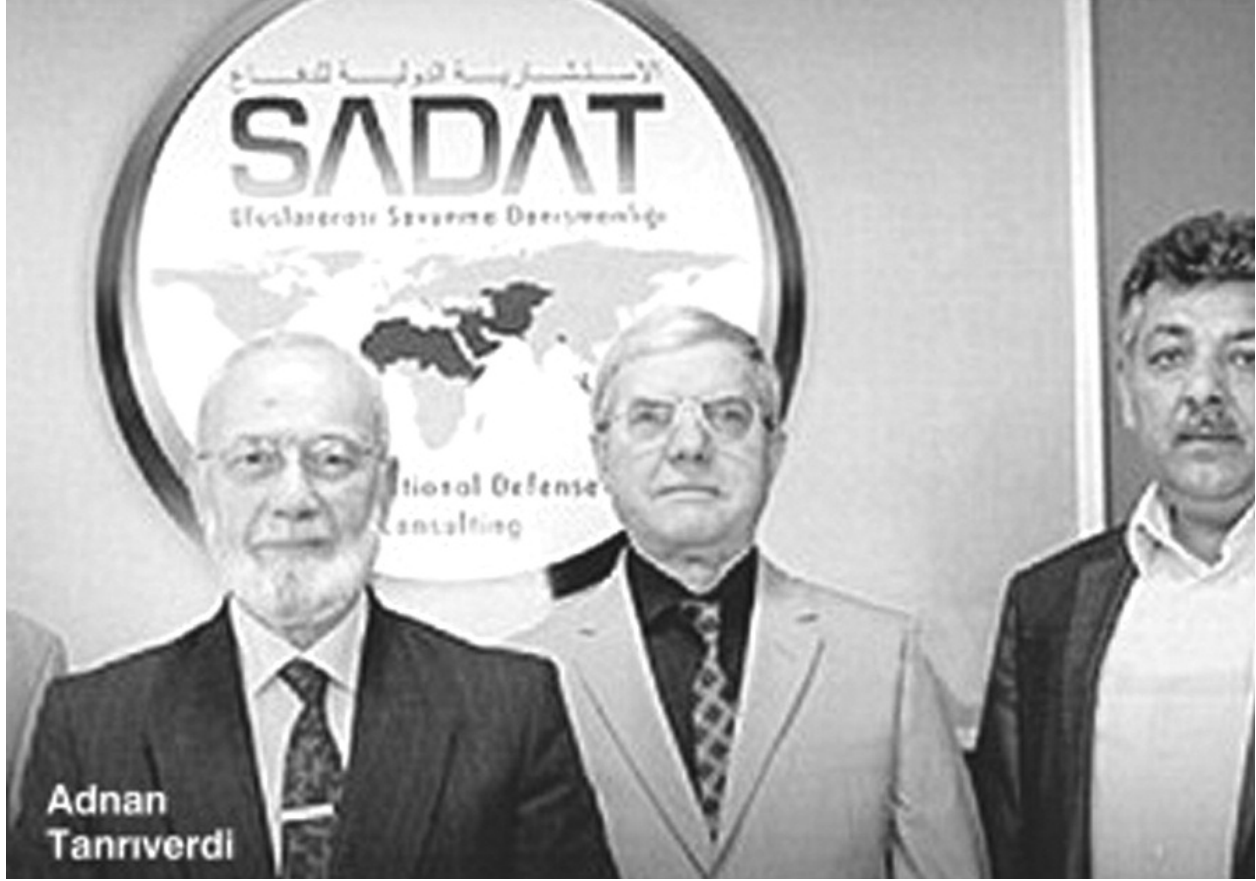
İnternet sitesinde yeralan açıklama ve duyurular, SADAT’ın suikast, sabotaj düzenleme, terör saldırıları yapma konusunda uzman elemanlar yetiştirmek için yola çıktığını ortaya koyuyor. Ancak SADAT’ın faaliyetleri gayri nizami harple sınırlı değil. Füze, tank, uçak, savaş gemisi eğitimlerini de veriyor. Kara, deniz, hava hareketlarına ilişkin eğitimler de icraatları içinde yer alıyor. Ayrıca orduların organizasyonunda iddialı yaklaşımlar ortaya koyuyor.

SADAT ismini, “Özgür” Suriye Ordusu adlı, ABD emperyalizminin ve Türk devletinin hizmetinde olan yapılanmaya Hatay’da eğitim vermeye başlamasıyla duyurdu. Savunma danışmanlık örtüsü altında kontrgerilla faaliyetleri yürüttü. SADAT’ın Türk devleti adına, Mısır, Tunus ve Libya’da AKP iktidarına yakınlığı bilinen, ABD işbirlikçisi dinci güçlere “nizami”, “gayri nizami” ve “özel harp eğitimi” verdiği de ortaya çıktı. Bu ülkelerde eğitim vermek için aradığı kontrgerilla elamanlarının niteliklerini içeren ilanları da sitesinde yayınladı.

Duyuruda ayrıca, “Nizami, Gayri Nizami ve Özel Hareket Eğitmeni personel alımı yapılacaktır” deniliyor. Bu elamanların “Yabancı Devlet Silahlı Kuvvetlerine ve Güvenlik Güçlerine verilecek hizmette istihdam edilmek üzere” görevlendirileceği belirtiliyor. Alınacak uzman kontrgerilla elamanlarına 5000 dolar maaş verileceği ifade ediliyor.

AKP iktidarı ile yakın işbirliği içindeler

SADAT kurucusu Emekli Tuğgeneral Adnan Tanrıverdi’nin 20 Şubat 2011’de Tayyip Erdoğan’ın Dolmabahçe’deki çalışma ofisinde görüştüğü ve hazırladığı dosyayı ona sunduğu sermaye basınına yansıdı. Dolmabahçe görüşmesine ilişkin açıklama yapan Emekli Astsubay Basri Yavaş: “Başbakanla

çok sıkı ilişkiler içinde olan bu emekli Tuğgeneral, bizim almış olduğumuz duyuma göre, AKP’den milletvekili olarak seçtirilip, Milli Savunma Bakanlığı’na getirilmek isteniyordu. Önümüzdeki dönemde bunun olması yüksek bir olasılıktır” dedi.

Dolmabahçe görüşmesinin ardından SADAT anayasa hazırlık sürecinde de aktif pozisyon aldı. 2011 Aralık ayında, hazırladığı anayasa teklifini TBMM Anayasa Uzlaşma Komisyonu’na sundu. Anayasa’nın değiştirilemez ilk üç maddesine karşı çıkan SADAT yöneticileri, “Anayasa’da değiştirilemez maddelerin olmaması gerekir” fikrini savundular. SADAT’ın hazırladığı taslahta, anayasadan laikliğin çıkarılması isteniyor. Ayrıca SADAT, Erdoğan’ın son idam çıkışında ifade ettiği söylemlerle uyumlu bir yaklaşım sergilemiş, idam cezasının geri getirilmesini istemişti.

AKP iktidarıyla iç içe olduğunu saklamayan SADAT dinci kimliğiyle öne çıkıyor. Kontrgerilla örgütlenmelerine kan taşıma rolü oynamaya fazlasıyla hevesleniyor. Türk devletinin çıkarları doğrultusunda yabancı ülkelerde ordu kuruluş süreçlerine tam destek veriyor. Aynı zamanda büyük patron ABD emperyalizminin çıkarları çerçevesinde bütün İslam coğrafyasında görev alıyor.

SADAT Türk devletinin Suriye politikasının hizmetkârı

Türk devleti başından itibaren “Özgür” Suriye Ordusu adlı işbirlikçi hainler sürüsüne tam destek verdi. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan bu işbirlikçileri demokrasi mücadelesi veren muhalif güçler olarak tanımladı. Esad’ın tasfiyesi çerçevesinde “Özgür” Suriye Ordusu’nun güçlerini

Hatay’da eğitime aldı ve Suriye’ye yönelik saldırılarını koordine etti.

Türk devleti ÖSO güçlerini Suriye Kürdistanı’nda PYD denetimindeki alanlarda kullandı. Suriye’de iç savaşın tırmandırılması için çaba gösterdi. SADAT sadece ÖSO güçlerini askeri olarak eğitmekle yetinmedi, Türk devletinin ihtiyaçları çerçevesinde ÖSO güçlerinin Esad ve Kürt düşmanlığı çerçevesinde eğitilmesinde de rol aldı.

SADAT, Türk devleti ve “Özgür” Suriye Ordusu ‘Sünni eksen’ yaratma planı çerçevesinde tam bir uyum içinde faaliyet yürütüyorlar. ÖSO güçleri Sünni İslam anlayışı ile donatılıyor. Böylece İran’ın Irak ve Suriye üzerindeki hesaplarının sınırlanabileceği umuluyor.

İşçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini büyütelim!

SADAT adlı kontrgerilla örgütlenmesinin kaynağı Türk devletidir. Türk devleti bir yandan Suriye yönetiminin değişmesi çerçevesinde ÖSO güçlerini Hatay’da eğitiyor, silahlandırıyor. Öte yandan Suriye Kürdistanı’na ilişkin hasmane tutumunu sürdürüyor. Bu çerçevede SADAT’ı da tepe tepe kullanıyor.

Kirli savaş politikalarını boşa çıkarmanın, kirli savaşın aracı olan SADAT türünden kontrgerilla örgütlenmelerini yok etmenin biricik yolu, kirli savaşa karşı işçi ve emekçilerin topyekun mücadelesidir. İşçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesi güçlendikçe, SADAT türünden kontrgerilla örgütlenmeleri zayıflayacak, sivil-resmi kontrgerilla örgütlenmelerinin kaynağı Türk sermaye devleti savaş çığırkanlığı yapamaz hale gelecektir.

Dokunulmazlık tartışmalarından yansıyanlar...

Geçtiğimiz Ağustos ayında BDP'li milletvekillerinin gerillalarla kucaklaşırken çekilen görüntüleri üzerinden Kürt düşmanlığı yükseltirken, BDP'li vekillerin yargılanması tartışması açılmıştı. MHP'nin dokunulmazlıklarla ilgili maddeye "Ağır cezayı gerektiren suçüstü ve terör eylemlerine katılma ve terörü destekleme halleri ile anayasanın 14. maddesindeki durumlar bu hükmün dışındadır" şeklindeki ek önerisi ile süreç kızışmış, düzen güçlerinden bu konuda aynı minvalde açıklamalar gelmişti.

BDP ise, dokunulmazlıklarının kaldırılması durumunda yeni anayasa çalışmaları için kurulan Anayasa Uzlaşma Komisyonu masasından kalkacakları yönünde açıklamalarla cevap vermişti.

Bugün yaşananlar ise o gün yaşananların farklı bir versiyonu olarak karşımıza çıkıyor. Burada ortak olan nokta ise Kürt hareketini daha fazla düzen sınırları içerirse çekmek, ehlileştirmek olduğu açıktır. On yıllardır Kürt halkına yönelik imha ve inkâr politikalarının bir devamı olarak Kürt hareketinin sözünü söyleyeceği alanları daraltmak, hizaya sokmak, tehdit etmek istenmektedir. Kürt partilerine yönelik kapatma davaları, tutuklamalar baskıların bir devamı olarak işleyen süreç, devletin Kürt halkına yönelik politikalarında bir değişiklik olmadığını göstermektedir.

Her durumdan siyasal rant çıkarma peşindeler...

Devleti köşeye sıkıştıran ve bir takım tavizler vermeye zorlayan açlık grevleri bitirildikten sonra, Tayyip Erdoğan'ın Kürt Milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına yönelik saldırgan açıklamaları gündemde ön plana çıktı. Açlık grevleri ile hükümet cephesinden yitirilen itibar, bu saldırgan açıklamalarla yeniden sağlanmaya çalışıldı.

MHP ise bu konuda geç kalınmışlığa vurgu yaparak siyasal rant peşinde koşmaktadır. MHP Ankara Milletvekili Özcan Yeniçeri Meclis'te düzenlediği basın toplantısında şunları söylemiştir: "BDP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması gecikmiş bir konu. Erdoğan'ın kararlı, tutarlı, ciddi olmadığını, bir pazarlık marjı yaratmak istediğinin göstergesi. Dokunulmazlıklar konusu bir an önce sonuçlandırılmaz ise hükümet güvenilirliğini kaybedecektir. Bir konuya inanıyorsanız gereğini yapacaksınız." Bu sözler aslında hükümetin bu konuda adım atmaktan çok itibar peşinde olduğunu, Kürt hareketine karşı elini güçlendirme derdinde olduğunu ortaya koymuş oldu.

Göstermelik restler ve emekçileri düzene kanalize etmedeki ustalık

Erdoğan'ın açıklamalarının ardından demokrat pozlarını elden bırakmayan Abdullah Gül "Geçmişte

denediğimiz kendi siyasi tarihimizden, yakın siyasi tarihimizde de olup bitenlerden örnekler var. Dolayısıyla kendimizi çıkmaz sokaklara itmeme lazım. Burada herkesin sorumluluğu vardır. Önümüzde bir sürü sıkıntılar var. Bunlar da kronik hâle gelir." sözleriyle dokunulmazlık tartışmalarında Erdoğan'ın söylemini tartışmalı bulanların sözcülüğüne soyunarak tüm 'cumhur'un başkanı edalarını takınmıştır. Gül, "Daha önceki derken DEP ve 1994 sürecini mi kastediyorsunuz" sorusuna ise "Tabii onları kastediyorum. Gayet açık" yanıtını vererek devletin geçmişle, 12 Eylül'le ve politikalarıyla hesaplaşma, demokratikleşme yanlısamlarını devam ettirmektedir.

Onun dışında, Arınç da sorulan sorulara muğlak yanıtlar vererek, "herkes meseleyi hukuki ve siyasi olarak inceleyip yanıtını verecektir" söylemiyle Kürt sorununa dair tüm tartışmalarda olduğu gibi 'tarafsız' ve 'demokrat' pozlarını korumaya çalıştı.

AKP kurucularından Dengir Mir Mehmet Fırat ise "Daha evvel denendi ve sonuçları görüldü. Akli selim insanın denenmiş denememesi kanaatindeyim" diyerek AKP içindeki çatlakları kapatmaya, Tayyip'in söylemlerine karşı AKP'nin tabanında gelişebilecek rahatsızlığı gidermeye yönelik hamle yapmaya özen gösterdi.

Kürt hareketinden cevap...

Gülten Kışanak'ın grup toplantısındaki sözleri ve yapılan röportaj ile Kürt hareketinin bu saldırgan tutuma karşı yanıt üretmekte gecikmeyeceği ifade edildi. "Dokunulmazlıkların kaldırılması büyük bir siyasi kriz yaratacaktır! Bu bir siyasi operasyondur cevabımız da siyasi olacak. Bu, tek tek arkadaşlarımıza yönelik değildir. Bu, siyasi geleneğin kendisine, hepimize yöneliktir. Ne yaparsak birlikte yapacağız. Otuz beşimiz beraber hareket edeceğiz" denilerek bu tutum karşısında siyasal olduğu kadar örgütsel bir tutum da alınacağı belirtildi.

Bu kararlı açıklamalar, esasında Kürt hareketinin Kürt halkının dinamiklerine güvendiğinin en somut göstergesidir. Yine bu aynı dinamizmden gelen öz güvenle şu talepler süreç içerisinde bir kez daha ön plana çıkarılmaktadır: "Biz dokunulmazlık zırhına güvenerek mücadele etmiyoruz. Kürtlerin kimlik hakları, anadilin önündeki engellerin kaldırılması, Kürt halkının özerk yönetimlerde kendisini yönetime katma hakkı taleplerimizden ne yaparsanız yapın vazgeçmeyeceğiz."

Fakat Kürt hareketinin en temel açmazı bu talepleri "müzakere" masasında elde etme yaklaşımıdır. Düzen cephesinden gelen siyasal manevralar bir kez daha göstermiştir ki, düzenle müzakere masasından hiçbir şey çıkmayacaktır. Düzen imha ve inkar politikasında ısrarlıdır. Şimdiye kadar karşılanan tüm talepler, verilen tavizler mücadele ile kazanılmıştır. Her biri masa başında değil, sokakta kazanılmıştır. Bundan sonra da böyle olacaktır.

R. U. Kurşun

Çeşme'de Kürtlere ait evler yıkılmak isteniyor!

1989 yılında Bitlis'ten Çeşme'nin Germiyan köyüne göç eden Kürt köylüleri, burada kendilerine satılan tarlalara ev yaparak yaşamaya başladılar. Göç ettikleri dönemde Germiyan Köyü'nün muhtarından aldıkları topraklara evlerini kuran ve herhangi bir sorun yaşamaksızın yaşayan köylüler muhtarın değişmesinin ardından ise evlerini kaybetme tehdidi ile yüzyüze kaldılar.

Evleri yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya olan Germiyan köyü sakinleri 3 Aralık'ta İzmir Valiliği önünde eylem yaparak yıkım kararını protesto etti. Kendilerine herhangi bir yasal bildirim yapılmadığını belirten köylüler yıkılacak evlerin tamamının Kürtlere ait olduğuna da dikkat çekerek yaşananın Kürtlere yönelik ayrımcılık olduğunu ifade ediyorlar.

Valiliğin kapısında bir saat kadar bekleyen köylüler Valilik ile görüşürülmezken telefon numaralarını alan yetkililerin kendilerine "biz sizi ararız" dediklerini belirttiler.

Köylüler adına yaşadıklarını gazetemize anlatan Kamil Ülgen yıkım kararının Kürt olmalarından kaynaklandığını belirtiyor. "Biz bu köyde oturmaya başladıktan 15 yıl sonra bizlere ceza geldi. Yeni muhtar bizi şikayet etti. Bu evlerin imarsız yapıldığını söyledi" diyen Ülgen, muhtarın da kendisine ev yaptığını ancak bu evin imarsız olmadığını ve yıkılmayacağını söylediğini belirtiyor.

Ülgen ayrımcılığı şu sözlerle anlatıyor: "Yan komşunun, karşı komşunun evleri imarlı oluyor da bizim olmuyor. Çünkü onlar Türk. Bizlere 5 bin ile 12 bin arası para cezası geldi ama onlara gelmedi. Köyün mülki amiri, yani muhtar yüzünden evlerimiz yıkılacak. Biz Kürt olduğumuz için evlerimiz yıkılacak. Bizler buraya Bitlis'ten gelmiştik. Aynı durumda aynı köyde yaşayan Türklerin evlerine dokunulmuyor."

Muhtarın keyfi tutumuna dikkat çeken Ülgen, muhtarın kahvede kendilerine "buraya dışarıdan gelen halkı istemiyorum" dediğini de aktarıyor. Özel idareye ve Kaymakam'a gittiklerinde de çözüm elde edemeyen köylülerin son çare olarak Vali'ye geldikleri anlatılırken, köylüler Vali'nin de kendilerine randevu vermemesine tepki gösteriyorlar.

Ülgen taleplerini ve kararlılıklarını ise şu sözlerle dile getiriyor: "Vali'den talebimiz, evlerimizin yıkılmasını durdurmasıdır. Burada yaşanan kanunsuzluktur bunun giderilmesini istiyoruz. Vali çözüm sunmazsa biz de köye gidip evlerimizi yıktırmayacağız, direneceğiz. Bizler bu evleri tapulu olarak yaptık. Bizlere istilacı diyorlar bizler istilacı değiliz. Evin suyunun, elektriğinin ve tüm giderlerin faturasını ödüyüz. Hatta ev yıkılmalarının parasını da bizden almak istiyorlar. Bu keyfiliğin durması lazım."

Kızıl Bayrak / İzmir

Karadağ davasında 9. duruşma...

“Karadağ davası sahipsiz değildir!”

19 Kasım 2009'da sokak ortasında polis tarafından infaz edilen **TKİP militanı Alaattin Karadağ** davasının 9. duruşması 3 Aralık günü görüldü.

Karadağ davası öncesi Bakırköy Adliyesi önünde basın açıklaması yapan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)**, bir kez daha burjuva mahkemeleri karşısında davanın sahipsiz olmadığını haykırdı. Saat 13.00'te adliye önünde toplanılarak “Alaattin Karadağ ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!” pankartı açıldı. Ayrıca eylemde kızıl flamalar ve Alaattin Karadağ'ın resimleri taşındı.

Eylemde ilk yapılan konuşmada Alaattin Karadağ için “İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesine kendini adanmış bir devrimciydi” denilerek Karadağ'ın katledilişinin devrim ve sosyalizm mücadelesini hedef alan bir saldırı olduğu vurgulandı. Konuşma “Ne yaparsanız yapın işçi sınıfının kurtuluş bayrağını kapitalizmin burçlarına dikeceğiz” sözleriyle son buldu.

Konuşmanın ardından BDSP adına yapılan açıklamada “Bu süre zarfında göstermelik mahkemelerle, kaybolan delillerle, sahte tutanaklarla ve ödüllendirilen katillerle birlikte sermaye devleti, ‘tosunlarını’ koruduğunu ve devrimcileri ‘katli vacip’ ilan ettiğini bir kez daha göstermiş oldu” dendi.

Alaattin Karadağ'ın alçakça infaz edildiği ifade edilerek çatışma sonrası polislin alenen işlediği cinayet aktarıldı. Çatışma sırasında orada bulunan diğer devrimcinin ve görgü tanıklarının anlattıklarının yargısız infazı kanıtlandı belirtildi.

Duruşmada bir kez daha deliller karartıldı

Alaattin Karadağ'ı katleden katil polis Oğuzhan Vural'ın yargılandığı davanın 9. duruşması 13.30'da görüldü. Dava, tarafların yoklaması ile başladı. Sanık ve sanık vekilinin hazır bulunduğu duruşmada, bu kez yaralanan minibüs şoförü İsmail Durmuş'un da hazır bulunduğu görüldü. Alaattin Karadağ'ın ailesi bu celsede de kalabalık bir avukat grubu tarafından temsil edildi. Ayrıca Temel Demirer de duruşmayı izleyenler arasında yerini aldı.

Dava gelen evrakın okunması ile başladı. Daha sonra İsmail Durmuş'a vücudundaki kurşunun çıkartılmasına onay verip vermediği soruldu. Hakim, Durmuş'a, “Bu sefer de geçen seferki gibi bir rapor geldi” diyerek, üniversite hastanesi tarafından hazırlanmış olan, “kurşunun çıkartılmasının genel komplikasyon riski dışında bir risk içermediği” bilgisini içeren raporu okumadı. Bunun üzerine Karadağ ailesinin avukatları müdahale ederek, hakime ‘raporu okuması gerektiğini’ hatırlattılar. Raporun okunmasının ardından Durmuş, ‘vücudundaki kurşunun çıkartılmasını istemediğini’ beyan etti. Müştekillerin yanında durmayan, bütün duruşma boyunca tedirgin görünen, dahası hastanede yanında polis bulunduğunu da ağzından kaçırın Durmuş'un bu kararından ötürü, kendisini yaralayan kurşunun hangi silahtan çıktığı konusu belirsiz kalmaya devam edecek.

2 yıldır süren dava boyunca Mahkeme tarafından yeri tespit edilmeye çalışılan Pakize Ilgaz'ın adresinin ‘yine bulunamadığı’ görüldü. Karadağ ailesinin avukatları bu konuda mahkemeye tepki gösterdiler.

Mahkeme, ellerinde TC Kimlik No bulunmadığını gerekçe gösterirken, Karadağ ailesi avukatları, polislin daha önce bu konuda rapor düzenlemesine rağmen, şu an adres tespit edememesinin ancak savaşımla açıklanabileceğini, kimlik bilgilerinin Muhtarlık kayıtlarından istenebileceğini belirttiler.

Mahkeme tarafından Pakize Ilgaz ile ilgili bu talepler karar altına alındıktan sonra duruşmaya son verildi. Bir sonraki duruşmanın tarihi ise 28 Şubat 2013, saat 13.30 olarak belirlendi.

“Deliller karartılmaya çalışılıyor”

Duruşmanın bitiminde, BDSP tarafından avukatların ve Temel Demirer'in katılımı ile bir açıklama daha yapıldı. İlk olarak söz Karadağ ailesi avukatları ve ÇHD Dava Takip Komisyonu adına konuşan Av. Şerife Ceren Uysal'a verildi. Duruşmayı değerlendiren avukat Uysal, “İsmail Durmuş'un vücut bütünlüğüdür, kendi yaşamıdır. Ancak kaygularının gerçekten sağlığı ile ilgili endişelerden ileri geldiğine inanmıyoruz. Sürekli olarak polis nezaretinde hastanelere götürülüp getirilen, duruşma salonunda dahi tedirginliğini hissettiğimiz Durmuş, kanımızca başka bir kaygıdan ötürü, bu kurşunla yaşamaya karar vermiştir” dedi. Uysal ayrıca delillerin yine karartılmaya çalışıldığını belirterek, dinlenilmesi beklenen tanık Pakize Ilgaz'ın adeta buharlaştırıldığını belirtti. Hukuk mücadelesinin hala bitmediğini belirten Uysal, mahkemelerin polis cinayetleri noktasında, polisleri aklayan sistemle işbirliği içerisinde olmasını eleştirdi.

Uysal'dan sonra Temel Demirer söz aldı. Açıklama Demirer'in konuşmasının ardından atılan sloganlarla son buldu.

Basın açıklamasına, Partizan ve EHP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de NATO üssüne meşaleli yürüyüş!

BDSP, DHF, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Alinteri, Kaldıraç, TKP 1920 ve İzmir Hareket Tiyatrosu'nun uzun bir süredir birlikte örgütlediği Emperyalist Savaş ve İşgal Karşıtı Girişim, 2 Aralık Pazar günü emperyalist devletlerin savaş karargahı olan NATO'nun Şirinyer'deki üssüne bir yürüyüş düzenledi.

Yürüyüşün ön süreci boyunca Konak Eski Sümerbank Önü, Buca Şirinyer ve Çiğli Kasaplar Meydanı olmak üzere 3 basın açıklaması ve eylem gerçekleştirilerek, bildiriler ve ozalitler kullanılarak, İzmirli emekçiler yürüyüşe çağrıldı.

Yürüyüş, Şirinyer Tansaş önünde gerçekleştirilen ajitasyon konuşmaları ile başladı. En önde “Katil emperyalizm Ortadoğu'dan defol! Suriye ve Filistin halkları yalnız değildir!” şiarlı pankart açıldı. Yürüyüş kortejine flamalar ve meşaleler eşlik etti.

Ajitasyon konuşmaları Şirinyer'de emekçiler tarafından alkışlanarak destek aldı.

Daha sonra öfkeli sloganlar eşliğinde Şirinyer Merkez'den itibaren ana cadde trafiğe kapatılarak NATO üssüne doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş, Buca'da bulunan NATO üssüne gelindiğinde sonlandırılarak, basın açıklamasına geçildi. Burada da balkonlardan Bucalı emekçiler alkışlarla eyleme destek verdi.

Açıklama emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin gerçekleştirdikleri katliamların unutulmayacağı vurgulanarak “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganı ile sonlandırıldı.

Yürüyüşe ve açıklamaya Partizan, ESP, HDK, Sokak Sanatçıları Derneği ve Anarşistler de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

GOP'ta NATO protestosu

İşçilerin Birliği Derneği, “Emperyalizme uşak, kardeş halklara düşman, fabrikada köle olmamak için mücadele edelim!” şiarı ile 2 Aralık'ta Gaziosmanpaşa Cumhuriyet Meydanı'nda eylem gerçekleştirdi.

Hayata geçirilen askeri projelerle Türkiye'nin emperyalizmin savaş üssüne çevrilmesi, Malatya Kürecik'e kurulan füze kalkanından sonra Patriot füzeleri sistemini Türkiye'nin çeşitli yerlerine kurmak isteyen NATO bu gün düzenlenen basın açıklamasıyla protesto edildi.

Açıklamada “Kırlı savaş hazırlıklarının getirdiği yeni zamlara, vergilere, ağır çalışma ve yaşama koşullarına karşı işçilerin birliğini sağlamak ve geleceğimiz için mücadele etmektir.” denildi.

Kızıl Bayrak / GOP

“Makul” değil, insanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

İşçi sınıfı oldukça zor günlerden geçiyor. İş yükünün arttığı, alım gücünün düştüğü kısacası yaşam koşullarının ağırlaştığı bir dönem. İşçilerin ücretleri iyi ihtimalle yerinde sayarken temel tüketim maddelerine zam üstüne zam geliyor. Bütçenin yükü ücretli kesimin üstüne yığılmış durumda.

Bu koşulların daha da ağırlaşacağı aşikar. Çünkü krizler ve emperyalistlerin hesabına girilen savaşlarla karakterize olmuş bir dönemden geçiyoruz. Dolayısıyla sermaye cephesi bu dönemi hasarsız atlatmak ve savaşı finanse etmek için yine emekçilere yüklenecek. Bunun yolu ise ücretleri düşük tutmak, zam yağmuruna devam etmek...

Böylesi bir dönemde asgari ücretin belirlenmesi için görüşmelere başlandı. Fakat geçmiş senelerdeki deneyimler ve bu seneden yansıyanlar tablonun emekçiler açısından hiç de parlak olmadığını gösteriyor. Bundan önceki senelerde emekçilere sadaka zammını reva gören hükümet ve sermaye cephesi bu tabloda çitayı en aşağıda tutmak isteyeceklerdir. Zira bunu da saklıyor değiller. Emekçileri açlık sınırının da altında bir ücretle yaşamaya mahkum eden programlarını açıkladılar. Bu ise 2013 yılı programında asgari ücretin Ocak ve Temmuz'da yüzde 3'er artırılması.

“Kriz yolda ücretler makul olmalı”

Türkiye burjuvazisi tüm dünyada etkisini gösteren ekonomik kriz karşısında rekabet gücünü korumak istiyor. Üstelik kriz bizi teğet geçti söylemlerine rağmen Türkiye için de denizlerin süt liman olduğu söylenemez. İktisatçılar bir fırtınanın haberini çoktan verdiler.

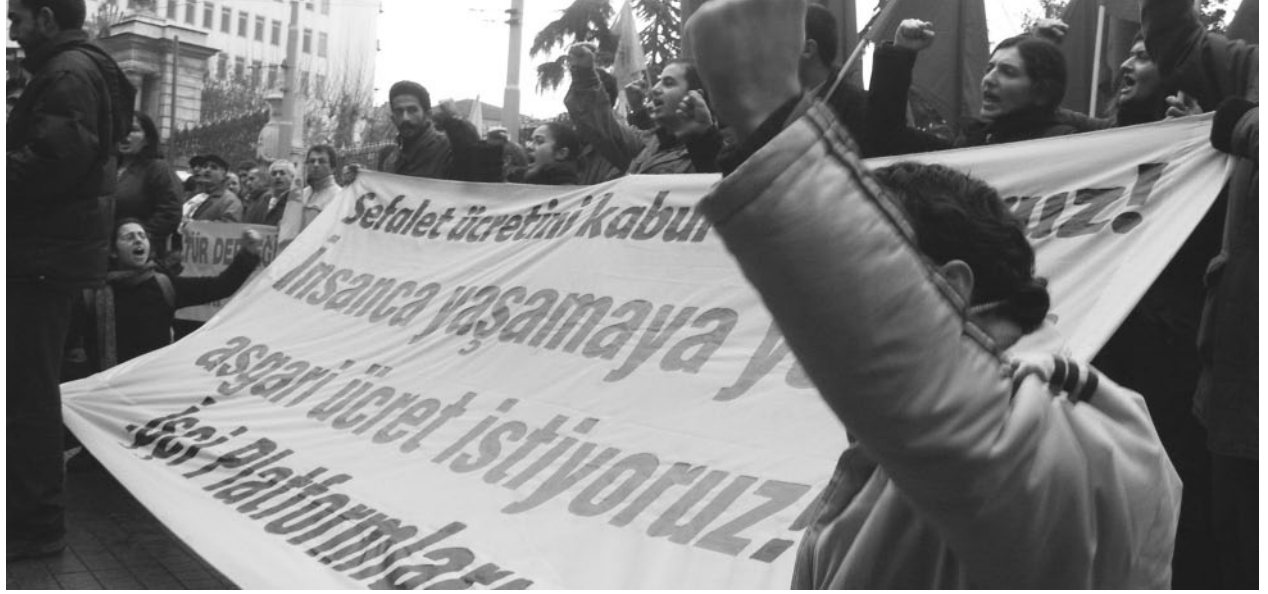
2008-2009 yılında yaşanan küresel krizi Türkiye burjuvazisi düşük ücrete zorlama, sermayeye vergi teşviki ve sıcak paranın yeniden girişini özendirerek kısmen aşmıştı. Yani faturayı emekçiye kesmişti. Ama aynı yıllarda Türkiye'de milyoner sayıları da artmış, büyük kapitalistlerin kar oranları fırlamıştı. Fakat geçtiğimiz 3 yıl boyunca yaşanan büyümenin hızını kestiği, 2013'te büyümede ciddi sorunlar yaşanacağı açıklanıyor.

Ekonomi için pembe tabloların çizildiği geçtiğimiz senelerde asgari ücretlilerin yine sadaka zammına talim ettirildikleri düşünülürse bu yıl da sermaye ve devletten ötesini beklemek anlamsız olur. Asgari ücret tutarının belirlenmesi ile ilgili 4 Aralık günü başlayan görüşmelerden de bu sonuç çıkıyor.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in başkanlığında, Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Ramazan Açar ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) İşveren Heyeti Başkanı Metin Demir'in katılımıyla bakanlıkta toplandı.

Bu ilk toplantının ardından bir televizyon programına konuşan taraflar görüşmelerin seyri konusunda ipucu da vermiş oldular.

TİSK Başkanı'nın konuşmasındaki temel vurgular ekonomik kriz ve emperyalist savaş kışkırtıcılığı ekseninde şekillenen siyasal belirsizliklerdi. Avrupa'daki iktisadi krize ve Ortadoğu'daki siyasi krize dikkat çeken Demir, asgari ücret belirlenirken firmaların rekabet gücünün düşürülmemesi gerektiğini,

uluslararası rekabet gücünü zayıflatacak, ücret dengelerini bozacak artışlardan kaçınılması gerektiğini belirtti.

Metin Demir Türkiye ekonomisinin daha önceki büyüme oranlarının gerisinde kalarak 2013 yılında yetersiz bir büyüme elde edeceğini, bu nedenle şirketlerin istihdam yaratma ve ücret ödeme kapasitesinin zayıf kalacağını ileri sürdü.

“Bildiğiniz gibi rekabet eden bir ekonomimiz var. Eğer ihracatta, üretimde sorun yaşanırsa iş güvenliği tehlikeye girer. İşveren olmadan işçi olmaz.” sözleriyle işçi sınıfını açıktan tehdit etti. Sermaye yine işsizlik sopası ile işçinin sesini kesme derdinde. Rekabet gücünün artması demek işçi için çalışma yükünün artması, ücretlerin düşmesi demektir.

Fakat işçilerin başbaşa bırakıldığı sefalet ve yoksullaşma, patronların zerre kadar umurlarında değil. Onlar kendi sefil çıkarlarını, kar oranlarını düşünürler fakat işçi temsilcilerinin bu koşulları değiştirmek için bir şey yapmaması en naif ifadeyle ihanettir. Zira Türk-İş cephesinden söylenenler ve yapılanlar da sermayenin insafına terkedilen bu göstermelik toplantıların yine azami sefaletle sonuçlanacağını gösteriyor.

Aynı programda konuşan Türk-İş temsilcisi 2013 yılı programında asgari ücretin Ocak ve Temmuz'da yüzde 3'er artırılmasının öngörüldüğünü, bunun kabul edilemeyeceğini söylemekle yetindi. Peki bunu değiştirmek için emekçileri seferber ediyor musunuz, elinizde bir eylem programı var mı? Yok elbette! Türk-İş temsilcisi ancak “Çalıştıranlar çalışanlara mutlaka sahip çıkmalı” temennisinde bulunuyor.

İşçiye yok savaş ve saldırganlığa var!

AKP iktidarının Suriye başta olmak üzere Ortadoğu'da izlediği savaş politikasının yansımalarıyla işçi ve emekçiler günlük yaşamlarında doğrudan karşı karşıya kalıyorlar. Bütçede pastanın büyük diliminin savunma adı altında savaşa ayrıldığını biliyoruz. Bu kalemde geçen yıla oranla yüzde 50 oranında bir artış söz konusu. Sadece Suriye'deki iç savaşta Esad muhaliflerini finanse etmek, bu çabulcuları beslemek bile oldukça maliyetli. Bunun yanısıra NATO'dan istenen Patriotlar'ın kurulum maliyetinin Türkiye tarafından karşılanacak olması da AKP hükümetinin,

devletin kendi çıkarları sözkonusu olduğunda kesenin ağzını açtığını gösteriyor. Her bir bataryanın 4-5 milyon dolar değerinde olduğu düşünüldüğünde neden asgari ücrete ancak yüzde 3 zam yaptıkları, neden en temel ihtiyaçlara yapılan fahiş zamlar ve vergilerle emekçilere yükledikleri daha iyi anlaşılıyor.

Konu ücret zammı olduğunda ‘kaynak yok’, ‘bütçe kaldırmaz’ diyenler, bütçeyi zam üstüne zam yaparak takviye edenler, sosyal harcamaları sürekli kesip biçenler savaşı da emekçilerin cebinden finanse etmek derdinde.

Bunlar asgari ücretin belirlenmesi aşamasında temel kriterin emekçinin yaşam standartları değil sermayenin sınıfsal ihtiyaçları olduğunu açıkça gösteriyor.

Enflasyona bağlı değil, insanca yaşamaya yeten ücret!

Çalışma Bakanı Faruk Çelik, asgari ücretliyi enflasyona ezdirmediklerini söylese de asgari ücretin, enflasyon hedef alınarak belirlenmesi ancak yoksulluğun sürdürülmesi anlamına gelir. Özellikle elektrik, doğalgaz, benzin ve diğer temel tüketim maddelerine son aylarda yapılan zamlar işçinin yaşadığı yoksullaşmayı anlamaya yeterli. Faturalar neredeyse iki katına fırladı. Bunun yanısıra sağlık, ulaşım ve eğitim gibi hizmetlere ulaşmak da zorlaştı. Yani açıklanan enflasyon oranları ile işçi ve emekçilerin alım gücü arasında ciddi bir açığı var. Asgari ücret kapitalistlerin istediği gibi enflasyon oranında belirlenirse asgari ücretin gerçekte düşeceğini, ücret kayıplarının derinleşeceğini söylemek için iktisatçı olmaya gerek yok.

Şu haliyle sermaye hükümeti AKP ve kapitalistler asgari ücrete ilişkin politikayı, ekonomik kriz ve savaş bütçesine bağlı olarak belirliyor. O halde emekçilerin de krizin faturasının emekçilere çıkarılmasına, kirli savaşın emekçilerin cebinden finanse edilmesine karşı tutum belirlemesi gerekir.

Öncelikle bu görüşme adı altındaki ortaoyunu dağıtılmalıdır. İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret ise ancak işçiler tarafından sokakta, atölyelerde, fabrikalarda verilen mücadele üzerinden belirlenebilir.

Kiğili direnişi üzerine...

20 Temmuz'da başlayan Kiğili Direnişi 28 Kasım'da sona erdi. Belli açılardan diğer direnişlerden farklılaşan direnişin sınıf hareketi adına önemli deneyimler bıraktığını düşünüyoruz. Sürecin başından beri içinde olduğumuz ölçüde Küçükçekmece BDSP olarak değerlendirme yapmak, doğruları ve yanlışları ile süreci değerlendirmek gerekmektedir.

Kiğili Direnişi sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığı, buna karşılık toplumsal muhalefetin yaz aylarında olunması sebebi ile görece bir durağanlıkta olduğu, ancak lokal direnişlerin arttığı bir süreçte başladı. Direnişe başlama kararının alınmasında en önemli etken azgın sömürünün yaşandığı, örgütsüzlüğün kural haline geldiği bir tekstil tekeli olan Kiğili'da işten atılma karşısında gösterilecek tutumu bir mücadele örneği ile ortaya koymaktı.

Türkiye genelinde yaklaşık 200 mağazası olan Kiğili'nın Yenibosna'daki ceket üretim fabrikası sendikası, örgütsüz, yoğun olarak kadın işçilerin çalıştığı, sigorta dışında hiçbir sosyal hakın bulunmadığı bir fabrika. Bu durum baskı, tehdit, taciz gibi mobbing yöntemlerini uygulayarak işçiler üzerindeki denetimi kolaylaştırıyor. İşçiler tarafından ortaya konan en ufak bir tepki anında işten atmayla sonuçlanıyor. Bununla birlikte keyfi işten atmaların da düzenli olarak gerçekleştiği bir fabrika.

Böylesi çalışma koşullarının olduğu, buna karşılık işçilerin ya seslerini çıkartmadığı, ya da başlarını önlerine eğip gitmeyi tercih ettikleri tabloda Kiğili Direnişi, Kiğili işçilerine mücadele etmenin, hak aramanın ne demek olduğunu göstermiş oldu. Kiğili Direnişçisi dokuz aylık bir çalışan olmasına ve tazminatını işten çıkartıldıktan birkaç gün sonra almış olmasına rağmen sınıf bilinçli bir işçi olarak Kiğili'yi ve haksız işten atmaları teşhir etmek ve Kiğili'daki gidişata dur demek için direnişe başladı. Bu kapsamda da direnişin sloganı "Kiğili'da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son! İşimi geri istiyorum!" olarak kurgulandı. Böylece "Kiğili'da baskıya, tehdide, sömürüye son" diyerek usta ve müdür aracılığı ile oluşturulan baskı ortamı ve çalışma koşulları, "İşten atmalara son! İşimi geri istiyorum!" diyerek de keyfi işten atmalar teşhir edilmiş oldu.

Süren direnişlere etkisi

Kiğili Direnişi son dönemde artan lokal direnişlere etkisi açısından da önemli bir yerde durdu. Eylemsel süreci ve dinamikliği ile diğer direnişler üzerinde olumlu bir etki yarattı. Yarattığı sonuçlardan bağımsız olarak özellikle sendikal bürokrasiye takılan Texim direnişi veya yaşadıkları süreçlerle birlikte atılan HEY Tekstil direnişi gibi direnişlere mücadele ve sınıf dayanışması açısından anlamlı katkıları oldu. Aynı bölgede olmasından kaynaklı sürekli olarak HEY Tekstil direnişi ile aralarında ziyaretlerle başlayan etkileşim, süreç boyunca karşımıza çıkan bir takım dar-grupçu, yasakçı engellemelere rağmen sürdürülebildi.

Direnişlerin ortaklaştırılması ve birleşik mücadele hattının geliştirilmesi için direnişlerin ortak platformuna girilerek eksik ve tartışmalı yanlarına rağmen yeni bir zemin yakalandı. Bu süreç içerisinde platformun bütün direnişlere açık olması, direnişlerin ortaklaştırılmasının sadece haftada bir gün 'ortak' eylem yapmak olmadığı,

tüm süreçlerin ortak örülmesi gerektiği bakışının savunucuları olarak platforma müdahale ettik. Diğer direnişlerin gezilmesi, platformdaki direnişlerin eylemlerine katılınması gibi adımlar anlamlı adımlardı. Bu adımlarla yasakçı tutum kırılmış oldu.

Direniş açısından farklı bir deneyim

Kiğili Direnişi fabrika içerisinde ve diğer direnişler üzerinde oluşturduğu etkinin yanında eylemsel süreci ile de önemli bir deneyim bırakmış oldu. Süreç boyunca direnişin "sadece fabrika önünde beklemek" olmadığı bakışıyla hareket edildi. Fabrika önünün direniş açısından önemini ikinci plana itmeden, ancak "fabrika önünde bekleme"nin olmazsa olmaz koşul olmadığı yaklaşımı üzerinden direniş ilerletildi.

Daha önce yaptığımız değerlendirmelerde de altını çizmiş olduğumuz gibi fabrikadaki işçilere ulaşmak, içeriden bir süreç örmek, patrona karşı bir mevzi olması, fabrikaya ve civardaki fabrikalara etki yaratması açılarından kapı önünü direniş alanına çevirmenin önemi büyüktür. Ancak bunun salt "kapı önünde beklemek"e sıkıştığı durumlarda giderek işlevsizleştiği de deneyimlerle ortadadır. Bizler için temel olan 'bekleyiş'i değil direnişi örgütlemektir.

Bu kapsamda direnişin seyri üzerinden hem tek kişilik bir direniş olmasının getirdiği fiziksel zorluklar hem de kapı önünde beklemenin fabrika içerisine ve dışarısına yarattığı etki değerlendirildi ve kapı önü direnişini 27 Ağustos'ta sonlandırıldı. Fakat direniş farklı eylem biçimleri üzerinden 28 Kasım'a kadar sürdürüldü.

Direniş boyunca düzenli olarak fabrika önüne gidilmiş, birçok politik gündeme müdahale edilmiş, SSGSS'den, kıdem tazminatı hakkının gaspına, direnişin gidişatından fabrika içinde yaşananlara dair yazılan bildirimlere kadar sürekli olarak fabrikaya yönelik müdahalemiz devam etmiştir. Fabrika önünde birçok eylem yapılmıştır. Direniş, Kiğili işçilerine yönelik politik müdahalenin zeminine dönüşmüştür.

Direnişin kazanımları

Kiğili Direnişi, başlattığı hukuki süreç ile birlikte fabrika önü eylemleri, Kiğili mağazalarında gerçekleşen blokaj eylemleri, boykot kampanyası ve yaygın pullamalarla Kiğili patronuna rahatsızlık vermiştir. Hukuki yolla dahi olsa hak arama mücadelesi verilmesi Kiğili patronunu rahatsız edip "bizim çalışanımız değildir" açıklamaları yaptırtırken, eylemsel süreç Kiğili patronunda korku yaratmıştır.

Kiğili patronu rahatsızlığını eylem günleri fabrikayı ya tam gün kapatarak ya da erken paydos vererek, işçilere direnişi karalayarak, Kiğili Direnişçisi'ne avukatı aracılığıyla tehdit mektubu göndererek göstermiştir. Bir yandan da direnişin etkisi ile birlikte patronun usta ve müdür aracılığı ile özellikle kadın işçiler üzerinde uyguladığı baskı ve taciz azalmıştır. Direnişin ana taleplerinden olan "İşten atmalara son" talebinin kazanımı direnişin başlamasının ardından işçi çıkartmanın durmasında somut karşılığını bulmuştur.

Kiğili Direnişi diğer direnişlere sınıf dayanışmasının anlamını ve gerçek pratiğini göstermiştir. Kiğili Direnişi Emine Arslanlar'ın, Saliha Gümüşler'in, Türkan Albayraklar'ın yolunda tek başına bir kadın işçinin

Kiğili'da baskıya, tehdide, sömürüye karşı direndim!

Zafer Kiğili işçile olacak!

Direnişçi Kiğili

patron karşısında neler yapabileceğini işçi sınıfına göstermiştir.

Direniş, fabrika içerisindeki örgütsüz işçilere haksızlıklar karşısında boyun eğmemeyi, mücadele etmeyi göstermiştir. Kiğili Direnişçisi'nin direnişini sonlandırırken basın metninde belirttiği gibi, Kiğili'da işçiler artık haksızlıklar ve sömürü karşısında ses çıkartmaya başlamıştır ve kuşkusuz ki direnişin en önemli kazanımlarından biri de budur.

Politik bir direniş olarak başlayan Kiğili Direnişi, sömürünün had safhada olduğu, örgütsüz bir fabrikada çalışan Kiğili işçisine ve tüm işçi sınıfına önemli bir deneyim bırakmıştır.

Direnişe başlarken ortaya konan hedefler, fabrikanın nesnel koşulları ve sınıf hareketinin düzeyi göz önüne alındığında direnişle birlikte yaratılan etki ile direniş belli bir doygunluğa ulaşmıştır ve bu sebeple direniş sonlandırılmıştır. Direnişin hedefleri göz önüne alındığında Kiğili işçilerinin içeriden öreceği bir süreç olmadan, Kiğili direnişçisinin yürüteceği mücadele ile Kiğili'da işçilerin tüm haklarını alması imkânsızdır.

Ancak, Kiğili işçisi artık şunu bilmektedir ki, bu baskılara, sömürüye karşı çaresiz değildir. Kiğili deneyimi üzerinden değerlendirildiğinde bundan sonra önemli olan ise Kiğili Direnişi'nin sömürü cehennemi olan Kiğili'da açtığı mücadele yolunda artık Kiğili işçilerinin yürütmesi ve mücadele etmesidir. Kiğili direnişçisinin açtığı yoldan yürütmesini bilen Kiğili işçileri baskıyı, tehdidi, sömürüyü, tacizi, haksız işten atmaları sonlandırmasını bilecektir. Bizim buna inancımız tamdır. Bu doğrultuda tüm çabamızı ortaya koyacağımıza dair hiç kimse de tereddüt etmesin.

Sınıf devrimcileri ve Kiğili Direnişçisi de bundan sonraki süreçte bu bakış açısı ile hareket edeceklerdir. Kiğili direnişi bitmiş olabilir ancak ne Kiğili'da ne de diğer fabrikalarda mücadele bitmeyecektir.

Dünden bugüne MİCHA'dan yansıyanlar...

MİCHA, Aliğa Organize Sanayi Bölgesi'nde yaklaşık 350 işçinin çalıştığı bir fabrika. Aliğa Organize Sanayi daha yeni büyüyen bir havza olduğu için MİCHA'nın sendikal deneyimi havzadaki sınıf mücadelesi açısından önem kazanıyor. MİCHA'nın sendikal deneyimi ise ilk değil. Bundan yaklaşık 4-5 yıl önce işçiler örgütlenmek amacıyla Birleşik Metal-İş Sendikası'yla görüşmeye başladı. Ancak çalışma erken açığa çıktığı için o süreçte öncü işçiler işten çıkartılarak örgütlülüğün önüne geçilmiş.

Tarih 2012 Mayıs'ını gösterdiğinde ise MİCHA işçileri bir kez daha çalışma şartlarının düzeltilmesi, taşeronluğun kaldırılması ve ücretlerin yükseltilmesi için sendikal mücadeleye katılmışlardır. Bu sefer sendikanın adresi ise Türk Metal Sendikası'dır. İşçilerin bu sefer Türk Metal'i seçmesinin nedeni ise Ankara'daki asıl fabrika MİTAŞ'ta Türk Metal'in yetkili olmasıdır. Bundan kaynaklı patronla karşı karşıya gelmemek adına Türk Metal Sendikası seçilmiştir.

Türk Metal, patron ve işçiler

İşçilerin bu kararı almasının ardından kısa sürede çoğunluk sağlanmış ve yetki için başvurulmuştur. Ancak sınıf mücadelesi düz bir çizgi olmadığı için, bir çok şey yaşamda hesaplandığı gibi karşılığını bulmaz. MİCHA'da da böyle bir süreç yaşanmıştır. MİCHA patronu, Aliğa'da ilk elden bir mevzi kaybetmemek adına Micha işçilerinin haklı mücadelesine tüm olanaklarıyla saldırmıştır. MİCHA patronu arkasına sanayinin diğer patronlarını da alarak saldırılarını gerçekleştirmiştir. Aliğa Ticaret Odası'nı bile arkasından sürüklemiştir. Zor aygıtını kullanmak için ise jandarmayı devreye sokmuştur. Direnişi bitirmek için bunlar yetmediğinde direniş alanına asit dökerek korku salmaya çalışmıştır. MİCHA patronu saldırılarında sınır tanımazken, Türk Metal ise ilk defa bir direniş alanında sabahdan akşama kadar kalıyor olmanın getirdiği moral bozukluğuyla süreci bitirebilmenin hesabını yapmıştır. Direniş 100 gün boyunca işçilerin iradesiyle sürdürülmüştür. MİCHA'ya Bergama'dan gelen işçiler gelememeye başladığı andan itibaren, direnişçi işçiler tarafından sendikadan servis aracı verilmesi sağlanmıştır. Bu sayede direniş alanı da zayıf bir görüntü durumundan kurtulmuştur.

Direnişin handikaplarından biri de yetki tespit

aşamasının birçok fabrikada olduğu gibi sermaye devleti tarafından geciktirilmeye çalışılmış olmasıdır. Direniş boyunca sendikanın diyebildiği tek şey "açılan davaların sonucunu bekleyin" olmuştur. "İşçilerin imza toplayalım, Aliğa'da stand açalım, İzmir kamuoyuna duyuralım" istemleri sendika tarafından hep ertelenmiştir. Türk İş Ege Bölge Temsilciliği bile süreçten bihaber bırakılmıştır.

Türk Metal, işçileri bir adım kıpırdatmamış, işçileri yasal cendereye hapsedmeye çalışmıştır. Ancak direnişçi işçiler kısmi de olsa sendikayı harekete geçirmiştir. Bunun en anlamlı örneği de Senkromeç direnişine destekleri olmuştur.

Direniş yüz günün ardından yine bir bayram arefesinde Türk Metal-patron arasında geçen görüşmeden sonra bitirilmiştir. Ancak beklenen bir kazanımla değil. Yaklaşık 15 işçi haricinde direnişçiler işe dönmüşlerdir. İşe iade bir kazanım gibi gözükabilir. Ancak taşeronu kaldırmaya çalışan MİCHA işçileri direnişten sonra tekrar taşeron olarak iş başı yaptırılmıştır. Patron baskısında bir değişme yaşanmamıştır. Patronlar tarafından sık sık işçilere sendikal davalardan vazgeçmeleri tehdidi savrulmuştur. Tehditlerin yetmediği yerde ise bir kez daha işten çıkarma saldırısı gerçekleştirilmiştir. 26 Kasım Pazartesi günü 5 işçi davalardan vaz geçmediği için işten çıkartılmıştır. Sendika ise olup bitenlere seyirci kalmaktan fazlasını yapmamıştır. İşten çıkartılan işçiler 27 Kasım Salı günü yaklaşık 10-12 Türk Metal temsilcisini MİCHA önüne çağırarak bu durumun çözümü için çaba harcamalarını istemişlerdir. İşçilerin ısrarları üzerine Türk Metal sendikası daha önce işten çıkartılan iki işçiye Ankara Genel Merkez aracılığıyla MİTAŞ patronu Volkan Karabağ ile bir görüşme ayarlamak zorunda kalmıştır.

Görüşmeler neticesinde 1 Aralık itibariyle MİCHA patronunun Türk Metal Sendikası'nın yetkisine itiraz etmeyeceği, sözleşmede taşeron işçilerin kadro ve sendika hakkının tanınacağı ve işten çıkartılan işçilerin de sözleşme süreci tamamlandığında işe geri alınacağı sözü verdiği açıklanmıştır. Çıkartılan işçiler de şu an sözleşmenin tamamlanmasını beklemektedir.

Sonuç olarak

Türk Metal Sendikası MİCHA'da yetkiyi almışsa bunun en büyük nedeni öncü işçilerin davalarının arkasında durmalarıdır. MİCHA işçilerine düşen görev, bundan sonrası için bile çok fazla hayale kapılmadan Türk Metal Sendikası'nı denetlemeye devam etmeleridir. Sendikanın kapalı kapılar ardında patronla görüşmesine izin verilmemelidir. Nasıl ki Ankara'ya giderek işin asıl muhattapları olduklarını göstermişlerse, bundan sonrası için de bunu yapmak zorundadırlar.

Metal İşçileri Birliği, MİCHA sürecini neredeyse başından itibaren takip etmektedir. Gücü doğrultusunda sınıf dayanışması için gereken azami çabayı harcamıştır. Bundan sonra gelişebilecek herhangi bir durumda da yine MİCHA işçilerinin yanında olmaya devam edecektir.

İzmir Metal İşçileri Birliği

04 Aralık 2012

Coşkunöz işçileri, Renault işçisiyle dayanışmaya çağırıyor!

Merhaba,

Bizler Coşkunöz işçileriyiz. Yıllardır sırtımızda Türk Metal kamburunu taşıyoruz. Tıpkı Arçelik, Renault, Tofaş, Ford işçisi gibi... Türk Metal çetesine üye olan metal işçisi kardeşlerimiz gibi... Bizler Türk Metal çetesinin icratlarını, kimin safında olduğunu işçi kardeşlerimize tekrar tekrar anlatmayacağız. Zira metal işçisi bu çetenin ne olduğunu iyi bilir. Türk Metal, metal işçisinin değil bizzat patronun yanında. Bunu artık sendikalı-sendikasız tüm metal işçileri biliyor.

Türk Metal, 2012-2014 metal toplu sözleşmesi için öngördüğü taslağını açıkladığında Eskişehir Arçelik'te çalışan işçi kardeşlerimiz 10 km yürüyerek taslağa yönelik tepkilerini gösterdiler. 12 Kasım günü Sakarya'daki Otokar işçileri de taslağı protesto ettiler. Ardından Renault işçileri üretimi durdurarak tepkilerini daha ileriden ortaya koydular. Bu nedenle ilk etapta 23 işçi işten atıldı. Daha sonra işten atmalar devam etti.

Peki bu tepkiler neden? İşten atmalar neyi gösteriyor ve Türk Metal çetesi bu işten atmaların neresinde duruyor? Bu soruların cevapları çok açıktır. Her sözleşme dönemi Türk Metal'in, MESS'in istediği sözleşmelere imza attığını biliyoruz. Bu satış sözleşmeleri biz metal işçilerine 'çifte bayram' olarak sunulmuştur. Ama bunlar biz metal işçilerinin isteklerinden, taleplerinden uzak sözleşmelerdir.

Bosch işçilerinin sendika değiştirmesi ve biz metal işçilerine bu sendikadan kurtulmanın yolunu göstermesi Türk Metal'i %18'lik ücret zammı sunan bir sözleşme hazırlamaya itmiştir. Ama biz metal işçileri olarak biliyoruz ki, hangi 'bilim adamları' tarafından hazırlanırsa hazırlansın, Türk Metal bizleri satacaktır. Bu kadar net konuşmamızı sağlayan da bu çetenin MESS'in sözünden çıkmayacağı gerçeği ve geçmiş dönemki satış sözleşmeleridir. %18'lik ücret zammının yalan olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu nedenle Renault işçisinin tepkisi haklıdır. Ağır çalışma koşullarında ve düşük ücretlerle çalışan biz Coşkunöz işçileri de bu tepkinin haklılığının bilincindeyiz.

Renault işçisi kardeşlerimizin işten atılmasının nedeni Türk Metal'in oluşturduğu listedir. Listede bu çeteye tepki gösteren işçiler vardır. Buna yabancı değiliz. İlk defa da duymadık. Çünkü bu sendika patron mantığıyla çalışıyor. Azıcık sorunlara duyarlı olan, sesini çıkararak, tepki gösteren işçileri Türk Metal'in kara listeye aldığını bütün işçi kardeşlerimiz biliyor. Bu işten atmalar hem Renault işçisine hem de biz metal işçilerine göz dağı vermek içindir. Bunun tehdit olduğunun bilincindeyiz. Onlar metal işçilerinden korkuyorlar. Çünkü biliyorlar ki, metal işçisi ayağa kalkarsa yer yerinden oynar.

Bizler Renault işçisi kardeşlerimizin eylemlerinden bir çok şey öğrendik. Sonucu ne olursa olsun, bu eylemleriyle bizlere deneyimler bırakıyorlar. Bu çeteden kurtulmanın zamanının geldiğini, hatta geçtiğini, fabrika komitelerinin oluşturulmasının aciliyetini bizlere tekrar gösterdiler. Eğer Renault işçisi kazanırsa Coşkunöz işçisi ve tüm metal işçisi kazanır.

Bizler Coşkunöz işçileri olarak Renault'da yaşanan süreci bu şekilde değerlendiriyoruz. Bizler işten atılan işçi kardeşlerimizin bir an önce işe geri alınmasını talep ediyoruz. Ve işten atılan işçiler üzerindeki baskının, özellikle Türk Metal çetesi tarafından yapılan baskının kaldırılmasını istiyoruz. Bizler Renault işçisinin her zaman yanındayız. İşçi sınıfını da destek olmaya çağırıyoruz.

Coşkunöz işçileri

İşyerlerinde uygulanan sistematik kişiliksizleştirme ve baskılama aracının bilimsel adı mobingdir!

Büro Emekçileri Sendikası İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam'dan performans ve mobing uygulamaları üzerine aldığımız görüşü yayınlıyoruz...

Performans kelimesi ilkokul hatta anaokullarına giden çocuklarımızın diline çoktan girdi. Birçok anne babanın çocuklarıyla performans çalıştıklarını, hatta çocuklarının performanslarını evde yaptıklarını biliyoruz.

1996 yıllarıydı, kamu emekçilerinin çalışma hayatındaki olumsuzluklar üzerinden “reform (!)” yapılması gündeme getirilmişti. Bizde hemen taslağı almış harıl harıl üzerinde çalışmış, ardından da işyerlerinde aydınlatma faaliyeti yapmıştık. Biz ve örgütlü olduğumuz kamu emekçileri ilk kez işyerinde “performans” tartışmaya başlamıştık. O zamanlar, bugün olduğu gibi sözleşmeli personel uygulaması ve 4/a, 4/b ve 4/c uygulaması yok denilecek kadar azdı. Kamu işyerlerinde tek istihdam modeli olarak, bugün öğrendiğimiz 4/a vardı.

Gel zaman, git zaman bugün eğitim ve sağlık iş kolları başta olmak üzere birçok istihdam modeli çalışma hayatımıza ve dilimize pelesenk oldu. Artık, emekçilere performansın “tembel” ve “işe yaramaz” emekçinin terbiye sosu olacağına inandırılmaya başlandı. İktisat dersinde hocamızın bir anekdotunu sizinle paylaşayım. Hocamız iki tip tembellik var derdi. Birincisi doğal tembellik, bu tip tembellik kişinin birkaç dakika tuvalette gitmesi veya birkaç kez tuvalete gitmesiyle oluşur. İkinci tip tembellik ise sistemin tembelliğidir. Bu tip tembellik tam bir girdaptır; kişiyi de içine çeker. Bugün çalışma hayatında performans kelimesi tembelliğin panzehiri olarak gösterilmek istenmektedir. Sistemin aksaklıklarını emekçilerin sırtına yükleyerek emekçilerin, kazanılmış haklarını yok sayarak, gasp ederek... Bugün için görüntü bu... Geçenlerde Karşıyaka Devlet Hastanesi'ndeki, sendikamız üyelerini ziyarete gittiğimde gözüme “Performans ve Kamu Yönetim Odası” tabelası çarptı. Haydi, hayırlısı, anasınıfı, ilkokulu derken hastaneye de performans girmişti. Özellikle Kamu Hastane Birlikleri Yasasının 2 Kasım 2012 tarihinden itibaren yürürlüğe girmesiyle hastanelerde yönetim el değişti. Artık CEO'lar işbaşında... Artık hastaneler, kamu faydası yerine karlılık üzerinden yönetilecek. Tembellik (!) yok. Çalışmayan sağlık emekçisi kapının önüne konacak, ölçü ne olacak, performans, performans ne olacak hastaneye kazandırdığı para, kimden hastadan, hasta ne müşteri...

Performansı düşük sağlık emekçisi ne olacak kapının önüne konacak... Sadece hastanede mi? Hayır. Okulda, vergi dairesinde, aklımıza gelen her yerde

uygulanacak. Örneğin Okulda performans kime uygulanacak? Öğretmene uygulanacak. Performans okulda öğretmene nasıl uygulanır? Şimdilik belli değil ama performansı düşük öğretmene “ne olur” dersiniz kapı önüne konur...2005 yılından bu yana Vergi Dairelerinde de dillendirilen, Performans Esaslı Yönetim Modeli ve Toplam Kalite Yönetiminde maliye emekçilerine dayatılan ise mükellefin müşteri olduğudur. Müşteri memnuniyeti her şeyin başındadır. Orada çalışan maliye emekçisinin hiçbir hakkı yoktur. Affedersiniz ama müşteri diye empoze edilen mükellef, maliye emekçisine karşı her türlü hakka, hakaret etme hakkına sahiptir, “maaşımı ben ödüyorum” diye bangır bangır bağırır ve hakaret eder. Fakat müşteri haklıdır, ilkesi geçerlidir. Müşteri, performans ve mobing tam bir sarmaldır.

Performans ölçümlerinde kullanılan Denetim Mekanizmaları o kadar farklılık oluşturur ki, bu mekanizma bir süre sonra insan hayatına müdahaleye neden olur. Sistematik olarak uygulanan performans emekçiyi insanlıktan çıkarır, kişiliksizleştirir. Performans Esaslı Yönetim Modeli tek başına bir uygulama değildir. Toplam Kalite Yönetimi, Toplam Kalite Çemberi ve esnek çalışma ve sözleşmeli personel uygulaması bir bütündür. Bu denetim mekanizmaları kriterlerinde kılık-kiyafet denetimi de vardır. Bu söylediklerimi abartılı mı buldunuz. Bu kadar olmaz mı diyorsunuz. TÜİK'te performans düşüklüğü nedeniyle işten atılan Evren Kayaş (Kayaş'ın performansı %85 idi), kılık kıyafeti nedeniyle sözleşmesi yenilenmeyen Samsun Sosyal Hizmet İl Müdürlüğü'nde görevli Psikolog Zeynep Akyüz, umarım çoğalmaz ama örnekler gittikçe çoğalacak gibi...

İşyerlerinde uygulanan sistematik kişiliksizleştirme, baskılama aracının bilimsel adı Mobingdir. Mobing bugün kurumunda uygulananların bile farkında olmadan devam etmektedir. Mobing bağırma ile hakaret ile kılık kıyafete müdahale ile devam etmektedir. Artık bu uygulama sıradanlaştırılmaya, alıştırılmaya çalışılmaktadır.

Etek meselesi, performansın da mobingin de bir parçasıdır, mobing ise daha fazla sömürünün ta kendisidir. Bugün etek boyu meselesi mobingçilerin ve performans ölçümcülerin kriterleri arasındadır. Kılık kıyafet mobingini küçümseyip, hafife almak körlüktür. Bu körlüğün sonu iş güvencesinin elinden alınmasıyla sonuçlanacaktır. Halk arasında bildik bir hikâyedir, biz nerede hatta yaptıkla başlar, sarı öküzü vermekle diye son bulur. Evet, bugün sarı öküz kılık kıyafettir, kılık kıyafet müdahalelerine burun kıvrırsak yarın sarı öküzü vermeseydik sorgulaması yaparız.

BES Şube Başkanı Ramis Sağlam

HEY Tekstil direnişi 300. gününde

HEY Tekstil direnişi 300. gününe coşkulu eylemle girdi. **5 Aralık** günü yapılan eylemde direniş kararlılığı haykırıldı.

Eylem “TOBB yöneticisi Aynur Bektaş'tan haklarımızı istiyoruz, alacağız!” pankartının açılmasıyla başladı. Ardından direnişçi HEY Tekstil işçilerinden Zeki Gördeğir basın açıklamasını okudu.

Açıklamada Devlet Üstün Hizmet Madalyası sahibi HEY Tekstil patronu Aynur Bektaş teşhir edilirken “Biz HEY Tekstil işçileri açlığa ve adaletsizliğe mahkum edilmiş milyonların içerisindeyiz” dendi. 9 Şubat'ta, hiçbir hakları ödenmeden, maaşları gasp edilerek işten çıkarıldıkları ifade edildi.

Açıklama Aynur Bektaş'a karşı direnişin sürdürüleceği, mütevazı güçleriyle patronlara ve onların koruyucusu polisler meydan okudukları ifade edilerek “Bugün bir kez daha dosta ve düşmana ilan ediyoruz ki haklıyız kazanacağız!” sözleriyle sonlandırıldı.

Açıklamanın ardından eyleme destek veren DİSK Genel-İş Sendikası 1 ve 3 No'lu Şube Başkanları çağrıldı. Genel-İş yöneticileri adına DİSK Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Halit Konuştu. Konuşmada HEY Tekstil işçilerinin yok sayılması ve inkar edilmesiyle TOBB yöneticilerinin bir şey kazanamayacağı söylendi. Direnen işçilerin yanında olmaya devam edecekleri ifade edildi.

Konuşmanın ardından, “işçi sınıfının her eylemine destek veren sanatçılar” sözleri ile Grup Yorum ve Pınar Aydınlar çağrıldı. Grup Yorum adına yapılan konuşmada bugün sembolik bir katılım gösterebildikleri, çünkü tutuklu grup elemanı Seçkin Aydoğan'ın mahkeme hazırlıkları içinde oldukları söylendi. Ardından işçilerin 16 Aralık'ta yapacakları büyük etkinlik anımsatılarak orada hep birlikte zafer türküleri söylemek için buluşmak istedikleri söylendi. Bir yerde zulüm, haksızlık, adaletsizlik varsa buna karşı mücadelenin de en doğal hak olduğunu söylenerek konuşma sonlandırdı.

Pınar Aydınlar ise direnişteki işçileri selamlayıp, Aynur Bektaş'ın çaldığı haklarla yatacak yeri olmadığını ifade etti. İşçilerin karşı karşıya kaldığı koşullara dikkat çeken Aydınlar “işçilerin yaşadıkları ortada” derken birlik olduğunda zaferin geleceğini söyledi.

Ardından davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Kanyon AVM önünü şenlik alanına çevrilirken yapılan konuşmaların ve halayların ardından kortej düzeni alınarak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında marşlar okundu. TOBB önüne geçen sokağı kapatan polis işçilere barikat kurdu. İşçiler barikata yüklenirken, polisin TOBB yönetimini ve HEY Tekstil patronunu korudukları ifade edildi.

Eylem, tekrar Kanyon AVM önüne yürünüp desteğe gelenlere teşekkür edilerek bitirildi.

Hey Tekstil işçileri, **3 Aralık** günü de TOBB önünde zincirli eylem yaptılar. Direnişçi işçilerden Zeynep Gültekin ve İrfan Erdemci, kendilerini TOBB binasının demirlerine zincirlediler. Polislerin zinciri kırması ve işçileri sürükleyerek polis barikatı önüne getirmesi ile eylem sonlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

MİB MYK Aralık ayı toplantısı...

Değerlendirme ve sonuçlar...

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Aralık ayı toplantısını gerçekleştirdi. Ağırlıklı olarak MESS Grup TİS sürecinin tartışıldığı toplantının gündem başlıkları şöyleydi:

- MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama
 - Asgari ücret ve Ocak zamları
 - Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu üzerine değerlendirme
 - Grev ve direnişler
 - Bülten üzerine planlama
- Bu gündem başlıkları üzerine yapılan tartışmaların sonuçlarını özetleyelim.

- MESS Grup TİS süreci üzerine

1. MESS Grup TİS sürecinde taslakların açıklandığı bir dönemi geride bıraktık. Bu dönem bir süredir işkoluna hakim olan durgunluk aşıldı ve büyük bir hareketlilik tablosu ortaya çıktı. İşkolundaki yoğun sömürü ve ağır çalışma koşullarına rağmen Türk Metal'in yeni bir satışın habercisi olan taslakla ortaya çıkması birikmiş öfkenin patlamasına neden oldu.

Birçok fabrikada işçilerin taslaklara karşı gösterdiği tepki Eskişehir Arçelik'te sokağa taşarken Bursa Renault'da doruğa ulaştı. Üretimi durduran Renault işçileri önce Türk Metal'den taslağı geri çekmesini istediler, daha sonra ise bu taleplerine karşılık bulamayınca istifa yolunu tuttular. Ancak Renault yönetimi ile Türk Metal işbirliği yaparak baskı ve zorbalıkla işçilerin bu eylemini kırdı ve tazminatsız işten atmalarla Renault işçilerini cezalandırmaya girişti.

Sermaye ve uşağı böylelikle hem Renault'da hem de genel olarak diğer fabrikalarda MESS ve Türk Metal duruma hakim olmuş görünüyor. Fakat bu sadece geçici bir görüntüdür, öfke durulmak bir yana daha da yoğunlaşmış ve yeni bir patlama eşiğine kadar kabuğuna geri çekilmiştir sadece. Bu asalak takımı da bu gerçeğin farkında olduğu için şimdilerde her yola başvurarak metal işçilerini sindirmeye çalışıyor. Ama ne yaparlarsa yapsınlar metal işçilerinin o büyük öfkесinin üstesinden gelmeleri mümkün değildir.

2. Ayrıca büyük hareketliliğin kendine örnek aldığı Bosch işçileri de mevzilerini kararlılıkla savunuyorlar. Türk Metal'in her türlü kirli oyunu ve zorbalığı Bosch işçilerinin iradesine çarpıp tuzla buz oluyor. Taslakların açıklanmasının arifesinde düzmece yetki belgeleriyle Bosch işçilerini bozguna uğratmak istediler, ters tepti. Çünkü Bosch işçileri tek bir yumruk gibi karşılıklarında durdu. Çaresizlik içinde zorbalığa başvurduklar. Renault işçileriyle dayanışmak için fabrika önüne gitmek isteyen Bosch işçilerine satırıl sopalı saldırıda bulundular, yetmedi bazı işçilere evlerinin önünde saldırmaya kalktılar. Ama tüm bunlar boşa çıkarıldı. Fabrikada çeşitli sebeplerle Türk Metal'de kalmaya devam eden yüzlerce işçi daha Birleşik Metal-İş'in yolunu tuttu. Belirtmek gerekir ki Bosch bu haliyle aynı zamanda Renault'daki mücadelenin de en dolaysız kazanımı olmuş, Türk Metal'e karşı mücadelenin sağlam bir kalesi olmak

yolunda ilerlemektedir.

3. Metal işçilerinin Renault'da doruğa ulaşan eylemleri bu haliyle aynı zamanda bir ilk prova, üzerinde düşünülmesi ve dersler çıkarılması gereken büyük bir deneyimdir. Metal işçileri bu deneyimden öğrenerek mücadelelerini bundan böyle daha güçlü ve örgütlü yürütebilecek ve başarmaya da daha yakın olacaklardır. MYK'nın bu anlayışla yaptığı tartışmalardan çıkardığı sonuçlar kısaca şöyledir:

a. Bu deneyim her şeyden önce örgütlenmenin ve önderliğin hayati rolünü ortaya çıkarmıştır. Türk Metal'den kurtulmak için harekete geçen Renault işçilerinin eylemi önden planlanmış bir eylem değil, birikmiş öfkenin patlamasıydı. Bunun için Renault işçileri bir anda kendilerini üretimi durdurmak gibi ileri bir eylemin içinde bulurken, böylesine bir eylemi sonuna kadar götürebilecek ne bir bakışa, ne asgari bir iç örgütlenmeye ve ne de ne yaptığını bilen ve hareketi yönetebilecek kapasitede bir önderliğe sahiplerdi. Bu ise, kazanmak için gerekli asgari şartlardan yoksun olmak demektir.

Eğer Renault işçileri ne yaptığını bilen bir önderliğe ve asgari bir iç örgütlenme ağına sahip olsalardı, kuşkusuz mücadeleyi yeterli hazırlığa sahip olduğu düşünülen anda başlatır, hazır değilken böylesine büyük bir kavgaya girmez, her şeye rağmen girmek zorunda kaldığında da kazanmak üzere her türlü güç ve imkanı kullanabilirlerdi. Olumlu bir örnek olarak, Bosch işçilerinin başarısının sırrı da burada aranmalıdır. Bosch işçileri uzun süreye yayılan kararlı bir örgütlenme sürecinin ardından, asgari bir iç örgütlenme ve mücadeleye yön verebilecek bir öncü önderlik çıkarabildiği için planlı ve disiplinli bir biçimde harekete geçmiş, Türk Metal'in ve sermayenin saldırılarını da göğüsleyebilmişlerdir.

b. MYK bu deneyimden hareketle ve önümüzdeki dönemi de kazanmak hedefine bağlı olarak, planlı ve örgütlü bir hazırlık yürütmenin hayati önemini altını

çizmektedir. Bu hazırlığın en önemli ayaklarından birisi, tek tek her fabrikada hareketi yönetecek kapasiteye sahip bir önderlik ekibi yaratmak ve fabrikayı vardiya-bölüm-birim komiteleriyle kucaklamaktır. Diğer ise fabrikalar arasında eşgüdümü sağlayacak kanalları ve zeminleri oluşturmaktır. MYK bu bilinçle tüm metal işçilerini her düzeyde örgütlenmek için harekete geçmeye, inisiyatif almaya çağırılmaktadır.

c. Planlı hazırlığın önemli bir boyutu ise, MESS ve Türk Metal çetesini yenebilecek düzeyde çapta ve kararlılıkta bir mücadeleye hazırlanmak olacaktır. Renault ve diğer deneyimler de gösteriyor ki, metal işçisinin karşısında her türlü kirli yöntem ve zorbalığa başvurmadan çekinmeyen bir düşman vardır. Dolayısıyla onu altedebilmek için kararlı, gözüpek ve diş diş bir mücadele şarttır. Bu ise bu mücadelenin gereklerine yanıt verebilecek bir yeteneğe, donanıma ve hareket planına sahip olabilmek demektir. MYK, ileri ve öncülerinden başlayarak metal işçilerini bu konuda düşünmeye ve davranmaya çağırılmaktadır.

d. Bu süreçte Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın da hareketi kucaklayabilecek kapasite ve hazırlığa sahip olmadığı görülmüştür. Bu, hem Türk Metal'in esaretinde bulunan fabrikalarda harekete yön verememek, hem de hareket patladığında örgütlü olduğu fabrikaları düzenli bir biçimde seferber edebilecek bir hareket yeteneği ve esnekliği gösterememek biçiminde ortaya çıkmıştır. Kuşkusuz ortaya çıkan görevlerin kapsamı Birleşik Metal-İş'in öznel durumunu da fazlasıyla aşmaktadır. Fakat şurası açıktır ki eğer metal işçisini MESS-Türk Metal'in esaret düzeninden kurtarmak iddiasının arkasında durulacaksa, buna uygun bir ciddiyet, kararlılık ve sorumluluk duygusuyla hareket edilmeli, tüm olasılıkları hesaba katarak ve bu yolda verilecek her emeğe açık davranarak olası her gelişmeye hazırlıklı olunmalıdır.

Bu vesileyle ayrıca belirtmek ki, Bosch örneğinin de gösterdiği gibi, başarmanın anahtarı Birleşik Metal-İş yönetimi ve profesyonel kadrolarında değil, ileri ve öncü metal işçilerinin ellerindedir. Onların mücadele kararlılığı, birinci ve örgütlenme becerisi her kilidi açabilecektir. Dolayısıyla ileri ve öncü işçiler görev ve sorumluluklarına bu gözle bakmayı bilmelidirler.

d. MYK, buraya kadar tanımlanmaya çalışılan planlı hazırlığın tüm yönleriyle Birlik'in önümüzdeki dönem çalışmasının da ana gündemi olduğunu tespit etmiştir. Yani Birlik, kendi cephesinden ileri ve öncü metal işçilerini her düzeyde yan yana getirmek, planlı bir örgütlenme seferberliği içerisine sokmak, giderek ileri bir mücadele, örgütlenme ve önderlik kapasitesi yaratmak sorumluluğunu taşımaktadır. Bu kapsamda özellikle mevcut imkanlar yanında hedef fabrikalara yönelik yoğunlaşan kuşatıcı bir çalışmanın da önemi ortadadır. Birliğin tüm bileşenlerinin böyle bir yaklaşımla hareket etmeleri önem taşımaktadır.

e. MYK ayrıca metal işçilerinin birleşik mücadele ve önderlik zemini olarak Birlik'in, tüm bu bakımlardan kendisini hazırlama zorunluluğuna dikkat çekmiş, örgütsel gücünü büyütmek, mücadele kapasite ve donanımını geliştirmek zorunda olduğunu tespit etmiştir. Belirtmek gerekir ki son deneyimler, sadece metal işçilerinin değil Birlik'in de bu bakımdan önemli yetersizliklerle yüzyüze olduğunu göstermiştir. Bu yetersizlikler politikanın uygulanmasında, metal işçisinin duyarlılıklarını örgütlemeye ve onlarla bağları geliştirmeye, mevcut bağları değerlendirmeye ve ihtiyaç duyulan alanlarda yoğunlaştırmaya, doğru ve yerinde müdahalelerde bulunmaya, zora karşı savunmayı örgütlemeye ve daha bir dizi alanda kendisini göstermiştir. MYK, toplantıda konunun bu yönü üzerinde ayrıntılı tartışmalar yapmıştır. Somut bazı kararlar ve sorunları çözmeye yönelik önlemler almıştır.

f. Bu tartışmalarla bağlantılı olarak aldığı kararlar içerisinde Renault deneyimini paylaşmak ve ileri-öncü işçilere maletmek üzere toplantıların yapılması vardır. Ayrıca, işten atılan Renault işçilerinin MESS-Türk Metal tarafından tazminatsız işten atılarak ve başka fabrikalarda işe girmelerine engel olunarak cezalandırılmak istendiği gerçeğinden hareketle, bir dayanışma kampanyası başlatma kararı almıştır.

4. Mücadele hazırlıkları doğal olarak, MESS Grup TİS sürecinin bundan sonraki olası seyri dikkate alınarak yapılacaktır. Şu durumda taslaklar sunulmuştur ve önümüzdeki günlerde masaya oturulması beklenmektedir. Bu aşamada kuşkusuz MESS ve Türk Metal cephesi, metal işçilerinin direncini aşip elini kolunu bağlayarak satış sözleşmesine imza atmak üzere senaryolar üzerinde çalışmakta ve ağırsız-sancısız bu süreci tamamlamak üzere oyunlar planlamaktadır.

Geçmiş deneyimler de gösteriyor ki, bu kirli ittifakın klasik oyunlarından birisi, masaya hak gaspları ve dayatmalarla oturarak metal işçilerini talep eden konumdan çıkarıp savunmaya geçirmek, böylelikle danişıklı bir kavganın ardından bu gasp ve dayatmaları çekip satış sözleşmesini yutturmak biçimindedir. Diğer ise MESS-Türk Metal'in geleneksel yöntemlerinden biri de satış sözleşmesini bayram arefelerine denk getirmek biçimindedir. Bu kez ufukta yeni bir bayram yoktur, ama ana fabrikalarda üretime ara verilecek tarih olan Ocak ayı başları satış senaryoları içerisinde olmalıdır. MYK metal işçilerini bu senaryo ve oyunlar konusunda uyanık olmaya çağırılmaktadır.

5. MESS-Türk Metal ittifakının oyunlarını bozabilecek en önemli dinamiklerin başında kuşkusuz ki Birleşik Metal-İş'te örgütlü metal işçileri gelmektedir. Öyle ki Birleşik Metal cephesinden TİS süreci, grev kararlılığını büyütme yönelik canlı bir

örgütlenme ve mücadele süreci olarak örülebilirse, bu metal işçilerinin mücadele isteğini ve özgüvenini arttıracak, MESS ve Türk Metal'in yalanlarının boşa düşmesini ve oyunlarının da bozulmasını sağlayacaktır. MYK bu düşüncelerle Birleşik Metal-İş yönetimini, kadrolarını ve metal işçilerini göreve çağırılmaktadır. Birlik tüm güç ve imkanlarını da bu doğrultuda değerlendirecek ve katkılarını sunacaktır.

6. MYK, TİS sürecinin bundan sonraki seyriyle ilişkili olarak bir çalışma planı oluşturmuş, kullanılacak araç ve biçimler konusunda somut kararlar almıştır. Ayrıca daha önce alınan kararları gözden geçirerek uygulamadaki sorunları aşmak üzere yeni planlamalar yapmıştır.

- Asgari ücret ve Ocak zamları

Toplu sözleşme hakkını kullanamayan yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren yeni asgari ücret ve ocak zamları konusunda taraf olmak ve mücadele etmek büyük önem taşımaktadır. Unutmamak gerekir ki bu konu MESS Grup TİS sürecinden bağımsız değildir. Aksine her iki süreç karşılıklı olarak birbirini etkileyecektir. Şöyle ki MESS ve Türk Metal asgari ücrete yapılacak zam oranını satışın bahanesi yapacak, tersinden de TİS sürecinde ortaya çıkacak oran asgari ücret ve Ocak zamlarının belirlenmesinde bir ölçü yapılacaktır. İşte bunun için her cepheden mücadele bu bakış ve sorumlulukla örgütlenmelidir.

MYK, asgari ücret ve Ocak zamları konusunda bu bilinçle ele alarak, uyarma-bilinçlendirme, mücadele ve örgütlenmeyi büyütme üzere sorumlulukların altını çizmiştir. Özellikle bu sürecin fabrikalarda sendikal örgütlenme eğilimine ivme kazandıracağını akıld tutarak davranmanın önemine dikkat çekmiştir.

- Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu üzerine

Sendikal korucuların büyük bir ihanetiyle yürürlüğe sokulan yeni Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu karşısında işçi sınıfı gereken mücadeleyi gösterememiş, üstüne de ihanetin hesabını soramamıştır. Diğer taraftan, bu yasayla aynı zamanda yeni bir sendikal düzen oluşturulduğu için birbirlerinin de kuyularını kazan Türk-İş'in yöneticilerinin kavgaya tuttuğu haberleri gelmektedir. İhanette ortak olan bu sınıf düşmanlarının iç kavgalarını başka türlü göstermeleri konusunda işçi sınıfı uyanık olmalıdır. İşçi sınıfının tüm bu sermaye uşaklarından soracak büyük bir hesabı vardır. Dolayısıyla bu hesabı sormak ve sendikaları onlardan temizlemek sorumluluğuyla hareket edilmelidir.

Birlik, hain sendika bürokratları ile takatsiz alt kademe bürokratlarının bu tutumlarını teşhir edecektir. Ayrıca, işçi sınıfını bu ihanetin konusunu oluşturan yasa ve olası gelişmeler konusunda aydınlatmak amacıyla seminer ve söyleşiler yapacaktır.

- Grev ve direnişler üzerine

MYK bu konu kapsamında başta Daiyang grevi olmak üzere, birçok mevzide direnen işçilerin mücadelesini de değerlendirmiştir. Özellikle bulunduğu bölgede mücadele ve örgütlenmenin bundan sonraki seyri bakımından önemli olan Daiyang grevinin güçlendirilmesi, sınıf dayanışmasıyla desteklenmesi amacıyla yapılacaklar konusunda tartışmalar yürütmüştür.

- Bülten üzerine planlama

MYK, bültenin Aralık sayısını ayın ilk haftasında matbaaya verecek biçimde planlamıştır.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu

5 Aralık 2012

Trakya İşçi Birliği'nden grev ziyareti

Daiyang SK Metal patronunun kölelik dayatmalarına karşı grev silahını kuşanan metal işçileri ASB'de grevlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Polisin engellemelerine ve yasaların tüm kısıtlamalarına rağmen geceli gündüzlü fabrika önünde bekleyişlerini sürdüren işçileri Trakya İşçi Birliği 2 Aralık günü ziyaret etti.

Grevci işçileri ziyaret eden birlik çalışanları grev sürecine dair işçilerle sohbet ettiler ve grevci işçilerle deneyimlerini paylaştılar. Daiyang SK Metal grevinin bölge açısından taşıdığı önemin altı özellikle çizildi. Grev çadırının yeniden kurulması gerektiği ve grevde olan işçilerin burada daha kalabalık olarak beklemesi gerektiği noktasındaki öneriler grev gözcüsü işçilerle paylaşıldı. İşçilerin bu mücadelede kendilerini yalnız hissetmemeleri gerektiği, bu noktada Trakya İşçi Birliği'nin mücadelelerinin yanında olduğu belirtildi. Grev gözcüsü işçiler sürece dair bilgilendirmede bulundu. Örnekleriyle birlikte polisin ve yasaların engellemelerini anlattılar. Patronun fabrika içerisindeki yasadışı tutumlarını teşhir ettiler. Kazanana kadar grevde kararlılıkla devam edeceklerini ifade ettiler.

Trakya sanayi bölgesindeki öncü duyarlı işçileri bir araya getirerek sınıfın bağımsız çıkarlarını savunan mücadele hattı örme hedefiyle bir araya gelen işçilerden oluşan birlik, uzun yılların ardından bölgede gerçekleşen grevi güçlendirmek ve sınıf dayanışmasını örnek için çalışmalarını sürdürüyor.

Kızıl Bayrak / Trakya

Renault işçileriyle dayanışma kampanyası

Metal İşçileri Birliği (MİB), işten atılan Renault işçileriyle dayanışma amacıyla bağış kampanyası başlattı. Bağış kampanyası ile sermaye ve Türk Metal çetesinin işbirliğiyle işsizliğe mahkum edilerek cezalandırılmaya çalışılan Renault işçilerine destek olunacak.

Metal İşçileri Birliği'nin açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"...İşçi düşmanları iyi bilsinler ki, işten atılan Renault işçileri yalnız değildir. İşçi sınıfı, hakları ve onurları için mücadeleyi seçtikleri için cezalandırılmaya kalkılan kardeşlerine sahip çıkacak, onları yalnız bırakmayacaktır.

Metal İşçileri Birliği bu bilinç ve sorumluluk duygusuyla tüm sınıf güçlerini, ilerici ve devrimci kamuoyunu işten atılan işçilerle dayanışmayı büyütme çağırılmaktadır."

Bağış kampanyası için katkılarınızı aşağıdaki hesaba gönderebilirsiniz:

Türkiye İş Bankası

Hesap no: 4401 0621931

IBAN: TR74 0006 4000 0014 4010 6219 31

Swift no: ISBKISTR

Kızıl Bayrak / Bursa

NATO: Bir saldırı, savaş

NATO belli aralıklarla, bu son zamanlarda yaklaşık 2-2,5 yılda bir olur, devlet ve hükümet başkanları zirvesi yapar. Kasım ayı sonunda Letonya'nın başkenti Riga'da yapılan bunların sonuncusu. Ayrıca ortalama her 6 ayda bir de, her biri ayrı ayrı olmak üzere, NATO ülkeleri dışişleri bakanları ve yine NATO ülkeleri savunma bakanları toplantıları yapılır.

NATO Brüksel'de sürekli karargahı olan bir örgüt; izlenecek politikalar gerçekte bu karargahta hazırlanır, planlanır, bir noktaya getirilir ve belli aralıklarla toplanan bu türden zirvelerde hükümet başkanlarının biçimsel kalan resmi onayına sunulur. Bu nedenle belli aralıklarla yapılan hükümet ve devlet başkanları zirvelerine gereğinden fazla bir önem ve anlam atfetmemek gerekir. Zirveler toplandığında gerçekte karar tasarıları iyi kötü hazır, yeni politikalara ilişkin hazırlıklar ve elbette pazarlıklar iyi kötü bir sonuca bağlanmıştır. Zirvelerde bunlara ilişkin çoğu kere önemsiz bazı son rötuşlar yapılır, ince ve zorlu pazarlıkların son safhası bir sonuca bağlanır ve sonuçta kararlar alınır, uygun sınırlar içinde kamuoyuna açıklanır.

Yine de bir önemi olabiliyor bu toplantıların, burada alınan ve bazen gösterişle dünyaya açıklanan kararların... 1999 Nisan'ında Washington'da yapılan 50. yıl Zirvesi buna bir örnek. Bu Zirvede önemli kararlar alındı ve deklare edildi. Sovyetler Birliği'nin yıkılışının ardından ilk önemli deklarasyonuydu bu NATO'nun. Zirve toplandığında Kosova bahane edilerek Yugoslavya'ya karşı başlatılan yıkıcı savaş tüm şiddetiyle sürüyordu ve

örgüt bu "tarihi" zirvede dünya polisi ilan edilmiş, yani o sıra Yugoslavya üzerinden yapılmakta olan işin adı konulmuştu. Bunun, dünya polisliği misyonunun, daha sonraki Prag Zirvesi'nde (Kasım 2002) daha da geliştirildiğini, daha açık ve kesin hükümlere bağlandığını biliyoruz.

Resmi kuruluş gerekçesine ve taşıdığı isme göre NATO sözde

"savunma amaçlı" bir devletler ittifakıdır; ittifak kapsamındaki ülkeleri, Sovyetler Birliği ve müttefiklerinin saldırısına karşı korumayı amaçlamaktadır. Oysa bütün bir tarihi, onun gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü, bu çerçevede bir tehdit ve şantaj örgütü olduğunu ortaya koyar. Dahası o

sadece bir uluslararası saldırı ve savaş örgütü değil, belki çok daha önemli olarak, aynı zamanda ittifak bünyesindeki tüm ülkeler için gizli ve kirlili bir iç savaş örgütüdür de. Özellikle '89 yıkılışına kadar olan dönemde onun bu özelliği çok daha belirgin ve fiili uygulama olarak önplandadır, buna ilişkin kanlı ve kirlili icraatları yıkılışa denk düşen yakın yıllara kadar önemli

ölçüde karanlıkta kalmış olsa bile.

NATO elbette ki başından beri bir saldırı ve savaş örgütüdür, bu kadarı onun dolaysız olarak açık olan konumuna ve rolüne işaret eder. Fakat NATO aynı zamanda dört dörtlük bir iç savaş örgütüdür de. Bu temel özelliği oldukça erken yıllardan beri dünya devrimcileri tarafından biliniyor ve teşhir ediliyordu. Fakat resmi düzeyde bu her zaman inkar ediliyor, bir komünist iftirası sayılıyordu. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünü izleyen dönemde açığa çıkan gerçekler, bu konuda hiçbir tartışma bırakmadı, örgütün her ülke bünyesindeki kirlili iç savaş aygıtları bir bir açığa çıktı. Bir tek Türkiye ve elbette ABD dışında, bu gerçek resmi düzeyde kabul de gördü. İtalya'da (ünlü Gladio), Almanya'da, Belçika'da, Hollanda'da, İngiltere'de, Norveç'te, Danimarka'da, Yunanistan'da (ve hatta ittifakın askeri kanadından 1966'da çekilmiş Fransa'da ve tarafsızlığı ile ünlü İsviçre'de bile), bu kanlı ve kirlili uluslararası örgütün ulusal uzuntuları olduğu açığa çıktı. Çöktükten sonra her ülkede kontr-gerilla örgütleri, Gladio vb. isimler altında bir dizi kirlili savaş örgütü, birbiri peşi sıra açığa çıktı, hükümetler bu örgütlerin varlığı itiraf etmek zorunda kaldılar ve görünüşe göre tasfiye de ettiler. Gerçekte ise bu örgütlerin varlığını halen de sürdürdüğünden kuşku duyulamamalıdır.

Türkiye'de ise NATO uzantısı bu aynı kirlili iç savaş örgütü Kontr-gerilla olarak biliniyor, resmi adıyla ise Özel Harp Dairesi. Öteki ülkelere farklı olarak Türkiye'de hükümetler böyle bir örgütün varlığını bugüne kadar itiraf etmediler, Özel Harp Dairesi'nin ise olağan bir askeri oluşum olduğunu

ileri sürdüler. Dolayısıyla biçimsel ve aldatıcı bir tasfiye bile sözkonusu olmadı Türkiye'de. Tersine, birçok belirti bu arada bu örgütün daha da pekiştirildiğini ve örneğin Özel Kuvvetler adı altında kısmen resmileştirilip meşrulaştırıldığını gösteriyor. Fakat yine de bu kanlı ve kirlili örgütün tüm ülkelere önce ilk kez Türkiye'de deşifre edildiğini vurgulamak gerekir. '60'lı yıllarda başgösteren büyük sosyal uyanış ve bu uyanışın bastırılmasına yönelik CIA-NATO odaklı kirlili savaş, bu örgütün

Türkiye'de '70'li ilk yıllara denk gelen bir erken tarihte teşhis ve teşhir edilmesini sağladı. Tümüyle CIA-NATO bağlantılı bir askeri faşist darbe olan 12 Mart'ı izleyen yeni kitle hareketinin en dolaysız hedeflerinden biri Kontr-gerilla'nın açığa çıkarılması ve tasfiyesi idi. Bu mücadelenin baskısı ve o döneme

ve iç savaş örgütü - 1

H. Fırat

(NATO'nun Riga Zirvesi vesilesiyle Aralık 2006'da verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

denk gelen Kıbrıs bunalımının özel koşulları altında, dönemin başbakanı olarak Ecevit böyle bir örgütün varlığını ve denetim dışılığını, yani dolaysız olarak CIA-NATO denetimi altında olduğu gerçeğini, itiraf etmek zorunda kalmıştı. Fakat bu durum bir tasfiyeye yolaçmamış, tam tersine, bu CIA-NATO güdümlü örgüt Türkiye'yi yeni bir askeri faşist darbeye sürüklemişti.

Her bir ülkedeki bu kirli savaş örgütleri, İtalya'daki isimlendirmeye Gladiolar, hemen tamamen CIA eliyle dolaysız olarak NATO bünyesinde kurulmuş, NATO tarafından yönetilen ve finanse edilen, NATO'nun genel stratejisine hizmet eden örgütler olmuşlar ve tam olarak birer iç savaş örgütü olarak iş görmüşlerdir. Türkiye ve İtalya, bu konuda özellikle önplandaki iki önemli NATO ülkesidir ve bu, bu ülkelerde sosyal mücadelenin ve ilerici-devrimci siyasal muhalefetin gücü ve etkisiyle dolaysız olarak bağlantılıdır. Zira bu kirli iç savaş örgütlerinin işlevi tam da ve tümüyle bu alandadır. Türkiye'nin son 50 yılında Kontr-gerillanın oynadığı çok özel rol gözönüne getirilirse, sözkonusu örgütlerin bu özelliği ve işlevi kolayca anlaşılır.

Bu onun, NATO'nun her ülkedeki sınıf mücadelesinde dolaysız olarak taraf olan bir örgüt olduğu, dolayısıyla da aynı zamanda bir içsavaş örgütü olduğu anlamına gelir. NATO'nun zamanında Sovyetler Birliği liderliğindeki bloka karşı bir politik-askeri örgüt olarak oynadığı temel önemde rol ile, her bir NATO ülkesindeki içsavaş örgütü rolünü birlikte düşünmek gerekir. Dahası ilki potansiyel, oysa bu ikincisi gerçek, fiili bir rol

Her bir ülkedeki bu kirli savaş örgütleri, İtalya'daki isimlendirmeye Gladiolar, hemen tamamen CIA eliyle dolaysız olarak NATO bünyesinde kurulmuş, NATO tarafından yönetilen ve finanse edilen, NATO'nun genel stratejisine hizmet eden örgütler olmuşlar ve tam olarak birer iç savaş örgütü olarak iş görmüşlerdir.

olmuş, olagelmıştır. NATO, yakın zamanda Yugoslavya ve Afganistan savaşlarını saymazsanız, tarihi boyunca bu anlamda bir devletler arası savaş örgütü olarak herhangi bir fiili icraat yerine getirmiş değildir. Bu açıdan bir emperyalist karşı kuvvet organizasyonu olarak Sovyetler Birliği liderliğindeki Doğu Blok'una karşı elbette temel önemde bir işlevi olmuştur, kışkırtıcı bir tehdit ve şantaj örgütü olarak. Ama fiili savaş olarak asıl rolünü, bir iç savaş örgütü olarak tek tek ülkeler bünyesinde oynamıştır. Bu kirli rol, her ülkedeki sınıf mücadelesine dolaysız olarak ve sistematik tarzda, ama tümüyle gizli olarak müdahale etmek yoluyla yerine getirilmiştir.

Örneğin İtalya'da oynadığı bu rol çok belirgin ve aynı ölçüde önemlidir. Yıllarca İtalya'nın siyasal yaşamında önemli bir güç ve hükümet olma potansiyeli taşıyan İtalyan Komünist Partisi'ne karşı sistemli bir kirli savaş yürütmüştür. Bu çerçevede bir kısmı kitle katliamları olarak gerçekleşen sayısız provokasyonlarda ve girişimlerde bulunmuştur.

Bunların yetmediği yerde açık tehditlere girişilmiş ve böylece İtalyan seçmeninin tercihi dolaysız olarak baskı altına alınmıştır, vb.

Türkiye'de her iki faşist askeri darbe de CIA-NATO ikilisinin Kontr-gerilla eliyle uyguladığı icraatın ürünü olmuşlardır. Son 50 yıldır ilerici-devrimci muhalefete karşı yürütülen kirli savaşta, CIA-NATO güdümlü Kontr-gerilla ve onun uzantısı faşist paramiliter örgütler, temel önemde bir rol oynamışlardır. 12 Eylül askeri faşist darbesi kuşkusuz birinci elden bir Amerikan ürünü olmuştur. Fakat ilkin, başından itibaren ve halen, NATO demenin büyük ölçüde ABD demek olduğunu unutmamak gerekir. İkinci olarak, bu organik bağdan öteye, 12 Eylül askeri faşist darbesi aynı zamanda dolaysız olarak NATO'nun da bir ürünüdür. Mehmet Ali Birand, çok iyi bilindiği gibi sistemin ve Amerika'nın has adamlarından biridir, gazeteciliğini uzun yıllar boyunca Brüksel'deki NATO karagahı üzerinden yapmıştır; "12 Eylül" konulu ve isimli kitabında, darbenin yapıldığı günün gecesi, 12 Eylül'ün NATO karagahında sevinçle karşılandığını ve kutlamalara konu edildiğini tüm açıklığı ile yazmaktadır. Ufuk Güldemir yine bir Amerikancıdır, o da Kanat Operasyonu isimli kitabında, Türkiye'deki sosyal hareketliliğin ve bunun ürünü devrimci gelişmelerin NATO karagahında nasıl kaygıyla izlendiğini, içinde bulunduğu coğrafi-stratejik konumdan dolayı Türkiye için değil devrimci akımların "ılımlı bir solu"n bile bir lüks sayıldığını anlatıyor ve bunun toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi ezilmek üzere gündeme getirilen 12 Eylül askeri faşist darbesi ile bağını ortaya koyuyor. Bu çerçevede NATO'nun güneydoğu kanadındaki Türkiye operasyonunu ima eden Kanat Operasyonu, 12 Eylül'den başka bir şey değildir. İran Devrimi'nin ardından doğan kritik boşlukta bu operasyon NATO için özellikle acil ve zaruri hale gelmiştir. Toplumsal muhalefet ezilmiş, Yunanistan ile sorunlar çözülmüş, bu koşullarda Türkiye, İran Devrimi ile doğan boşluk da gözetilerek, emperyalist sistemin hizmetinde Ortadoğu halklarına ve Sovyetler Birliği'ne karşı daha etkin bir biçimde konumlandırılmıştır. İçteki toplumsal muhalefetin ezilmesi NATO payına bu bölgesel ihtiyaçlar için

özellikle önemli olmuştur.

Bütün bunları, NATO'nun bir iç savaş örgütü olarak çok belirgin olan rolüne ve bunun da onun uluslararası stratejisi ve politikalarıyla dolaysız bağına işaret etmek için ortaya koymuş oluyorum. NATO'nun devletler arası saldırgan bir askeri ittifak olmaktan öteye böylesine temel önemde bir rolü olmuştur. Bu askeri ittifakın bir savaş örgütü olarak karşı kampa karşı oynadığı rol potansiyel, oysa şu veya bu ülkedeki toplumsal muhalefete ve devrimci harekete karşı icraatı fiili olmuştur. İlki karşılıklı bir etkin güç dengesi oluşturmaktan ibaret kalmıştır. Sovyetler Birliği ile kurulan o "soğuk savaş" dengesi bunu anlatmaktadır. Ama bu denge içinde NATO, bir iç savaş örgütü olarak her zaman aktif ve etkin bir rol oynamıştır. Çeşitli ülkelerin sınıf mücadelelerinde dolaysız ve etkin bir taraf olmuştur. Bu anlamıyla o, kapitalist-emperyalist sistemi Sovyetler Birliği liderliğindeki kamptan çok halklara ve devrimci akımlara karşı savunmuş ve korumuştur.

NATO sözümona bir savunma örgütü olarak kurulmuştu ama biz onun başından itibaren gerçekte bir saldırı örgütü olduğunu biliyoruz. Evet, burada bir savunma fonksiyonu da var kuşkusuz, ama bu, dünya ölçüsünde kabaran devrimci dalga karşısında sistemi emekçilere ve halklara karşı savunma olarak kendini gösteriyor. İkinci Dünya savaşında Sovyetler Birliği büyük bir prestij kazanmıştı. Halkların verdiği mücadele Doğu Avrupa'da komünistleri öne çıkarmış, iktidarı almalarını kolaylaştırmıştı, Sovyetler Birliği'nin savaşta elde ettiği başarıya da bağlı olarak. dünyada devrim dalgası doruğundaydı. Çin Devrimi en iyi dönemdeydi ve kesin zaferi göğüslemek üzereydi. Vietnam Devrimi ilerliyordu, Kore'de devrim vardı. Genelde büyük bir sosyal-siyasal kaynaşma vardı tüm dünyada ve kapitalist dünya sistemi kendini gerçek anlamda tehdit altında hissediyordu.

Bu anlamda, yani kapitalist-emperyalist sistemi ayakta tutmaya çalışma anlamında, evet, bir "savunma" örgütü. Yani dünya halklarının ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelelerini boğmak, dünya çapında emekçilerin sosyalizme uğruna verdikleri mücadeleyi dizginlemek ve ezmek, ona karşı kendi sistemlerini ayakta tutmak üzere kurulmuş bir örgüt. Bu anlamda bir "savunma örgütü"! Bir bütün olarak sistemi ve tek tek ülkelerdeki sermaye diktatörlüklerini savunma örgütü! Çeşitli ülkelerde

bir iç savaş örgütü olarak çalışması da zaten bunu gösteriyor.

Zamanında NATO'nun kuruluş gerekçesi yapılan Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku bugün artık yok. '89 yıkılışından beri durum bu ve o zamandan beri NATO'nun yeni işlevi tartışılmaktadır. Ve gitgide belirginleşen yeni işlevine baktığımızda, bir iç savaş örgütü olarak kendini gösteren yanı giderek daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu, NATO'nun temelde, sistemi Sovyetler Birliği'nin sözde tehditine karşı değil fakat gerçekte sistem karşıtı güçlere karşı korumak üzere oluşturulduğunun da bir itirafıdır. Sovyetler Birliği tarih olduğu halde NATO'nun tüm varlığıyla ortada durmasının, dahası etkinlik sahasını tüm dünya olarak ilan etmesinin anlamı da budur.

Gelinen yerde, yani bloklardan biri yıkılıp ünlü "dehşet dengesi" geride kaldığından beri, NATO'nun bir devletler arası savaş örgütü olarak yeni rolü de daha belirgin biçimde açığa çıkmaktadır. Dün Yugoslavya üzerinden görmüştük bunu, bugün halen Afganistan üzerinden izliyoruz. Yarın emperyalistler arasındaki ilişkilerin gidişatına bağlı olarak belki Ortadoğu'daki başka roller üzerinden göreceğiz bunun yeni örneklerini. Şunu da eklemek gerekir; Yugoslavya'dan farklı olarak, işbirlikçi bir kukla yönetimin bulunduğu Afganistan'daki rolü, emperyalist işgali sürdürmek ve buna karşı direnişi ezmek olarak çıkıyor karşımıza. Yani savaş ve iç savaş örgütü rolleri burada içiçedir, bu da ilginç bir durum örneğidir ve yarının devrimci gelişmeleri karşısında NATO'nun üstleneceği role açıklık getirmektedir.

Bu açıdan NATO konusu fazlasıyla önemli. Bu çerçevede NATO'nun teşhirini, kitleler içinde NATO'nun konumu, işlevi ve hazırlandığı yeni misyonlar konusunda açık bir devrimci bilinç geliştirmeyi önemsemek, sürekli bir iş edinmek

durumundayız. Türkiye'de burjuva gericiliğini zora sokacak her önemli devrimci gelişme karşısında dolaysız olarak ABD emperyalizmini ve NATO'yu bulacaktır, bunu hep akılda tutmak gerekir. ABD emperyalizmi ve NATO, her zaman ve bugün halen bu açıdan oynadıkları kirli karanlık rolü günü geldiğinde çok dolaysız ve açık olarak oynayacaklardır, devrim yapmak isteyenler bugünden bunun bilincinde olmalı, buna göre hazırlanmalıdırlar. Konu bu açılardan ayrıca bizler için temel önemde bir stratejik sorundur. Türkiye'de NATO'ya karşı '60'lı yılların o etkin çıkışlarından kök alan bir mücadele geleneği de var; bunu, yeni koşulları, NATO'nun bugünkü yeni rolünü ve misyonunu da gözeterek, canlandırıp geliştirmemiz gerekir.

Türkiyeli devrimcileri olarak bu açıdan halen zaf içinde olduğumuz için bunun altını özellikle çiziyorum. NATO, her şeyden önce ABD demek. NATO'nun arkasında en başta ve etkin yönetici güç olarak Amerikan emperyalizmi var, bunu yineliyorum. Amerikan emperyalizminin dünya halklarına karşı faaliyetleri ile, politikalarıyla, saldırı ve işgalleri ile o kadar ilgileniyoruz da, NATO'nun buna etkin bir biçimde hizmet ettiğini gözden kaçırabiliyoruz. Oysa NATO esas yönünden bir Amerikan örgütüdür. NATO Irak'a yönelik emperyalist saldırı savaşında da gerçekte aktif ve etkin bir biçimde rol oynadı. Awaks uçaklarından Alman teknisyenlerine kadar... Almanya güya savaşa karşıydı ve savaşın dışındaydı, ama gerçekte NATO üzerinden sunulan lojistik destek ile Irak'a müdahalenin dolaysız olarak içindeydi. NATO'yu Amerika'dan ayırmak zaten mümkün değil; şu veya bu ülkeye ABD müdahalesi olacak da NATO bunun dışında kalacak, bu düşünülecek şey değil.

ABD emperyalizmi İkinci Dünya Savaşının ardından kapitalist dünya sisteminin patronu olduğu için, zaten bunu doğal bir biçimde, herhangi bir zorlamayla değil, tam tersine, öteki emperyalist müttefikleri de buna ihtiyaç duydukları ve buna her bakımdan muhtaç oldukları için aynı zamanda, bu liderliği kolayca üstlendi ve bu liderlik aynı biçimde NATO'nun içinde de yansıdı. En büyük kuvvetler ABD'ye ait, teknolojik alt yapı büyük ölçüde ABD'ye ait. Faturasını önemli ölçüde ABD ödüyor. Ve doğal olarak esas sözü de bu durumda her zaman ABD söylüyor, örgüt esas yönünden onun denetiminde ve hizmetinde. Karargah Brüksel'dedir, coğrafyası Avrupa olmak zorundadır, çünkü çatışmanın ve muhtemel bir savaşın esas

alanı Avrupa'dır. Ama gerçek komuta, yönetim ve denetim her zaman Amerika'nın elindedir. Özetle tartışmasız bir ABD hegemonyası var NATO'da. Bu kuşkusuz iyi bilinen bir olgu, fakat yeterince bilinmeyen ya da gözetilmeyen temel önemde bir sonucu var bunun. NATO aynı zamanda sistem içi çelişkileri kontrol etmenin ve uzlaştırmanın da temel önemde bir aracıdır. Bu NATO'nun temel önemde bir siyasal işlevi olagalemiştir ve bugün, daha doğrusu Doğu Bloku'nun çöküşünden itibaren, NATO'nun bu işlevi özellikle de ABD emperyalizmi hesabına giderek ayrı bir önem kazandığı için bunun üzerinde de durmak, bu çerçevede son Riga Zirvesi'ne de yansıyan bazı sorunları irdelemek durumundayız.

(Kızıl Bayrak, Sayı:14, 13 Nisan 2007)

25. yıl etkinliğinin enerjisi ve gücüyle sınıfı örgütleme seferberliğine!

Komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle 4 büyük kentte “Devrime hazırlanıyoruz!” şiarıyla düzenlediğimiz “işçilerin birliği halkların kardeşliği” etkinliğinin İstanbul ayağı 18 Kasım tarihinde gerçekleşti. Etkinlik, komünist hareketin 25 yıllık birikiminin ve coşkusunun yansıdığı, ısrarlı ve hedefleri büyüten bir çalışma döneminin ürünüydü.

İstanbul’da gerçekleştirdiğimiz 25. yıl etkinliğimizin programı, yaşanan belli eksikliklere rağmen baştan sona çizgimizin politik hakimiyetiyle ve bunun ortaya çıkarttığı coşkuyla ilerledi. Günün atmosferinin yanı sıra etkinliğe bu gücü ve coşkuyu veren o güne kadar yürütülen politik seslenme ve kitle çalışmasıdır. Bu bütünselliğiyle birlikte baktığımızda politik hedeflerine ulaşan, katılım açısından da başarılı denebilecek bir kitle etkinliği hayata geçmiş oldu.

18 Kasım’da gerçekleşen “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” etkinliğinin günün kendisiyle sınırlı olmayan politik-pratik bir çalışma sürecinin ürünü olduğunu vurgulamak gerkiyor. Değerlendirmeyi de bu açılarından ele alarak yapmak etkinliğe yansıyan havayı anlamak açısından iyi olacaktır.

25. yıl vesilesi ile gündeme gelen ve “Devrime hazırlanıyoruz!” şiarıyla duyurduğumuz “işçilerin birliği halkların kardeşliği” etkinliği, içinden geçtiğimiz bunalımlar, savaşlar ve devrimler sürecinde ideolojik, politik, pratik ve örgütsel bir iddiaya sahip olduğumuzu ortaya koymanın ilk adımıydı. Etkinliğin ön sürecinde yaptığımız toplantılarla, sohbetlerle vb. faaliyetlerle temas kurduğumuz işçi ve emekçilere kendimizi, politik platformumuzu anlattık, gündemdeki gelişmelere dair bakışımızı emekçilere taşıdık. Devrim ve sosyalizmin bayrağını bulduğumuz her yerde dalgalandırdık.

Bütün bir süreç boyunca Türkiye’deki ve dünyadaki gelişmeleri göz önüne alarak “işçilerin birliği halkların kardeşliği” söylemini öne çıkarttık. İşçileri, emekçileri, gençleri, kadınları, ezilen halkları birlik ve kardeşlikten yana tutum almaya çağrdık. Bu dönem aynı zamanda güncel plandaki siyasal gelişmelere, sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı politikalarımızı ortaya koyduğumuz bir faaliyet süreciydi. Bununla birlikte komünist hareketin ısrarlı ve iradeli devrim yürüyüşüne güç katma çağrısını yükselttiğimiz bir çalışma dönemi.

Etkinliğin ön sürecinin bir önemli yanı ise 25. yılda

öne çıkardığımız temel hedeflerden biri olan darlığı kırmak bakışıyla kitle çalışması yürütmemizdir. Kapı kapı gezen, emekçilerle yüz yüze gelerek etkinliği anlatan, gündemleri tartışan, genel seslenmeyi yaygınlaştıran şekilde kitlelere gidildi. Süreçten sınırlarımızı aşma, darlığımızı kırma, çalışmamıza yaygınlık kazandırma açısından asgari bir başarı ile çıktığımızı söyleyebiliriz. Bir yandan çalışmamızı yaygınlaştırırken öte yandan öncelikli alanlarda derinleşmeye de çalışıldı.

Bu süreç içerisinde işçi ve emekçilere ulaşmak için çıkardığımız kendi materyallerimizin yanı sıra yerel ve ulusal ölçekte kitle iletişim araçlarını kullanarak etkinliğin duyurusunu çeşitlendirebildik.

Etkinliğin gücüyle günü örmeyi sürdürüyoruz!

Sınıf devrimcileri olarak 25. yılın çağırısıyla birlikte politik, pratik ve örgütsel açıdan yeni bir dönemin kapısını açmayı önümüze koymuş bulunuyoruz. Bu etkinlik de bu hedefler doğrultusunda içinde olduğumuz sürecin bir ilk adımıydı. Bu süreçten ortaya çıkardığımız enerjiyi ve güçlü politik atmosferi örgütsel kazanımlara dönüştürme ve devrim davasını büyütme görevi bizleri bekliyor. Önümüzdeki günlerde etkinlik vasıtasıyla tanıştığımız işçilere, emekçilere ve gençlere kendimizi her açıdan anlatacak, onları mücadelenin parçası yapmak için büyük bir çaba ortaya koyacağız. Biliyoruz ki bunun kendisi önümüzdeki çalışmalarını daha güçlü yürütmemizi de sağlayacaktır.

Sınıf devrimcileri olarak yeni dönemde kitlelere giderek, özelinde fabrikalara yoğunlaşarak 25. yıl etkinliğinin öncesindeki ısrar ve enerji ile faaliyetlerimize devam edeceğiz. Diğer bir yandan, sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı, emperyalist savaş ve saldırganlığın boyutlandığı bir dönemde, emperyalist-kapitalist sisteme karşı insanlığın kurtuluşunun devrim ve sosyalizmde olduğunu anlatacak, 25 yıl önce bu topraklarda göndere çekilen proletaryanın kızıl bayrağını mücadele mevzilerimizde dalgalandırmayı sürdüreceğiz.

İstanbul Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

04 Aralık 2012

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Sınıf devrimcileri, işçi sınıfına dayatılan sefalet ve kölelik koşullarına karşı mücadele çağrısını büyütme devam ediyor. Yapılan etkinliklerle, dağıtılan bildiri ve bültenlerle işçilerin birliği için mücadeleyi yükseltme sözü veriliyor.

Mersin’de Metal İşçileri Bülteni’nin son sayısı, MESS kapsamında olan Çimsetaş fabrikasına dağıtıldı. Çimsetaş fabrikasının iş çıkışında ajitasyonla gerçekleşen dağıtımla işçilere seslenirken aynı zamanda hem MESS hazırlıkları hem de fabrikadaki son durum hakkında bilgi alındı.

Verimli geçen dağıtımın ardından işçilerin Metal İşçileri Bülteni’ni ilgiyle okudukları gözlemlendi.

Çiğli BDSP, 3 Aralık sabahı Çiğli merkezdeki belediye önünde işçi ve emekçileri insanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret için mücadeleye çağırıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan bildiri dağıtımında, işçi ve emekçiler mücadele etmediği sürece asgari ücretin yine kölelik ücreti olarak belirleneceği vurgulanarak, ücretli kölelik düzenine karşı işçiler fabrikalarda örgütlü mücadeleyi büyütme çağrıldı. Sabah 07.00-07.30 saatleri arasında yapılan dağıtıma işçilerin ilgili oldukları görüldü.

Tuzla’da Türk Metal Sendikası’nın örgütlü olduğu Baymak fabrikasına “Metal işçisi Türk Metal’in satış taslağını tanımiyor! Artık yeter bu çeteyi sırtımızdan atalım!” şiarlı Metal İşçileri Birliği bildirileri dağıtıldı. Yine MESS kapsamında olan ama içerde sendika bulunmayan Assan fabrikasının vardiya çıkışına dağıtımlar yapıldı. Assan fabrikasında bildiri dağıtımında taslak üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Mamak İşçi Kültür Evi İşçi Komisyonu haftalık olarak gerçekleştirdiği etkinlik programını sürdürüyor. 2 Aralık programı olarak belirlenen kıdem tazminatı sunumu Mamak İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirildi.

Yapılan sunumda kıdem tazminatının geçmişten günümüze sermaye açısından sorun oluşturduğu, bugün tazminatın fona devredilmek istenmesinin de sermayenin ihtiyaç ve çıkarlarına hizmet ettiği ifade edildi.

Tazminatın şimdi ki durumu ve fona devredildiğinde işçilerin ne ile karşılaşacakları ortaya konuldu. Hükümet bugün her ne kadar gündemimizde kıdem tazminatının fona devredilmesi yok dese de bunun koca bir yalan olduğu belirtildi. Sermayenin işçi sınıfına yönelttiği kapsamlı saldırıların bir parçası olarak kıdem tazminatının gasp edilmek istendiği ortaya konuldu. İşçi sınıfının örgütlendiği koşullarda saldırıları püskürtebileceği ifade edilerek sunum sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Mersin-Çiğli-Tuzla-Mamak

Tunus ve Mısır'ın kısa dersi: Parti, sınıf, devrim!

Tüm bir Ortadoğu'yu bir anda yangın yerine çeviren ve etkileri hala devam eden emekçi halk isyanı, önce Tunus'ta patlak verdi. Tunus'u Mısır izledi. Tunus'ta işsiz bir gencin intiharı, Mısır'da 6 Nisan Hareketi yığınları sokağa çağırıştı.

Çağrılar anında karşılık buldu. Sokaklar bir anda onbinlerle dolup taşı. Her gün on binler halinde çoğaldılar. Sokaklara sığmadılar, meydanlara aktılar. Bu kez meydanlar dolup taşı. Kahire'nin ünlü Tahrir Meydanı en çok dolup taşan meydan oldu. Alanda önce on binler vardı, kısa süre sonra bu sayı bir milyona ulaştı.

Ezici çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu bu kitle, tesadüfen ve nedensiz sokaklara çıkmadı. Aksine, ayaklanmalar, Tunus'ta, Mısır'da ve her yerde, IMF ve Dünya Bankası'nın iktisadi ve sosyal yıkım politikalarına, Bin Ali ve Hüsnü Mübarek gibi kanlı diktatörlere ve onur kırıcı yaşama karşı patlak vermişti.

Öte yandan bu emekçi halk isyanları birden bire ortaya çıkmadılar. Bir birikimin üzerinden patlak verdiler. Çok anlamlıdır ki hem Tunus'ta hem de Mısır'da, ayaklanmayı önceleyen süreçte ciddi işçi hareketleri var. Tunus'ta on yıl öncesi bir madenci fırtınası esiyor, halk isyanı da bu önemli birikime yaslanıyor. Mısır'da ise, Mahalla'daki 25 bin tekstil işçisinin ünlü grevi var. Yine anlamlıdır, Tunus'ta işçi Boazizi, Mısır'da Mahalla tekstil işçilerinin greviden esinlenerek ortaya çıkan 6 Nisan Hareketi ayaklanma çağrısı yapmıştır. Sözün özetini, her iki yerde de işçiler kıvılcımı çakmıştır.

Kim hazırlıklıysa o kazanır!

Tahrir Meydanı'ndaki kitle homojen bir kitle değildi. Meydandaki, her sınıftan ve her eğilimden oluşan şekilsiz bir kitleydi. İşçiler vardı, ama birer göstericiydiler sadece. Kent yoksulları vardı. Liberal burjuvazi ve tuzu kuru orta sınıf da meydandaydı. Düzenin sigortası ordu onların hemen yakınında ve olanları izliyordu. Dikkate değer olan ise şuydu: Müslüman Kardeşler ilk üç gün hareketin içinde değildi, ilk üç gün alanda bir tek onlar yoktu. Ayaklanmanın milyonlara doğru seyrettiğini görünce hızla alana geldiler.

Tahrir Meydanı her gün göstericilere ev sahipliği yaptı. Günlerce gösterilere sahne oldu. Şekilsiz ve yönsüzdü kitle, her gün "Mübarek istifa!" diye haykırdılar. Tunus'ta iş kolay olmuştu, diktatör Bin Ali tacı tahtı bırakıp kaçmıştı. H. Mübarek direndi. Büyük bir inatla ve ısrarla istifa etmedi. Hatta saldırıya geçti. Satırlı baltalı katilleri kitlenin üzerine yolladı. Polis ve istihbarat elemanları kaptıklarını işkencehaneye çektiler. Ordu göz yumuyordu bu olanlara. Yani her şeye rağmen Kahire'de hala düzen hakimdi. Ta ki işçiler kitleler halinde Tahrir'e gelene dek...

Nihayet Mahalla'da, İskenderiye ve diğer işçi havzalarında greve gittiler. Bir dizi çatışmanın ardından, fabrikaları kapatıp, Tahrir Meydanı'na koşular. Meydanda birden hava işçiden yana döndü. Saflaşma başladı sanki. Üçüncü gün H. Mübarek görevden alındı. Liberal burjuvazinin temsilcileri, tuzu kuru orta sınıf ve Müslüman Kardeşler söz birliği

etmişçesine alandan kaçtılar. Yine ittifak halinde düzeni savunmaya başladılar.

H. Mübarek artık yoktu, ama yerinde adamları vardı. Mısır'ın geleceğini düzenden ve sistemden yana kurtarmak için planlar yapmaya başladılar. Emperyalist efendileri ile birlikte türlü hileler ve manevralar eşliğinde, yeni bir süreç başlattılar.

Parti ve sınıf yoksa, devrim de yok!

Her zaman aynı şey olmuştur, böylesi durumlarda kim hazırlıklıysa o kazanmıştır. Sürece onlar damgasını vurmuştur. Tunus'ta da, Mısır'da da böyle oldu. Bin Ali ve H. Mübarek gitti, ama diktatörlük yerli yerinde kaldı.

Tahrir'de her şey vardı. Bu çerçevede, işçiler de vardı. Bir kez daha, ayaklanma onu önceleyen işçi hareketlerinin biriktirdiklerine yaslanıyordu. Ama hazırlıklı değillerdi. Demek oluyor ki, alanda hazırlıklı bir sınıf olarak değil, birer gösterici olarak vardılar. En büyük eksiklik olarak da, devrimci bir parti yoktu. Bilim kanıtlamış ve tarihsel tecrübelerle sabittir ki, devrimci sınıf hazırlıklı değilse devrimin imkanları devrime taşınmaz, devrim yapılamaz. Devrimci bir parti olmadan da devrim zafere ulaştırılmaz. Tunus'ta ve Mısır'da, ne sınıf devrime hazırlıklıydı ve ne de devrimci bir parti vardı. Bu nedenledir ki, buradaki devrimci süreç devrime evrilemedi, devrimci imkânlardan başkaları yaralandı.

Milyonlarla kendisini ifade eden kitle hareketi adım adım zayıfladı, yaptırım gücü azaldı. İnisiyatif haliyle yeniden düzenin ve sistem güçlerinin eline geçti. Mısır'da demokratik süreci bir an önce başlatmak yalanı ile seçim manevrasını devreye soktular. Kitlelerin şu ya da bu vesileyle arada yaptıkları her çıkışı bu manevra ile manipüle ettiler. Ve nihayet seçim aldatmacasına başvuruldu.

En hazırlıklı olanlar Müslüman Kardeşler'di. Bir bütün olarak dinsel gericilikti. Seçimleri onlar kazandı. Seçimlerde %51'lik oy oranı ile çıktılar. Tunus ve Fas'ın ardından, Mısır'da da dinsel gericiler iktidar oldu.

Başında Mursi'nin bulunduğu Müslüman Kardeşler hiç vakit geçirmede, ilk hamlede, iktidar imkanlarını da kullanarak, kendi politika ve yaşam anlayışlarını tüm topluma kabul ettirmek ve adım adım topluma hakim

olmak üzere harekete geçtiler. Bu amaçla Cumhurbaşkanı Mursi alelacele bir anayasa taslağı hazırlattı. Taslak 14 Aralık'ta referanduma sunulacak.

Mısır'ın geleceği Müslüman Kardeşler değil, devrimci işçi sınıfıdır!

Cumhurbaşkanı Mursi'nin hazırlatıp referanduma sunacağı anayasa taslağının içerdiği tüm maddeler baştan aşağı Mısır'ı teokratik bir yönetime götürecektir. Bu maddelerin şahsında ülkeye katıksız bir şeriat düzeni oturtulmak istenmektedir. Açıkçası, çağdışı bir işçi, emekçi, kadın, ilerici düşünce ve aydın düşmanı bir dinsel gericilik rejimidir söz konusu olan. Nereden bakılırsa bakılsın, bu gelişmenin şahsında, Mısırlı emekçiler karanlık bir gelecek tehdidi altındadır.

Fakat her şeye rağmen, Mısır halkı sıfırdan başlamıyor. Evet devrim olmadı, ama bir dizi devrimci ders bıraktı. Kesin olan bir başka şey daha var, Mısırlı işçi ve emekçiler paha biçilmez bir deneyime sahiptirler artık. Ve hiçbir şey Ortadoğu'da, Tunus'ta ve Mısır'da eskisi gibi olmayacaktır. Devrimci süreç çok yıpratılmış, çok sömürülmüştür, ama tüketilememiştir. Süreç devam ediyor. Emekçiler vesile oldukça yeniden ayağa kalkıyorlar. Geçtiğimiz günlerde Tahrir Meydanı'nda yaşananlar da bunun kanıtıdır.

Ve dahası var...

Mısır geri bir toprak değildir. Mısır modern kapitalist gelişmenin belli bir düzeyde seyrettiği bir topraktır. Mısır'da, üstelik de mücadeleci bir işçi sınıfı var. Toplumun hali hazırda en diri ve en mücadeleci sınıfı da işçi sınıfıdır. Yegane handicap devrimci bir partiden yoksunluktur. Şimdi sıra bu eksikliği gidermeye gelmiştir. Ve yine tarihin tecrübeleri göstermiştir ki, ihtiyaç keşfin anasıdır ve yaşanan devrim bu eksikliği de giderecek. Şüphesiz devrimci mücadele sayesinde sınıf er ya da geç partisine de kavuşacaktır.

Dinsel gericiliği ancak ve ancak devrimci sınıf durdurabilir. Keza, dinsel gericiliğin panzehiri de sosyal sınıf mücadelesidir. Mısır'daki halk isyanının kısa bir dersi de şudur: Gelecek her yerde olduğu gibi, Mısır'da da işçi sınıfına aittir.

Mursi ve efendilerine karşı emekçiler ayakta

Müslüman Kardeşler ve Selefiler tarafından oluşturulan Anayasa Hazırlık Komisyonu, günlerdir süren halk hareketinin protesto gösterileri altında alelacele anayasa taslağını hazırlayıp oylayarak Mursi'ye sundu. Mursi zaman kaybetmeden, anayasayı halk oylamasına sunarak şehir ve kır burjuvazisinin diktatörlüğüne yasal kılıf geçirmeye çalışacaktır.

Mübarek diktatörlüğü yıkılıp, devlet erki yerli yerinde dururken Obama halk hareketinin hızla denetim altına alınması için, kısa, düzenli (yani hakim aparata herhangi bir tehdidin olmadığı) bir geçişin sağlanması çağrısında bulunmuştu. Bölgenin efendisi ABD emperyalizminin ve bölgedeki uşakları olan S. Arabistan, Türkiye ve İsrail'in çıkarları, eski rejimin tek örgütlü gücü ve devamcısı olan Müslüman Kardeşler tercihinde üst üste düşüyordu. Dahası, Mübarek rejiminin yıkılmasından sonra muhalefin giderek daha çok emekçi ağırlıklı olmaya başlaması da bunların korkularını artırıyordu. Bu durum 'kısa, düzenli bir geçiş' çok daha zorunlu hale getirdi.

Mursi'nin 22 Kasım kararları ve hazırlanan anayasa taslağı, eski rejimin başka biçim altında sürdürülme çabasından başka birşey değildir. Tek "değişen" şey Mübarek atının yerine Mursi uşağına gem takılması olmuştur. Baltacılarını ve yandaşlarını sokaklara salan din bezirganları, devlet terörünü de arttırarak, emekçi halk hareketini bastırarak bir an önce, yasal kılıfa bürünmeye çalışıyorlar. Mursi çetesinin Müslüman Kardeşler'yle Selefilerin yaptığı çağrıyla sokağa çıkan kalbalık, "Ülkeyi temizle, liderimiz, biz seninleyiz: Bizim anayasamız Kuran'dır" sloganları atarak, Mursi çetesine destek vererek, anayasa mahkemesi üyelerinin toplanmasını engelleyerek, Mursi çetesine zaman kazandırmaya çalıştılar.

Mısırlı düşünür Samir Amin, Mübarek sonrası dönemde, eski rejimin 'değişik' biçim altında sürdürülmesinin mümkün olup olmayacağını tartıştığı bir makalesinde şöyle diyordu: "Böyle bir İslamileşme biçimi mümkün müdür? Belki de, ancak bedeli son derece şiddetli olacaktır. Mücadele alanı, devrilen rejimin anayasasının 2. maddesidir. 'Şeriat yasaların kaynağı' sayan bu madde, Mısır'ın siyasal tarihi için yeni bir şeydir. Ne 1923 anayasası ne de

Nasır'ınki böyle bir madde içermemektedir. Bu maddeyi, Washington'un (geleneklere saygı gösterilmesi gerekir!), Riyad'ın (gereken tüm anayasa Kuran'da mevcuttur) ve Tel Aviv'in (İsrail bir Yahudi devletidir) üçlü desteği ile yeni anayasasına koyduran Sedat'tır."

Anayasa taslağında el Ezher Üniversitesi, şeriatla ilgili konularda fetva kurumu olarak tanınmıştır. Bu da yeni bir şey değildir. El Ezher Üniversitesi Sedat ve Mübarek döneminde ayrıcalıklı kurum olma özelliğine sahiptir. Bunun nedenini de şöyle betimliyor S. Amin: "Müslüman Kardeşler, varlığı sadece tolere edilmekle kalmayıp aynı zamanda eski rejim tarafından etkin şekilde desteklenen tek siyasal gücü oluşturmaktadır. Sedat ve Mübarek, onlara üç temel kurumun kontrolünü devretmiştir: Eğitim, mahkemeler ve televizyon. Müslüman Kardeşler, bırakınız 'demokratik' olmayı, hiçbir zaman 'ılımlı' olmamıştır ve olamaz. Liderleri-mürşid ("rehber"-Führer'in Arapçası)-kendi kendini atamaktadır ve örgüt, liderlerinin emirlerinin hiçbir sorgulama olmaksızın disiplinli bir şekilde yerine getirilmesi ilkesine dayanmaktadır. Üst düzey liderliğin tümü, (kısmen Suudi Arabistan-işin özü Washington-

tarafından finanse edilmeleri sayesinde) son derece zengin adamlardan oluşmaktadır, ikinci düzey liderliği oluşturan adamlar orta sınıfın gerici katmanlarından, aşağı tabakası ise Müslüman Kardeşler tarafından işletilen (aynı şekilde Suudiler tarafından finanse edilen) yardım hizmetleri üzerinden devşirilen alt sınıf tabakalardan gelmektedir. İnfaz kolu ise kriminal unsurlardan devşirilen milislerden oluşmaktadır (baltacılar).

Modern Mısır'da, kır zenginleri daima gerici bir sınıf oluşturmuşlardır, bugün daha da beterdiler. Aynı şekilde, devlet görevlileri ve din aparatları (Mısır'daki El Ezher Üniversitesi, örgütlü Müslüman Kilisesine eşdeğer bir konuma sahiptir) ile yakın (sıklıkla ailesel) bağları üzerinden, ülke çapındaki muhafazakar İslam'ın ana sponsorları olarak, kırsal toplumsal yaşama hükmederler. Dahası, kentsel orta sınıfların büyük bir kesimi de (özellikle de ordu ve polis görevlileri ile hakeza teknokratlar ve tıp/adalet alanı çalışanları) doğrudan kır zenginlerinden çıkarlar.

Bu gerici bloğun hizmetinde güçlü bir siyasal aygıt vardır: Ordu ile polis güçleri, devlet kurumları, Sedat tarafından kurulan ayrıcalıklı Ulusal Demokratik siyasi partisi (fülen tek parti durumundadır), dini aparat (El Ezher) ve siyasal İslamcı fraksiyonlar (Müslüman Kardeşler ve Selefiler).

Bu burjuvazinin safları arasında sayısız askeri general ve üst düzey polis, devletle ve Sedat ile Mübarek tarafından oluşturulan egemen Ulusal Demokratik Parti'yle bağlara sahip 'siviller' ve dini kişilikler bulunmaktadır-Müslüman Kardeşler liderliğinin tümü ve El Ezher Üniversitesi'nin önde gelen şeyhleri; bunların tümü 'milyarderler' arasındadır."

S. Amin'in 'Böyle bir İslamileşme biçimi mümkün müdür? Belki de, ancak bedeli son derece şiddetli olacaktır.' diye vurguladığı yol ayrımına gelmiştir Mısır halkı.

Müslüman Kardeşler tekstil işçilerine saldırdı

Kapitalist sistemin abdestli fedailerini Müslüman Kardeşler, yürüyüş ve grevlere azgınca saldırıyorlar.

Müslüman Kardeşler, 28 Kasım günü, Mısır'ın El-Mahalla El-Kubra kentindeki tekstil fabrikası Ghazl El-Mahalla'nın 23.000 işçisinin düzenlediği yürüyüşe saldırarak, dördü ağır olmak üzere 372 işçiyi yaraladılar. İşçiler, polisin gözetimi altında maruz kaldıkları azgın saldırı ile ilgili yaptıkları açıklamada şunları söylediler:

"Mısır Komünist Partisi Politbüro üyesi yoldaşımız Hamdi Hüseyin, El-Mahalla El-Kubra kentinde Müslüman Kardeşler ve Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi karşıtı bir gösteri sırasında dün yaralandı.

Yürüyüş biterken aniden, silahlı Müslüman Kardeşler ve kiralık haydutlar tarafından saldırıya uğradık. Silah, bıçak ve göz yaşartıcı gaz bombaları ile saldırdılar. 20 metre ötedeki polis karakolu saldırı karşısında ilk başta sesiz kaldı, olay yerine geldiklerinde ise polis de işçilere saldırdı. Bu saldırı sonucunda dördü ağır olmak üzere 372 işçi yaralandı."

Burjuva basının genç ve kadın militan korkusu...**Onları korkutan gençlerin ve kadınların mücadeleyi seçmesidir!**

Burjuva basın eliyle sürekli olarak Kürt hareketine yönelik türlü hakaretlerin yayınlandığını, bunların çoğu zaman insanı iğrendirecek kadar aşağılıkça olduğunu biliyoruz. Dincisi de ulusalcısı da bu tür haberler yaparak kendilerince Kürt hareketine karşı bir tepki oluşturmaya çalışırlar. Son günlerde ise PKK saflarındaki kadın ve çocuklara dair çıkan haberlerle bu işlev yerine getirilmek isteniyor. Ama çıkan haberler nereden bakılırsa bakılırsa bir dizi manipülasyona ve yalana dayanıyor. Kendi iç tutarlılığı bile olmayan haberler, sözde kaynaklara da dayandırılarak bilimsellik kisvesine büründürülüyor. Oysa hepsi de kara propagandanın parçası.

**Zaman'dan büyük iddia:
"PKK çocuk örgütü!"**

Gericiliğin ve yandaşlığın koçbaşı Zaman, İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in "PKK'nin elinde 1000 çocuk var!" açıklamasının ardından "araştırmacı gazetecilik" becerilerini kullanarak 4 Aralık tarihli özel bir haber yayınladı. "PKK bir çocuk örgütü, dağda 8 yaşında çocuk var" başlıklı haberin dayanağı ise Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Sedat Laçiner. Gazetede Laçiner'in isminin başına bir de nereden geldiği bilinmeyen "Terör Uzmanı" sıfatı eklenerek "Hangi PKK" isimli kitabından İçişleri bakanına destek sağlanmaya çalışılmış.

Laçiner'in tespitleri ve kurduğu kaba determinizm ise evlere şenlik. Laçiner, PKK'nin yüzde 80'inin "çocuk" olduğunu ve 18 yaşın altında olduğunu iddia ettikten sonra bunu şu gerekçeye dayandırıyor: "PKK, her aileden bir çocuk kaçırap aileyi örgüte bağlayarak devlete düşman yapıyor. 8 yaşındaki çocuğu bile dağa kaçırıyor."

Bu 'dahiyane' tespite göre PKK hem çocukları büyütüp kendine kadro yetiştiriyor, hem de aileler çocukları PKK'nin elinde olduğu için harekete destek veriyorlar. Yani bir taşla iki kuş...

Laçiner'den yapılan alıntı, "PKK'nin yüzde 80'inden fazlasını çocuklar oluşturuyor. PKK, dünyanın en büyük çocuk kaçakçılığı şebekesine sahip. 18 yaşın altındaki çocuklar, bir şekilde dağlarda toplanıyor" tespitiyle sürdürdükten sonra yazar şu soruyu sorarak ağzındaki baklayı da çıkarıyor:

"Bizim anlı şanlı bazı yazar ve siyasetçilerimiz, Kürtlerin siyasi haklarından bahsederken ne yazık ki 12 yaşındaki kız çocuğunun Kandil Dağı'nın tepesinde ne işi olduğundan bahsetmiyor. 15 yaşındaki kız çocuğu 60'ındaki adamla evlendirilirken isyan edenler, aynı kız eline silah alıp terör talimleri yaparken susuyor." Mesaj açık, "bırakın Hüseyin Üzmez'i de dönün PKK'ye bakın!" "12 yaşında kız çocuğu"ndan bahsederken yapılan rezil imaları ise Laçiner'in hastalıklı kafa yapısına verip geçiyoruz.

Laçiner'den yapılan alıntı yazarın yukarıda eleştirdiği kişilere yönelik bir diğer sorusu ile bitiyor: "IRA veya ETA militanlarının yüzde kaç çocuklardan oluşuyordu?" Buradan yazarın ETA ve

IRA'ya sempati duyduğu sonucuna mı ulaşmalıyız yoksa sadece gülüp geçmeli miyiz bilemiyoruz ancak bir üniversite rektörünün yazdığı bu satırlar ve bunların ciddiye alınarak gazetelere taşınması toplumsal bilinç çarpıklığının bir göstergesi.

Milliyet soruyor: "PKK'da kadın sayısı neden bu kadar fazla?"

Zaman'ın çocuklar üzerinden yaptığı yayının kadınlar ile ilgili bir versiyonu ise bir çok gazete ile birlikte Milliyet'te yayınlandı. Milliyet'in dayanağı ise Polis Akademisi bünyesinde bulunan Uluslararası Terörizm ve Sınır aşan Suçlar Araştırma Merkezi (UTSAM) adında bir birim. Arada yaptığı sempozyumlar ve hazırladığı raporlarla gündeme gelen birim belli ki Kürt halkına karşı kirli icraatlarda bulunan kontrgerilla bağlantılı bir odak.

Yayımlanan son raporunun başlığı "Terör Örgütlerinde Militan Kimlik İnşası ve Eleman Profili: PKK/KCK Örneği" Ancak Milliyet bu raporun kadın militanlarla ilgili bölümlerini haberine dayanak yapıyor. Raporun 2 bin 270 PKK'nin kayıtları ve kimi ifadeleri incelenerek hazırlandığı iddia ediliyor.

Önce genel olarak örgütlerin kadro sorunundan ve kadrolaşma ihtiyaçlarından bahseden metin, ardından Laçiner'i aratmayacak beylik tespitler ile sürüyor. Örgütün "cehaletten ve yoksulluktan beslendiği", sevgisiz büyüyen gençlerin kendilerini "terörün kucağında bulduğu" gibi klişeler birbiri ardına sıralanıyor.

Ancak esas haber değeri taşıyan kısım kadın militanlar ile ilgili. Örgütün yüzde 25'inin kadın olduğu belirtildikten sonra bunun sebeplerine dair düşünceler ortaya atılıyor. Varılan sonuç ise "zorla evlendirme, başlık parası ve mirastan mahrum bırakmanın, kız çocuklarını çaresizliğe düşürdüğü, sonuçta da kız çocuklarının örgüte katılmayı bir kaçış yolu olarak gördükleri" yönünde.

Haberde PKK'nin okulları vurarak kadınların okumasını engellediği, bunun dağa çıkışa sebep olduğu da iddia ediliyor. Tıpkı çocuk konusunda olduğu gibi kadın militanlara dair de sebep ve sonuçlar birbirine karıştırılarak tespitler yapılıyor ve sayfalara taşınıyor. Her ikisinde de "anlayamamanın verdiği çaresizlik belirgin biçimde göze çarpıyor.

Onları korkutan gençlerin ve kadınların mücadeleyi seçmesidir!

Kuşkusuz ki bu haberler yeni değil. Uzun yıllardır buna benzer bir dizi habere burjuva basının sayfalarında rastlıyoruz. Ancak son dönem bu iki başlık üzerinden artan haberler, sermaye devletinin bu konudaki rahatsızlığının doğrudan yansıması.

Ama gerçekten gençlerin ve kadınların neden mücadeleye atıldıklarını öğrenmek istiyorlarsa bunun yanıtını biz kendilerine verebiliriz. Bugün Kürdistan'da bir yanıla kirli savaş, bir yanıla açlık ve yoksulluk gençleri dolaysız etkiliyor. Savaş ortamında doğan çocuklar sorumlulukla erken

tanışıyor ve erken büyüyor. Sermaye devletinin onlara tek vadettiği ise geleceksizlik ve ulusal baskı. Ve işte çocuklar gençliğe erken adım atarken mücadeleye de erken tanışıyor.

Sermaye devleti ise katlederken yaşına bakmadığı Kürt çocuklarını sıra propagandaya geldiğinde "çocuk" ilan edip üzerlerinden prim yapmaya çabılıyor. Oysa katil sürüsü ne 13 yaşında katledilen Uğur Kaymaz'ın çocuk olduğunu önemsiyor, ne de 12 yaşındaki Ceylan Önkol'un çocuk olduğundan bahsediyor. Katletmeye gelince karşılarındaki "terörist" olurken demagojiye gelince "çocuk" edebiyatı sürüyor.

Kürt kadınları ise ulusal sömürü ile cinsel baskıyı bir arada yaşayarak çifte sömürüye maruz kalıyor. Bir yandan sermaye devletinin Kürt halkına yönelik baskılarından etkilenirken bir yandan da feodal kalıntılar ve patriyarkal baskılar ile karşılaşılıyor. Kirli savaştan doğrudan etkilenen, askerin tacizine, tecavüzüne maruz kalan ve devletin de doğrudan hedefi olan Kürt kadınları çifte ezilmişliğe karşı çözümünü mücadelede ve onun yaşamlarındaki güncel karşılığı olan dağlarda arıyor.

Tüm bu "sebepler" sermaye devletinin ve bütün olarak kapitalizmin yarattığı sorunlardır. Ancak bu sorunlar üzerine ne kadar düşünürlerse düşünsünler bunları çözmeye muktedir olamazlar. Çünkü çözümün önündeki en büyük engel de bizzat sermaye devletinin, yüz yıllık çürümüş yapının kendisidir. Bu nedenle de sebepler aramaya, bulamayınca da uydurmaya devam edeceklerdir. Kürt gençleri ve kadınları ise tüm bu karalamalara ve kara propagandaya rağmen mücadele içerisinde özgürleşmeye devam edecekler.

19 Aralık Katliamı ve direnişinin yıldönümü yaklaşırken...

Bir kez daha ortaya saçılan pislikler!

Geçtiğimiz hafta 19 Aralık katliamının, sermaye devletinin deyimiyle “Hayata Dönüş Operasyonu” davasının duruşması gerçekleşti. Sermaye devleti 19 Aralık 2000 tarihinde 22 cezaevinde gerçekleştirdiği katliamla 28 devrimci tutsağı katletmişti. Ağır silahlar ve gaz bombalarıyla yapılan “hayata dönüş” operasyonunda yüzlerce devrimci tutsak yaralanmış ve birçoğu sakat kalmıştı. O günden bugüne katliamla ilgili ortaya çıkan gerçekler ve devletin katliamcılarını aklamaktan başka bir işe yaramayan mahkeme salonları, devletin katliamcı yüzünü birçok kez ortaya koydu.

Duruşmada Bayrampaşa Hapishanesi’nde gerçekleştirilen ve “Tufan” adı verilen katliamla ilgili olarak mahkemeye gönderilen jandarma tutanağı sahte çıktı. Bu, devletin tüm kurumlarının nasıl bir pislik içinde yüzdüğünün yeni bir kanıtı oldu.

Jandarma Genel Komutanlığı’nın askerlerle ilgili 2005’te mahkemeye gönderdiği açıklama ile 2011’de gönderdiği açıklamada isimlerin farklılık taşıdığı, 2011’de mahkemeye gönderilen tutanaktaki üç sicil numarasının sahte olduğu açığa çıktı. Tutanakta ismi bulunan İstanbul Başsavcısı Ferzan Çitici ile Savcı Fikret Ünal için, “imzalamaktan imtina etmiştir” deniliyor. Bayrampaşa Cezaevi’nde “toplu ayaklanma” iddiasıyla haklarında dava açılan tutukluların yargılandığı Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi’ne 27 Ekim 2005’te İl Jandarma Komutanı Ünal Karaosmanoğlu imzasıyla gönderilen yazıda, operasyon tutanağını düzenleyen personelin isimleri “Emekli Yüzbaşı Zeki Bingöl, Yüzbaşı Ömer Arık, Yüzbaşı Hüseyin Pir, Yüzbaşı Ahmet Koçyiğit, Yüzbaşı Ahmet Eş” şeklinde veriliyor.

Operasyonda görev alan 39 erin yargılandığı Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderilen 27 Eylül 2011 tarihli, Albay Sadık Köroğlu imzalı yazıda ise, olay tutanağını “imzalayan” jandarmaların “aslında gerçek olmadığı” ifade ediliyor. Üç sicil numarasıyla ilgili olarak, “bu sicil numaralarına sahip muvazzaf ya da emekli personel bulunmadığı tespit edildi” deniliyor.

Aylar öncesinden planlanarak gerçekleştirilen operasyonun “hayata dönüş” adı altında meşrulaştırılmaya çalışılmasıyla, devletin kolluk güçleri tarafından katledilen devrimci tutsakların birbirlerini yaktıkları, hatta birbirlerini kurşunladıkları yalanları ile geçti 12 yıl. Mahkeme salonlarından taşı devletin katliamcı kimliği. Mahkemeler ise katliamcılarının elindeki kanı yıkamak hummalı bir çaba içindeler. 39 er hakkında açılan dava, 22 hapishanede eş zamanlı başlatılan katliamın gizlenmesi, fakat gerçek sorumlusu olan devletin aklanması için sahnelenen bir oyundan başka bir şey değildi.

26 Eylül ‘99’da Ankara Ulucanlar Hapishanesi’nde gerçekleştirilen planlı faşist katliam ile aslında 19 Aralık-F tipine geçiş katliamının bir provası gerçekleştirilmişti. “Devlet otoritesini hapishanelerde tesis etmek” için dört duvar arasına hapsedtiği devrimcilere “teslim olun” diyerek haykırıyor, adeta savaş mantığı ile kuşattığı Ulucanlar’a kurşun ve gaz bombası yağdırıyordu. Aradan geçen bir yılın ardından bu sefer de “devlet otoritesini tesis etmek için” 19 Aralık’ta 22 cezaevine birden saldırmıştı.

Katliamcı devlet mekanizmasını aklama misyonu

üllenen mahkemelerde, katliam öncesinde “cezaevlerinde arama yapılamıyor”, “cep telefonu ile içeriden dışarıdaki örgütü yönetiyorlar” vb. yalanları söylenmiş, “koğuşlarda çok sayıda silah olduğu”, hatta devrimcilerin içeride birbirlerini kurşunladıkları iddia edilmişti. Bayrampaşa’da diri diri yakılan 6 devrimci kadının diğer koğuşlardaki devrimciler tarafından kapıların üzerlerine kilitlenerek yakıldığı da katliamcı devletin yalanlarından birisiydi. Ancak Bayrampaşa’da görev yapan ve 2010 yılında görevi bırakan bir uzman çavuşun 2011 Temmuz’unda verdiği mahkeme ifadeleri, katliamın nasıl planlı ve organize bir vahşet olduğuna açıklık getiriyordu. Uzman çavuşun mahkemedeki itirafları, operasyonların ve sonrasında gerçekleştirilen işkencelerin insanın kanını donduracak cinsten olduğunu yapanın ağzından ortaya koyuyordu.

“Cesetler kömürleşmişti”

İfadesinde, kadın tutsakların kapılara vurarak açılmasını istediğini fakat amirlerinden emir almadıkları için açmadıklarını belirten A.S., “Kısa bir süre sonra yangın çıktı. Yangına müdahale etmemiz mümkün değildi. İtfaiye ekipleri de müdahalede bulunmadı. Operasyon bittiğinde kadınların kömürleşmiş derecede yandıklarını gördüm. Yanan şahıslar yatak ve yorganlardan uzak noktalarda hayatlarını kaybetmişlerdi” diyerek, katliamı itiraf ediyor bir anlamda.

A.S.’nin, devletin ve onun görevlendirdiği ölüm mangalarının devrimciler karşısındaki gözü dönmüşlüğüne gözler önüne seren itirafları şu çarpıcı ifadelerle noktalanıyor:

“Uzun yıllar sonra değişik birliklerde karşılaştığım bazı rütbeli arkadaşlar koğuşta yangın çıktıktan sonra yardım isteyenlere ‘sizi kurtarmak için yaş battaniyeler atıyoruz, bunlara sarılın ve kendinizi koruyun’ diyerek battaniye attıklarını, fakat battaniyelere su değil yanıcı madde döktüklerini, yanmayı hızlandırdıklarını sohbetimizde beyan etmişlerdir.”

Bu açıklamalar, devletin katliamcı yüzünü açıklıkla göstermektedir. Katliamın 11. yılında bir kez daha devrim şehitlerini anıyor ve direnişi selamlıyor.

Çağdaş Gemik’i vuran polis serbest bırakıldı!

Çağdaş Gemik, 27 Ekim 2008 tarihinde Antalya’da motosikletiyle gezerken polis tarafından dur ihtarına uymadığı gerekçesiyle vurulmuştu. Antalya Emniyet Müdürlüğü Önleyici Hizmetler Şube Yunus timlerinde Mehmet Ergin, Gemik’in arkasından iki el ateş etmiş, ensesinden girerek yanağından çıkan kurşun Gemik’in hayatını kaybetmesine neden olmuştu.

Adım adım örtbas edilen cinayet!

Katil polis Ergin, cinayetin ardından tutuklanarak Antalya 3. Ağır Ceza tarafından ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Ardından ise cezaya indirim uygulanarak ceza 16 yıl 8 ay hapse çevrildi.

Kararı veren mahkeme “olası kastla öldürme” suçundan karar alırken gerekçe olarak hayati bölgelere ateş eden polisin sonucu öngörmesi gerektiğini belirtti. Ancak Yargıtay 1. Ceza Dairesi “Suç niteliğinde yanılığa düşüldüğü” gerekçesiyle kararı bozdu.

Ardından Yargıtay sanığın “Yaralama sonucunda ölüme neden olmak” suçundan yargılanmasını istedi. Ancak yerel mahkeme Gemik’in polise direnmemiş olmasını, farklı bir polis ekibi tarafından yakalanabilecek olmasını ve kafaya ateş edilmesine gerek olmadığını belirterek kararını yineledi. Yargıtay Ceza Genel Kurulu da kararı gözden geçirerek polise indirimli ceza verilmesi gerektiğini kararlaştırdı.

Katil polis serbest!

Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nun aldığı kararın mahkemeye ulaşmasının ardından mahkeme davayı 4 Aralık tarihinde yeniden gördü. Taraflar ve avukatlarının hazır bulunduğu duruşmada mahkeme heyeti, “suçun işleniş biçimi ve suç işlemede kullanılan araç ve yöntemler göz önünde bulundurularak” alt sınırdan ceza tayini suretiyle sanığın 12 yıl hapis cezası ile cezalandırılmasına, mahkemedeki olumlu hal ve tavrı indirim sebebi kabul edilerek bu cezanın 10 yıla düşürülmesine karar verdi.

Ergin’in tutuklu geçirdiği süreyi de gözönüne aldığını belirten mahkeme böylece polisin tahliyesine karar vererek katili serbest bıraktı.

Aileden protesto

Duruşmanın ardından Çağdaş Gemik ve yakınları adliye çıkışında kararı protesto ettiler.

Yargıtayın bu kararı düzen mahkemelerinin katil polisleri aklamak için nasıl seferber olduğunun bir kanıtı. Bugüne kadar tüm polis cinayetlerinde ve devletin imza attığı tüm katliamlarda olduğu gibi hukuk bir kez daha katillerle kolkola girerek devletin tetikçilerini serbest bıraktı.

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Ali Çerkezoğlu'yla görüştük...

“Güçlü bir sağlık hakkı muhalefetini büyütmek gibi bir hedefimiz var!”

Sağlıkta dönüşüm politikaları, sağlık hizmetini emekçiler için lüks tüketime çevirirken sağlık emekçilerini kölelik koşullarına mahkum ediyor. Sağlıkta dönüşüm üzerine İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Ali Çerkezoğlu'yla görüştük.

- Sağlıkta dönüşüm uygulamaları üzerine uzun bir süredir mücadele yürütülüyor. Uygulamalarsa peyder pey hayata geçiriliyor. Geline noktayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sağlıkta gelinen nokta, artık Kamu Hastane Birlikleri ile birlikte diğer özelleştirme uygulamalarının son halkası olarak kamu hastanelerinin de satılığa hazırlanacakları özel işletmeler haline gelmesi sürecidir.

2 yıl önce İstanbul'da ve tüm Türkiye'de hayata geçirilen Aile Hekimliği birinci basamak sağlık hizmetleri işletmeleşmiş ve piyasaya açılabilir hale gelmişti. Şimdi de Kamu Hastaneleri Birlikleri yasa tasarısı hayata geçerek Türkiye'deki bütün kamu hastaneleri, fiilen üniversite hastaneleri de dahil olmak üzere, diğer kamu alanında hizmet veren yerlerde olduğu gibi, BEDAŞ'ta ve TEDAŞ'ta olduğu gibi, değişik özelleştirme alanlarında, belediye işletmelerinde olduğu gibi, özelleştirmeye hazırlanacak birer kamu işletmesi haline dönüşmüş durumda.

Yani kâr esaslı ürettiği hizmeti bir mal olarak sattığı, üretilen hizmetin alıcılarının müşteri olduğu, o hizmeti sunanların da neoliberal düzene uygun esnek, yoğun çalıştırılan, düşük ücretlerle, taşeronlarla çalıştırılan bir esasa dönüşüyor. Sağlık hizmeti bütünüyle piyasaya açılıyor. Bütünüyle bir yatırım alanına dönüşüyor.

Fiilen desteklenmiş özel sermaye hastanelerinin yavaş yavaş uluslararası sermayeye aktarılıyor olmaları, Acıbadem'den Medical Park'a kadar bütün özel hastane zincirlerinin büyük hissedarlarının uluslararası sermaye ve onların ülkemizdeki ortaklarının olması bunun en açık kanıtıdır. Sağlıkta dönen paranın sağlık piyasasının cirosunun artırılarak burası bütünüyle sermayeye bir yatırım alanına çevrilmeye çalışılıyor.

Bunda kısmen bir başarı da sağlandı. Hastaların da kendilerini müşteri olarak gördükleri, müşteri olarak aldıkları sağlık hizmetinde ilk başta çok ufak gibi görünen katkı payı, fark ücreti gibi sembolik rakamların, zamanla elektrikte, doğalgazda, bankacılıkta, denizcilikte olduğu gibi önce piyasaya açılmış olmanın yarattığı erişilebilirliğin huzuru, mutluluğu, her müşteride olduğu gibi o hizmete daha kolay erişebilir olmanın yarattığı mutluluk insanlarda olumlu bir etki yarattı. Oysa şimdi yavaş yavaş görünmeye başladı ki bunun gerçek yüzü insanların sürekli cebine bakan, katılım payı, fark ücreti ya da doğrudan ödemelerle insanların cebinden yaptığı harcamayı artıran bir uygulama. Özellikle bu işin sağlıkta olması çok tehlikeli gibi. Her alanı dönüştüren neoliberal kapitalist düzen artık insan hayatını, insanın hastalığını, kan ihtiyacını tedavi olma ihtiyacını piyasa çarkına bütünüyle terk ediyor. Bu durum daha önceden de

vardı kuşkusuz. Bu ülkede sağlık sisteminin her zaman bir yüzü piyasaya açıktı. Şimdi, sağlıkta dönüşüm programının bu aşaması bunu bütünüyle dönüştürmüş oluyor. Bütünüyle dönüştürmüş olması, sağlık emekçileri, sağlık çalışanları, hekimler açısından artık yeni bir mücadele alanının oluştuğunu ortaya koyuyor. Herkesi, hekimler de dahil, emeğiyle çalışan bir işçileştirme sürecine tabi kılmış durumda. Emek eksenli bir mücadele, sendikal eksenli bir mücadele burada öne çıkmak zorunda.

- “Sağlıkta dönüşüm öldürür” sloganı sürecin simgesi olmuştu. Ancak Melike Erdem'in ölümü bu sloganı beklenmedik bir biçimde yeniden gündeme getirdi. Bu intiharla gündeme gelen SABİM ihbar hattından ve sağlıkta dönüşümün doktorlar üzerindeki etkisinden bahsedebilir misiniz?

- “Sağlıkta dönüşüm öldürür!” Aslında piyasa öldürür, kapitalizm öldürür. Sağlığa uyarlanmış bütünüyle kapitalist çarkın içine sokulmuş sağlık hizmeti, gerek hizmeti alanları gerekse hizmeti sunanları aslında ölüme sevk etmeye çok yatkın. Çalışanlar için bir tükenmişlik sendromu, onları bütünüyle ruhsal durumları, özel yaşamlarıyla bu sistemin içine çekip esnek, yoğun ve güvencesiz çalıştırma yoğun bir yönetici baskısı yaratıyor. Acillerde, Melike Erdem olayında olduğu gibi, ayda 13-14 nöbet tutan ve hiç kimseye yaranamayan, ne hastaları, ne şefini, ne başhekimini memnun edemeyen bir hekim profili yaratıyor bu sistem. Yaptığı işten mutsuz, huzursuz, sürekli soruşturmalara tabi kılınan, müşteri memnuniyetine odaklanmış, hastaların her türlü şikayetinin muhatabı haline gelen, işletmenin çıkarını düşünen, hastanenin patronu, hastane işletmecisi, başhekim ve şefine kendini beğendirmekte zorlanan, ister kamu işletmesi ister özel hastanelerde daha çok kâr isteyen, müşteriyi memnun etmek için kendini odaklamış hastane yöneticilerinin baskısı bir yanda, aldığı sağlık hizmetine bir mal satın alıyormuş gibi gören müşteri memnuniyetine odaklanmış hasta ve hasta yakınları diğer yanda. Her ikisi hekimleri ve sağlık çalışanlarını içinden çıkılmaz bir paradoksun, bir kısır döngünün içine ve bir ruhsal bunalıma sokuyor. Aslında kapitalizm bunu sadece hekimler için değil bütün çalışanlar, emekçiler, işçiler için yaratıyor. 8, 10, 12, 14 saatlik, haftasonu da dahil, çalışma temposu, tuvalete dahi çıkılmayan tekstil atölyeleri, her şeyleri denetlenmiş, 15 dakikalık çay molaları ellerinden alınmış işçilerle, Acil'de Melike Erdem olayında olduğu gibi aşırı nöbet, aşırı hasta yükü, baskı ve soruşturmalardan bunalan hekimlerin uğradığı sonuç aynı sonuç.

Kapitalizm aynı zamanda hastaneler içinde öldürücü bir nitelik taşıyor. Ciddi bir kronik rahatsızlığınız varsa, paranız varsa tedavi olma şansınız var. Basit tetkikler, basit tedaviler için size olanak sağlayacak ama kronik hastalığınız olursa, ağır ameliyatlık durumunuz olursa, diyabet olursanız, hipertansiyon, kanser olursanız çok yüklü faturalarla karşı karşıya kalmak durumdasınız.

Ödeyemediğiniz durumda da sağlık hakkına sahip bir vatandaş değil, parası olmayan bir müşteri konumuna mahkumsunuz. Şu an medyaya çok yansımaya da binlerce insandan söz edilebilir.

- Somut uygulamalar hayata geçtikçe yasanın cilası da dökülmeye başladı. Bu konuda toplumsal duyarlılıkta bir değişim oldu mu? Size yansımaları nelerdir?

- Tepkiler oluşmaya başladı ama ne yazık ki bu tepkiler örgütlü değil. Sadece canı yananın, sadece en çok sıkıntıya uğrayanın tepki gösterdiği, bağırdığı, diğerlerinin durumdan haberi bile olmadığı bir sağlık ortamıyla karşı karşıyayız. Bu hizmeti emekçilerin örgütlü kesimler, sendikalar, meslek odalar, STÖ'ler, partiler sağlık alanındaki bu yıkıma karşı örgütlü bir tutum, bir bilinçlendirme kampanyası yapamadıkları/yapmadıkları için sağlık sistemi sadece canı yanarı öğretiyor. Ufak ufak kendiliğinden tepkiler var. Sağlık çalışanları içinde de bu işe artık tahammül edilemeyeceği hissiyatı var. Ama bunun daha örgütlü, daha organize, sistematik, planlı bir sağlık hakkı mücadelesine dönüşmesi gerekiyor.

- Son olarak önümüzdeki süreçte nasıl bir mücadele hattınız olacak?

- Mevcut durumda sağlık hakkı meclislerini yeniden, çok daha güçlü biçimde, başta SES ve DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş olmak üzere, TTB diğer sağlık meslek odaları, sendikaları ve sağlık hakkı mücadelesi yürütecek olan bütün demokratik kurumlarla birlikte sağlığın bir hak olduğu, bunun piyasaya açılmayacağı, sağlık emekçilerinin de güvenli bir gelecek talebiyle örgütlendikleri bir yapıyı yeniden canlandırmayı, sağlık hakkı mücadelesinde toplumu bilinçlendirme, Sosyal Güvenlik Kurumu ve uygulayıcısı AKP iktidarına karşı güçlü bir sağlık hakkı muhalefetini büyütmek gibi bir hedefimiz var. İlk bahara doğru güçlü bir sağlık hakkı mücadelesi hedefleniyor.

Sağlıkta dönüşüm ölüme doymuyor!

Sağlık İş Sendikası Başkanı Arzu Çerkezoğlu kitleye seslendi.

Öfke sokağa taşı

Konuşmaların ardından hastane bahçesinde başlayan yürüyüş, trafik kesilerek dışarda devam etti. Sloganlar, alkışlarla öfkenin dışa vurulduğu eylem, kalabalığın sahilde bulunan çevre yoluna girmesi ile devam etti. Alkışların hiç susmadığı yürüyüşte, kitle sahil yoluna inince, yolu trafiğe keserek beklemeye başladı. Yolu kesen kitle, sloganlarla tepkilerini dile getirdi.

Doktorları katleden sağlıkta dönüşümdür

Eylemler merkezi kararlar 4 Aralık günü devam etti. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde gerçekleştirilen eylemde "Dr. Melike Erdem'i unutmuyacağız" ve "Alo 184 SABİM sağlıkçı taciz hattı kapatılsın Sağlık Bakanı istifa etsin" pankartları açıldı. Sağlık Emekçileri Sendikası, Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası ve İstanbul Tabip Odası tarafından gerçekleştirilen eylemde ilk olarak Melike Erdem'in, acil asistanlığının ve karşılaştıkları sorunların sembolü olacağına inandıklarını söyledi.

SES temsilcisi Aydın Erol, geçtiğimiz aylarda hasta yakınları tarafından öldürülen doktor Ersin Arslan için burada olduklarını fakat sorunun aynı şekilde sürdüğünü belirtti.

Erdem'in anmasında öfkeli tepkiler

Eylemlerin İstanbul ayağı da Çapa Tıp Fakültesi'nden İstanbul Araştırma Hastanesi'ne yapılan yürüyüşle gerçekleştirildi.

İstanbul Araştırma Hastanesi'ne varılmasıyla, hastane içindeki yürüyüşün ardından Melike Erdem'in hayatını kaybettiği yere gelindi. Bu sırada ses aracının hastane bahçesine girişine izin verilmemesi gerginlik yarattı. Güvenliğe kapıyı açması için yapılan çağrılar karşılıksız kalınca sağlık emekçileri kapıyı kendileri fiilen açarak ses aracını içeri aldılar.

İstanbul Tabip Odası'ndan Ali Çerkezoğlu ilk sözü olarak Melike'nin ölümünün tesadüf olmadığını ifade edip "Sağlık sistemindeki yoğunluğun, şiddetin, sağlık

çalışanlarına baskı yapan hükümetin, başhekimlerin payı var" dedi.

Çerkezoğlu, tüm emekçileri Melike Erdem için saygı duruşuna davet etti. "Anısını mücadelemizde yaşatacağız" sözleriyle son bulan anmadan sonra SABİM'i sihirli değnek sayarak sağlıkta sorunları çözeceklerini iddia edenlere dikkat çekildi.

Eylem Özdemir Aktan'ın konuşmasıyla devam etti. Melike Erdem'in ölümünü açık bir iş cinayeti olarak tanımlayan Aktan, artık herkesin bu sistemin böyle gitmeyeceğinin farkında olduğunu söyledi.

Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ise öğretmen ölümlerine ve Eti Bakır'da yaşanan iş cinayetlerine değinen Çerkezoğlu, "bizleri öldüren bu sistemin kar güdüsüdür" dedi.

Karanfiller Melike için...

Çerkezoğlu'nun ardından basın metnini okumak üzere söz SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel'e verildi. Açıklamaya başlanmadan önce Melike Erdem'in öldüğü yere onlarca karanfil bırakılarak unutulmayacağı bir kez daha gösterildi. Adıgüzel açıklamada, Melike Erdem'in hayatını kaybetmesinin ardından gerçeği çarpıtma çabası içine girildiğini, hastane yönetiminin kendini aklamak için delilleri kararttığını ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlıkçıların öfkesi sokağa taşı!

Asistan Doktor Melike Erdem'in intiharı üzerine hastane önünde toplanan sağlık çalışanları öfkelerini yaptıkları bir dizi eylemle gösterdi.

2002 yılında İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden mezun olan Melike Erdem, Ümraniye İhtisas Hastanesi ve ardından da Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin acil bölümünde çalışıyordu. 30 Kasım günü, Alo 184 Sağlık Bakanlığı İletişim Merkezi (SABİM) hattına hakkında yapılan bir şikayet üzerine savunma yapması için Sağlık Bakanlığı'na çağrılan Erdem, savunma vermesinin ardından çalıştığı Samatya Hastane binasından atlayarak yaşamına son verdi.

30 Kasım akşamı Erdem'in hayatını kaybettiği haberinin duyulması üzerine, diğer hastanelerde çalışan sağlık çalışanları, sağlık örgütlerinin çağrısıyla, Samatya Hastanesi'nde toplanmaya başladı. Hastanenin acil bölümü önünde toplanan kitleye, TTB Merkez Konseyi üyesi Dr. Osman Öztürk bir açıklama yaptı.

Erdem'in ölümü hakkında konuşan Öztürk, doktorların Alo 184 ile baskı altına alınmaya çalışıldığını vurguladı. Öztürk, sağlık çalışanlarının "artık yeter" dediğini ve ölmek için sırada beklemeyeceklerini belirtti.

Sağlıkçılar sloganlarla birlikte alkış ve ıslıklarla tepkilerini gösterdiler.

"İntihar değil, cinayettir"

Acil Servis'in önünden başlayarak hastane içerisinde sloganlar eşliğinde yürüyüş gerçekleştirildi. "Alo 184 hattı kapatılsın. Sağlık bakanı istifa etsin!" ve "SABİM'iniz hekimleri öldürüyor! / İstanbul Tabip Odası" pankartlarının taşındığı eylemde, SABİM'e ve sağlık bakanına yönelik tepkilerin yazılı olduğu dövizler taşındı.

Sağlık çalışanları yaşamını yitiren Melike Erdem için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirdi. Ardından İstanbul Tabip Odası Başkanı Taner Gören, SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel ve Dev

İzmir'de SES eylemi

Sağlık emekçilerinin, eylemlerinin bir ayağı da İzmir'de gerçekleştirildi.

Basmane Meydanı'nda toplanan SES İzmir Şube üyeleri, İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

İl Sağlık Müdürlüğü önüne gelindiğinde basın açıklamasını Asistan Hekim Komisyonu üyesi Dr. Altan Gökgöz okudu. Gökgöz açıklamaya, "sağlıkta dönüşüm, can almaya devam ediyor" sözleriyle başladı ve Melike Erdem'in intiharını anlattı. Sağlıkta dönüşümün sağlık çalışanlarını etkileyen olumsuzluklarına da dikkat çekilerek intiharı seçen meslektaşlarının olmasının üzücü olduğunu söyledi.

Açıklama, 184 SABİM hattının Sağlık Çalışanları Kıyım ve Taciz hattına dönüştüğü vurgulanarak bu hattın kapatılması talebi ile sonlandı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Yakın zamanda işten çıkarılan Av. Fatma Arda ile “işçi avukatlık” üzerine...

“Binlerce genç avukat yaşam ve hukuk mücadelesi vermektedir...”

- Yakın zamanda işten çıkartıldınız ve işten çıkartıldıktan sonra çalışma koşullarınızla ilgili bir dizi açıklama yapıldı. Yaşadıklarınızı paylaşır mısınız?

- Avukatlık stajımı tamamlayıp ruhsatımı almamla birlikte; bir çok genç meslektaşım gibi bir hukuk bürosunda çalışmaya başladım. Hem bir büroyu döndürebilecek sermayeden yoksun oluşumuz, hem de meslekte deneyim kazanma adına, istisnaları saymazsak, genç avukatlar bir hukuk bürosunda çalışmaya başladılar. Aslında esas sıkıntılar daha staj döneminde başlar ve avukatlık stajı dönemi esasen mesleğin en zor ve sıkıntılı geçen sürecidir. Staj döneminde de bir hukuk bürosunda stajınızı ifa etmeniz gerekir ve maalesef stajer avukat sigortasız-ucuz iş gücü olarak görülür. Zaten zorlu 1 yıllık staj döneminin ardından, avukatlık ruhsatı (ücretini ödemek zorundadır) almaya hak kazanırsınız. Nitekim; hukuk bürolarında ki sömürüye öncelikle staj döneminde aşına olunur.

Avukatlık stajımın ardından; avukat olarak hukuk bürosunda çalışmam süresince bir sürü sıkıntı yaşadım. Kimi zaman sigortam yatırılmadı, kimi zaman ise aldığım ücretin altında yatırıldı, avukatın fazla mesaisi olmaz denilerek; ofisten çıkış saati belli olmadan, tatil günlerinde dahi çalışmam beklenildi, işi reddetme hakkım olmadı. Genel sorunların yanısıra; benim karşılaştığım en büyük sorun ‘hukuk nosyonuna sahip olmayan’ ofis çalışanından mesleki faaliyetim ile ilgili talimat almamın beklenmesi oldu. Özellikle; büyük hukuk bürolarında çalışan sekreter, icra takip elemanı, idari memur vb. konumlarda çalışanlar aynı ofiste çalışan avukatlarla karşı karşıya bırakılmaktadır. Ben de hukuk nosyonuna sahip olmayan kimseden mesleki faaliyetimle ilgili talimat almayı reddettiğim için işten çıkarıldım. Hatta işten çıkışım işveren avukat tarafından değil, sorun yaşadığım ‘idari amir’ diye tanımlanan personel tarafından hakarete uğrayarak ve tartaklanarak gerçekleşti. Bu vahim durum hukuk bürolarında çalışan avukatların düşürüldükleri haksız durumlardan sadece birisi. Öyle ki; onlarca çalışan olan büyük hukuk bürolarında çoğu zaman işveren avukatın yüzü dahi görünmez, işler yönetici avukatlar eliyle koordin edilir. Ama benim çalıştığım ortamda işin daha da kötüsü, meslek etiği ve kurallarıyla bağdaşmayacak şekilde, hukuk formasyonuna sahip olmayan kişilere bu yetkiler verilmişti ve akabinde bu sorunlar yaşandı. İşin bir öteki yanı da; bu yaşanan üzücü durumun ardından, yanında çalıştığım ‘işveren avukat’ meslektaş olduğumuzu çoktan unutup, sermaye sahibi bir patronun yapacağı gibi, kendisi sadece ve sadece işçi vekilliği yapmasına rağmen; bana haklarımı vermeme yollarının pazarlığına düştüğünü de eklemek isterim.

- İşten çıkartılma ve sigortasız çalıştırılma saldırısına karşı nasıl bir mücadele oluşturduğunuzu anlatır mısınız?

- İşten haksız olarak çıkarılmam ve sigortasız çalıştırılmam karşısında doğal olarak öncelikle hukuki

süreç başlattım. Ancak; hukuki sürecin ötesinde, meselenin benim özelimden çıkarılarak işlenmesi ve anlatılması gerektiğinin de farkında idim. Bu sebeple; şu zamana kadar haksızlığa uğrayan ve hukuk bürolarında sömürülen bir sürü genç işçi avukat arkadaşın süreci sahiplenmesini sağladık. Nitekim; benzer sorunların hergün fazlası ile yaşanmasına rağmen, hukukçu olmamıza rağmen, hukuk bürolarında yaşatılan hukuksuzluklara sessiz kalıyoruz. Bu sebeple; yaşanan örneğin ve izlenecek sürecin, bir sürü genç-İşçi avukata yol gösterici ve öğretici olması için birlikte düşünsel ve eylemsel yol almaya karar verdik.

-İşçi avukatların sorunları son dönemde sıklıkla gündeme geliyor. Sizce bu sorunlar nasıl çözülebilir?

- İşçi avukatların son dönemde sorunlarının bu kadar sık gündeme gelme sebebi, çok sayıda açılan hukuk fakültelerinden mezun olanların sayısında yaşanan artışa bağlı olarak avukat sayısının artmasından, avukat sayısının artması ile de bir büroyu döndürebilecek sermayeden yoksun olan yüzlerce avukatın işçi avukat olarak çalışmaya başlamalarından kaynaklanmaktadır. Gerçekten; hukuk fakülteleri ve kontejanlarının sayıları hızlıca artmakta, çok sayıda işçi avukat oluşmaktadır.

Çok sayıda işçi avukat olunca da; az sayıda ki sermaye sahibi işveren avukatın, işçi avukat çalıştırarak, piyasadaki genç avukat sayısına güvenerek ‘ücret’leri düşük tutup, çalışma şart ve koşullarını ağırlaştırmasından kaynaklı sorunlar gündeme gelmeye başlamıştır. İşveren avukat güvencesiz bir şekilde işçi avukat çalıştırmaktadır. Şu an ki durum şöyle ki; fazla seçici olmayan bir işveren avukat, en fazla 2-3 gün içinde yanında çalışacak bir işçi avukat bulabilmektedir. Tabiri caiz ise; ‘işin piyasası’ bu halde iken; işçi avukatların sorunlarını önümüzdeki yıllarda çok daha fazla duyacağız.

Bu sorunların çözümünün ilk adımının işçi avukat sömürüsü gerçeğinin farkına varılması olacağı kanaatindeyim. Sorunların muhatabı işçi avukatların öncelikle yaşadıkları sömürünün sınıfsal farkındalığına varmaları gerek. Çünkü; her ne kadar avukatlık mesleğinde dönüşümler başlamış ise de; sınıfsal geçişkenlik hala mevcuttur. Bu sebeple; haksızlıklara uğrayan işçi avukatlar, bir kaç sene sonra kendi bürosunu açacağı vb. bir plan ile süreci ‘geçici’ olarak görmekte ve sorunların geçici olacağı inancı ile mücadele etmek yerine, durumu kabullenmeye gitmektedir. Ancak; sürecin meslekteki dönüşüme bağlı olarak geçici olmaktan öte kalıcılaşmaya başladığı ve sorunların kronikleşmeden müdahale edilmesi gerektiği ortadadır.

Bu bağlamda; Avukatlık Yasasının’nda işçi avukatlarla ilgili eksiklikler giderilmeli, Barolar ve Türkiye Barolar Birliği ile meslek örgütleri işçi avukatları koruyucu önlemler almaya yönelik somut adım atmaya başlamalıdır. Bu aşamada; avukatlar arası iş ilişkilerini düzenleyen ve idari yaptırıma bağlanacak bir tip sözleşme uygulamasını hayata geçirebilmek önemli bir adım olarak önümüzde

duruyor.

- Avukatlık mesleğindeki dönüşüm hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

- Öncelikle işçi avukatın ne demek olduğuna biraz değinmek gerekir diye düşünüyorum. Çünkü; hukuk çevresinin içinde olmayan kişiler için kavram kafalarda pek oturmuyor.

İşçi avukat; kendisine ait bürosu olmayan, işveren avukatın bürosunda çalışan, 5520 sayılı yasa md.4/a kapsamında sigortalı sayılan, buna bağlı olarak gelir vergisi mükellefi olmayan, genelde vekaletname almayan ve işveren avukat tarafından düzenlenen yetki belgesi ile işleri takip eden ve işveren avukatın ‘talimatı’ altında iş gören avukattır.

Yapmaya çalıştığım tanımlama şu eksik hali ile birlikte avukatlık mesleğinde yaşanan dönüşümü görmek açısından yeterlidir. Avukatlık mesleği serbest meslek olarak bilinirken, işçi avukat serbest mesleki faaliyette bulunamamakta, talimata göre hareket etmektedir. Yanında çalıştığı işveren avukatın davalarını ve işlerini takip ederek maaşlı olarak çalışmaktadır.

Artık; ‘avukatın işçisi olur mu?’ ‘Avukattan işçi olur mu?’ gibi bir zamanlar yapılan tartışmaların bir anlamı kalmamıştır. Nitekim; sermayenin müdahalesi her meslek grubunda köklü yapısal değişiklikler doğurmuştur. Avukatlık mesleği de bunun gerisinde kalmamıştır. İşçi avukat gerçeği ile avukatlık mesleği serbest meslek niteliğini yitirmiş, bir çok çevrenin, özellikle baroların yakinen gördüğü ama kabullenmek istemediği patron-İşçi avukat ayırımı fazlasıyla belirginleşmiştir.

Avukatların yarısından çoğu ya bir şirketin bünyesinde ya da bir başka avukatın yanında ya da sermayesi büyük hukuk bürolarında işçi avukat olarak çalışmakta, bu şekilde çalışan avukatların belli bir zaman sonra kendi bürosunu açabilme ve serbest olarak mesleğini icra edebilme imkanı da zorlaşmaktadır.

Sermaye sahibi avukatların yaklaşımı da maalesef ortadadır. Meslektaş olma bilinci yok olmuştur. Birçok patron-avukat yanlarında çalışan meslektaşlarına, ucuz emek gücü olarak bakmakta, mesleki saygı ve dayanışma kültüründen uzaklaşmakta, çalışma yaşamındaki tüm hukuksuzlukları ve kuralsızlıkları uygulamaktan sarfi nazar etmemektedirler.

Sözün özü; binlerce genç avukat yaşam ve hukuk mücadelesi vermektedir.

Av. Gökmen Yeşil'le işçi avukatlık ve tip sözleşme üzerine...

“Sömürünün ekonomik altyapısı olan kapitalizmi sorun olarak görüyoruz...”

- ÇHD'nin yürüttüğü tip sözleşme çalışmalarına katıldığınızı ve tip sözleşme imzaladığınızı biliyoruz. tip sözleşmenin ne olduğunu bize anlatabilir misiniz?

- Burada bir “model sözleşme”den yani belli temel kuralları, asgari şartları belirlenmiş örnek sözleşmeden söz ediyoruz. Kısaca “ tarafları bağlayacak koşulların, genellikle sözleşmeye taraf olamayan kimselere belirlendiği ve tarafların aralarındaki sözleşmeyi bu çerçevede yapmaları gereken sözleşme olarak tanımlayabiliriz. Dikkat ederseniz burada sözleşmenin temel şartlarını imzacı iki tarafın dışında daha doğrusu üstünde olan bir üçüncü taraf belirliyor ve imzacılar bu şartlara uymakla yükümlü kılınıyor. Ülkemizde basın-yayın, mimarlık ve mühendislik, eczacılık, sanat, tarım, sanayi ve ticaret alanlarında kullanılıyor. Amaç belli bir meslek grubunun kendi içerisinde meslektaşların temel haklarını güvenceye almak veya ürün ve hizmetlerde asgari bir standart belirlemektir. İşte, en çok ihtiyaç duyulan meslek gruplarından biri olmasına rağmen avukatlık mesleği açısından böyle bir tip sözleşme baroların gündemine bir türlü giremedi.

Son yıllarda, özellikle büyük şehirlerde, onlarca avukat ve takip elamanının bir arada çalıştığı hukuk bürolarının artışına paralel olarak, işçi avukatlar üzerindeki baskı ve sömürü de arttı. Bağlı çalışan avukatların işçileşme sürecine paralel olarak çeşitli meslektaşların bireysel girişimleri veya Avukatlık Sendikası gibi oluşumların konu üzerinde gösterdikleri çaba tartışmayı belli bir noktaya getirmişti.

Çağdaş Hukukçular Derneği ise meslekteki dönüşüm üzerine yıllardır kapsamlı çalışmalar yapıyordu. Özellikle derneğimizin 3 Nisan 2010 tarihinde Ankara’da düzenlemiş olduğu Mesleklerde Dönüşüm ve Avukatlık Mesleği adlı sempozyum ciddi bir birikim sağlamıştı.

Neticede ÇHD İstanbul Şubesi’nin iki yılı bulan çalışmaları ile örnek bir taslak hazırlanmış ve baroya sunulmuş oldu.

- Siz tip sözleşmeyi imzaladınız. Nasıl faydaları oldu?

Ben ÇHD Çalışma Yaşamı Komisyonu çalışanlarından biriyim. Komisyon çalışmalarımız ve özellikle avukatlık mesleğindeki sorunlar üzerine “patronum” ile sık sık konuşuyorduk. Dolayısıyla yaptığımız çalışmadan ve sonuçlarından en baştan haberdardı. ÇHD’nin hazırladığı tip sözleşmede özellikle, işçi avukatın dosya reddetme hakkı, bağımsız dosya alma hakkı, fazla mesailerin ücretlendirilmesi, yıllık iznin 1 ay olması, sigorta ve sosyal haklar üzerinde durulmuştu. Yine derneğimizin ayrıca işçi avukatların asgari maaşlarının 2.000 TL olması yönünde bir kampanyası vardı. Patronum tüm bu şartları, yani hazırladığımız taslaktaki tüm şartları kabul etti ve sözleşmenin bir örneğini İstanbul Barosu’na bildirdik. Burada benim açımdan önemli kazanımlar var tabii ama daha önemli olan işçi avukatlar açısından ÇHD’nin bir yol açmış olmasıdır.

- Baro’nun tip sözleşme çalışmalarınıza yönelik yaklaşımları nelerdir? Bu süreçte yanınızda mı yer

aldı, yoksa süreç nasıl gelişti? Genel Kurul’da söz hakkınız üzerinde tartışmalar yaşandığını biliyoruz. Baro’nun nasıl bir taraf olması gerekir sizce?

- Öncelikle şunu belirteyim; 2010 Baro Genel Kurulu’nda Avukatlık Sendikası Girişimi’nden avukat arkadaşların hazırladığı önerge ile tip sözleşme konusunda bir çalışma yapılması konusunda karar alınmıştı. Biz ÇHD Çalışma Yaşamı Komisyonu olarak genel anlamda işçi sınıfının yaşadığı hukuki ve fiili sorunlar ve hak gasplarıyla ilgili çalışma yapıyoruz. Bu arada kendi meslektaşlarımızın yani işçi avukatların sorunları da gündem maddelerimizden biriydi. 2010 Genel Kurulu’ndan sonra Baro nezdinde girişimlerde bulduk. 09 Temmuz 2011 tarihli 27. Baro Meclisi Olağan Genel Kurul toplantısına katılarak meslekte dönüşüm ve işçi avukatların sorunları ile ilgili ayrıntılı bir sunum yaptık. Daha sonra dernek üyesi arkadaşlarımız ve Baro Yönetim Kurulu adına Av. Başar Yaltı’nın katılımıyla tip sözleşme taslak çalışmaları için bir komisyon oluşturuldu. Biz bir taslak metin hazırladık ve kendisine verdik. Ancak Av. Başar Yaltı bir süre sonra derneğimizi devre dışı bırakmaya yönelik olarak toplantılara gelmemeye, ertelemeye başladı. Bunun üzerine biz dernek olarak Tip Sözleşme Taslak Metni’nin hukukçu kamuoyu ile paylaşarak, gelen eleştirileri dikkate alarak nihai bir taslak oluşturduk ve bu taslak metni bir broşür olarak kamuoyunu aktardık. Baro aylarca sessiz kaldı. 2012 Genel Kurulu’nda en çok tartışılan konu oldu. Fakat Baro başkanı Ümit Kocasakal yaptığı konuşmada bu konuyla ilgili olarak kısaca işçi avukat olmaz, biz gerekli çalışmaları yapıyoruz demekle yetindi. Yani sorunu yok saymak, memlekete komünizm gelecekte inceleyip gereğini yapmak üzere konuyu kapattı.

Tabii bizi genel kurulda konuşturmamak için çeşitli yollar da denediler. Neticede derneğimizce hazırlanan ve bir ay içerisinde bizim yukarıda saydığımız temel noktaları gözetken bir tip sözleşme hazırlanması konusundaki geçici komisyon kurulması önergemiz genel kurulca kabul edildi. Özet olarak baromuz hala işçi avukat gerçeğini görmezden gelmekte; sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir melek örgütü hayal etmektedir.

Biz ise baronun ne sendika ne de hakem olmasını

bekliyoruz. Bir baronun hatta tüm baroların, meslek örgütü olarak tüm meslektaşların çıkarını gözetken, üyeleri olmaları sebebiyle işçi avukatların yaşadığı sorunları çözmek açısından tip sözleşme konusunda somut adımlar atan bir yaklaşım içerisinde olmasını bekliyoruz.

- Avukatlık mesleğindeki dönüşüm hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

- Avukatlık, giderek daha çok iki büyük düşman kampa, doğrudan birbirlerinin karşısına dikilen iki büyük sınıfa bölünüyor: Burjuva Avukatlar ve Proletar Avukatlar. Kapitalizm, insan da dahil olmak üzere her şeyi sanayi ve ticaretin nesnesi haline getirdi. Toplum iki büyük kampa bölünürken avukatlık mesleğinin sınıfsız kalması beklenemezdi. Avukatlık mesleği açısından da işçileşme kaçınılmazdı. Zaten 164 yıl önce Marks ve Engels bu kara haberi vermişlerdi. Ama bizim üzerinde durduğumuz konu; avukatların işçileşmesi değil; biz öncelikle işçi avukatın ve tüm işçilerin temel haklarının güvenceye alınması ve nihayetinde işçi patron ayrımının ortadan kaldırılması amacıyla çalışıyoruz. Yani işçileşmenin kendisini değil; sömürünün ekonomik altyapısı olan kapitalizmi sorun olarak görüyoruz.

“İşçi avukat sömürüsüne son!”

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, üyesi Av. Fatma Arda’nın keyfi işten atılması ve öncesinde sigortasız çalıştırılması üzerine bir eylem gerçekleştirdi. İşçi avukatların sorunlarına değinilerek Arda’nın sigortasız çalıştırıldığı sürenin tespiti ve geriye dönük hakların alınması için mahkemeye başvuru yapıldı.

29 Kasım günü Bakırköy Adliyesi önünde gerçekleştirilen eylemde ilk olarak ÇHD İstanbul Şubesi adına Yönetim Kurulu üyesi Av. Şerife Ceren Uysal basın açıklamasını okudu. Uysal açıklamada işçi avukatlar konusunda yasalardaki eksikliklere değindi. İstanbul Barosu Genel Kurul seçimlerinde işçi avukat gerçeğinin gündeme geldiğini ancak halen adım atılmadığını hatırlattı.

Açıklamanın ardından işten atılan Av. Fatma Arda işten atılma sürecine dair bilgilendirmede bulundu. Arda 17 Kasım’da işten atıldığını çalıştığı süre boyunca sigortasının kimi zaman hiç yatırılmadığını, yatırıldığıdaysa maaşının altında yattığını ifade etti.

Eyleme İşçilerin Birliği Derneği de katılarak destek verdi.

Av. Cem Gök ile işçi avukatlık ve hukuk alanındaki örgütlenme üzerine...

“İşçi avukatlar, hukuk bürosu çalışanlarıyla birlikte örgütlenmelidir!”

- Yakın zamanda Av. Fatma Arda'nın işten çıkartılması ile birlikte işçi avukatların çalışma koşulları tekrar gündeme geldi. Siz de daha önce, sendikalaşma nedeni ile işten çıkartılmıştınız. O dönemki çalışma koşullarınızı ve genelde işçi avukatların çalışma koşullarını anlatır mısınız?

- Sendikalaşma çalışmasını yürüttüğümüz dönem 2009 yılının başı ve 2010 yılının sonuydu. O dönemden bugüne baktığımızda işçi avukatların çalışma koşullarının daha da kötüye gittiğini net olarak söyleyebiliriz. Ücretler giderek düşüyor, iş bulmak giderek zorlaşıyor. Bunların istatistik verileri yok elbette ama yakın çevremize baktığımızda bunu net olarak görebiliyoruz. Bundan birkaç yıl önce Baronun sitesine ilan veren bir avukat ona gelen iş teklifleri arasından seçim yapabiliyorken, bugün aylar boyunca iş ilanı veren, her yere özgeçmişini gönderen, görüşmelere giden yani aktif biçimde iş arayan ama bulamayan pek çok avukat var çevremde. Dolayısıyla eskiden işçi avukatlar işten ayrılırsam daha iyi bir iş bulurum diye düşünürken, bugün koşullar ne kadar kötü olursa olsun katlanıyorlar.

Düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, fazla çalışma ücreti hakkının olmayışı, iş güvencesinden yoksunluk, yoğun baskı altında ve stresli çalışma koşulları, özellikle büyük hukuk bürolarındaki performans dayalı ve işçiler arasında rekabeti arttıran, insani ilişkileri zayıflatan çalışma biçimleri giderek derinleşen sorunlar. Tekelleşmenin arttığı ve bunun karşısında örgütlülüğün olmadığı bu koşullarda sorunlar artarak devam edecektir ve ediyor da.

- İşten atılma saldırısına karşı nasıl bir süreç oluşturuldu? Örnek oluşturması açısından biraz hatırlatır mısınız?

- 3-4 yıl öncesinde yaşanan dönem aslında işçi avukatlık tartışması bakımından her şeyin berraklaşmaya başladığı bir dönemdi. Bu dönemden önce de, büyük hukuk büroları açılmış, avukatların önemli bir bölümü işçileşmişti. Ancak bugün işçi avukatlık lafını dillerinden düşürmeyenler o günlerde bu kavramı küfür olarak algılıyor, avukatlığın bağımsız bir meslek olduğu retoriğiyle işçileşme olgusunu ve dolayısıyla sayıları giderek artan işçi avukatların sorunlarını görmezden geliyorlardı. Bunlar; baro yönetiminde olan, baro yönetimine aday olan, en genel anlamıyla “avukatlık camiasında” muteber, sözü geçen insanlardı ama siyasal görüşleri ne olursa olsun tavırları sınıfsal duruşlarını net olarak gösteriyordu. O dönemde büyük bir çoğunluğu mesleğe yeni başlamış olan ve işçileşme sürecini bizzat yaşayan avukatların farklı kanallardan yürüttüğü bir dizi çalışma, nicel güçlerinin çok ötesinde bir etki yarattı. Piyasalaşmaya Karşı Avukatlar Platformu, Avukat Sendikası Girişimi, bizim sendikalaşma çalışmamızın ardından farklı bürolarda çalışan Avukatların yanı sıra diğer hukuk bürosu çalışanlarının da yer aldığı Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı ve bunlardan bir dönem sonra tip sözleşmesi taslağı oluşturarak bunu tartışmaya açan ve bu konuda bir dizi faaliyette

bulunan Çağdaş Hukukçular Derneği Çalışma Yaşamı Komisyonu'nun faaliyetleri o dönemden bugüne artık işçi avukatlık kavramının ve işçi avukatlarının sorunlarının tartışılması kabul görmesini sağladı.

Bu dönemde 100-150 civarında çalışmanı olan bir hukuk bürosunda bir sendikalaşma çalışması başlatılmasının – her ne kadar bu çalışma başarısız olsa da – ve bu nedenle bir avukatın işten atılmasının konunun tüm muhatapları için bir etkisi oldu. Politik söylemini işçilerden yana kurma iddiasında da olsa sınıfsal konumu ve toplumsal ilişkileri patron avukatların yanında olanlar tavrını buna uygun belirlerken, işçi avukatların ve hukuk bürolarında çalışan diğer işçilerin bir bölümü bu sorun üzerinden yan yana geldi. Çeşitli basın açıklamaları yapıldı, türlü mecralarda tartışmalar yapıldı ve şekilsel işlerin ötesinde işçi avukatların ve diğer hukuk bürosu çalışanlarının yan yana gelişinin mümkün ve gerekli olduğu görüldü. Çünkü o hukuk bürosunda avukattan çok takip elemanı, muhasebeci, sekreter v.s. diğer çalışanlar vardı ve bizi birleştiren avukat olmamız değil, işçi olmamızdı. Sonrasında da o iş yerindeki avukatlardan çok diğer çalışanlardan destek gördüğümü belirtmek isterim.

Bu süreçte oluşan Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı yalnızca işçi avukatların değil, aynı zamanda diğer hukuk bürosu çalışanlarının da birlikte örgütlenmesi gerektiğini, mevcut kanunlarla iş kollarına göre bölünmüş işçilerin, bir de mesleklerine göre bölünmemesi gerektiğini savundu. Elbette bu işçi avukatların ve diğer hukuk bürosu çalışanlarının özgün sorunlarının görmezden gelinmesi anlamına da gelmiyor. Diğer yandan bu örgütlenme iş yerleriyle sınırlı bir mücadelenin yetersiz olduğu anlayışına da dayanıyordu. Diğer yandan psikologlar, güvencesiz öğretiler, mühendis, mimar ve şehir plancıları, çağrı merkezi çalışanları gibi hizmet sektöründe çalışan ve benzer süreçlerle karşı karşıya olan kesimlerle yan yana gelinmesi, o dönem direnişte olan UPS ve TEKEL işçilerine dayanışma ziyaretinde bulunulması gibi çalışmalarla, kendi özgün sorunlarıyla birlikte genel emek mücadelesinin bir parçası olmak için çaba gösteriliyordu.

-İşçi avukatların sorunlarının aşılması için

örgütlenmeleri gerektiğini savunuyorsunuz. Bu konuda nasıl bir yol izlenmeli sizce?

- Tekrara düşmeden birkaç noktayı belirtmek isterim. İşçi avukatların nasıl örgütlenmesi gerektiği sorusunun, kendi özgünlükleri olsa da, işçilerin genel olarak nasıl örgütlenmesi gerektiği sorusundan ayrı bir cevabı yok bence. Dolayısıyla işçi avukatlar öncelikle sorunlarını avukatlık cemaatinde tartışma, buraya sıkışma çıkmazını aşmalı. Mesleki bir ortak çıkarının olmadığını, çıkarlarının sınıfın genel çıkarlarından bağımsız olmadığını ve mücadelesini de sınıf mücadelesinin bir parçası olarak gördüğü sürece ilerleyebiliriz. Hukuk fakültelerinde kalın kitaplar okudun diye daha az sömürülmüyorsun. Bu yüzden öncelikle aynı işin farklı dişlileri olduğumuz diğer hukuk bürosu çalışanlarıyla birlikte hareket edilmesi ve sonra da sınıfın diğer katmanlarıyla farklı düzeylerde de olsa yan yana durulması gerektiğini tespit etmek gerekiyor.

Diğer yandan hukuk bürolarının önemli bir kısmı 100-150 kişilik bürolar olsa da yine önemli bir kısmı küçük ve orta büyüklükte bürolar. Dolayısıyla özellikle büyük ölçekli iş yerlerinde örgütlenme çabasının mutlaka olması gerekiyor ama bununla paralel olarak iş yerlerini aşan, hukuk bürosu çalışanların dayanışmasını ve sorunlarıyla ilgili farklı düzlemlerde mücadelesini hedefleyen örgütlenmelerin de yaratılması gerekiyor.

For You işçileri haklarını istiyor

For You mağazalarında çalışıp tazminatları gasp edilerek işlerine son verilen işçiler 1 Aralık günü gerçekleştirdikleri eylemle haklarına sahip çıktılar.

Beşiktaş Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında “For You’ların Zapsu’su 500 işçinin tazminat soyguncusu! / For You İşçileri” pankartı açıldı.

İşçilerin For You önlükleri giydiği eylemde basın açıklamasını Halime Gül okudu. Gül, 3.5 yıllık süreçte işçilerin haklarının nasıl gaspedildiğini ifade ederek bundan sonra tazminatlarını alıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kadına yönelik baskı, şiddet, ayrımcılık tırmanıyor...

Kadın haklarında Türkiye 87. sırada

Haftalık Amerikan haber dergisi Newsweek'in Dünyada Kadın ekinde geçtiğimiz günlerde yayınlanan değerlendirmede Türkiye'nin kadın hakları konusunda 132 ülke arasında 87. sırada yer aldığı belirtildi. Sağlık, eğitim, ekonomi ve hukuk verilerine dayanarak yapılan değerlendirme Türkiye'de kadın sorununun ulaştığı çarpıcı boyutu gözler önüne sermek açısından önemli bir yerde duruyor.

Araştırmaya göre listenin ilk sırasında 100 üzerinden 99,2 puanla İsveç bulunurken, İsveç'i sırasıyla Kanada, Danimarka, Finlandiya, İsviçre, Norveç ve ABD izliyor. Listenin sonunda Afganistan bulunurken onun üzerinde Yemen, Pakistan, Sudan gibi ülkeler bulunuyor. Liste incelendiğinde Türkiye'nin 56,2 puanla Gabon, Zimbabve, Gambia ve Madagaskar gibi Afrika ülkelerinin yanında Birleşik Arap Emirlikleri ve Ürdün'ün de gerisinde kaldığı görülüyor.

Kadın hakları konusunda önemli bir noktada duran kadının çalışma yaşamına katılımı ile ilgili istatistik veriler incelendiğinde de Newsweek Dergisi'nin araştırmasına benzer sonuçlar görülmektedir. Kadınların işgücüne katılma oranı (toplam işgücü içerisinde tuttuğu yer) 1990'da %34,1, 2002 yılında %26,9, 2004 yılında %25,4, 2011 yılında ise %28,8'dir. Kısacası çalışanların yaklaşık dörtte birini kadınlar oluşturmaktadır. 2011 yılı verilerine göre kadın istihdam oranı ise %25,6, işsizlik oranı %11,3 iken bu oranlar sırasıyla ilk 15 AB ülkesinde ortalama % 59,5 ve % 9,8; tüm AB ülkelerinde ise ortalama % 58,2 ve % 9,8'dir.

Sırf kadınların çalışma yaşamına katılımı ile ilgili istatistik verilerin incelenmesi dahi Türkiye'nin kadın haklarında sınıfta kalmasının sebeplerine işaret edebilmektedir. Ayrıca kadın sorununun özü itibari ile sınıfsal karakterde olduğu düşünülürse sermaye devletinin bu sorunu çözmek için somut ve kalıcı adımlar atmak istemeyeceği ortadadır.

Kadın sorununun devam etmesi demek patronlar için ucuz iş gücü ve sömürüyle eş anlama gelmektedir.

Bu sebeple sermaye düzeni bu sorunu çözmek şöyle dursun tersine derinleştirmektedir. Ama bir yandan da göz boyamak, toplumu oyalamak için sözde bir takım önlemler almakta, hedefler koymaktadır. Örneğin sermaye hükümetinin "Hedef 2023" safsatası kapsamında kadınların işgücüne katılım oranının 2013 yılına kadar %29,6'ya, 2023 yılına kadar da %35'e çıkartılması hedefi konulmuştur. Ancak 4+4+4 eğitim sistemi uygulaması gibi uygulamalarla ve yasal düzenlemelerle çocuk gelinliğinin önü açılırken, halen kadınlara yöneltilen "mesleğiniz nedir?" sorusunun cevabı pek çok kadın tarafından "ev hanımı" olarak yanıtlanırken, kadına yönelik şiddet konusunda ciddi hiçbir adım atılmazken bu oranların sözde bir takım hedefler koyarak değişmeyeceği ortadadır.

Düzen kadın sorununu çöz(e)mez, çözüm emekçi kadınların mücadelesinde!

Kadın cinayetlerinin, kadına yönelik şiddetin sıradanlaştığı, cinsiyet ayrımcılığının yaşamın her alanında sürdüğü ortadayken ve bunun karşısında sermaye düzeninin bir alternatifi yokken Türkiye'nin kadın hakları konusunda sınıfta kalması şaşırtıcı değildir. Bugün polis terörünün dizginlerinden boşaldığı, düşünce-ifade özgürlüğünün yok sayıldığı, hapisanelerdeki siyasi tutsak sayısının her geçen gün katlanarak arttığı, karakolda, cezaevinde baskı ve işkencenin hız kesmediği bir ülkede kadın haklarından söz etmek mümkün değildir. Dolayısıyla kadın hakları konusunda Türkiye'nin pek çok ülkenin gerisine düşerek "sınıfta kalması" şaşırtıcı olmamıştır.

Bu tablo ancak emekçi kadınların mücadeleye etkin katılımı ile aşılabilecektir. Emekçi kadınlar kendi haklarına sahip çıkıp, bu uğurda mücadele ettikleri koşulda "kadın hakları" konusunda da bir ilerleme kat edilebilecektir. Kadınların gerçek manada eşit ve özgür bir dünyada yaşamaları, tüm insani haklarını tam olarak elde etmeleri ve bunları güvence altına almaları ise ancak sosyalizm ile mümkün olacaktır.

Kül olup savrulurken Dakka'dan
New York'a...

Dakka, New York'un güncellenmiş resmidir!

Bu sefer Bangladeş Dakka'dan bir haber düşüyor ajanslara. Neresiydi ki Dakka? Sanki tarihin bir sayfasında New York'tan bir tekstil fabrikasından hatırlıyorum. Yoksa Bursa'da mıydı? İstanbul'u sel bastığı bir yağmur sonrasında Pameks fabrikasının önündeki "servis" mi bana Dakka'yı hatırlatan. Gerçekten kilometrelerce uzakta mıydı Dakka? Sanki her yaşanmışlıkla daha da yakınlaşıyor, sanki her anımsadığım Dakka'nın resmini bulanıklıktan kurtarıyor gibi.

Fotoğraftan yansıyan: Bangladeş Dakka'da bir tekstil fabrikasından yükselen yangın, küle dönen çoğu kadın 120 işçi. Bedenimde duyuyorum sızısını. Bedenimin bir başka köşesinde 1857 New York'u'ndan kalma bir acıyla birleşiyor. Kül olup savruluyorum Dakka'dan New York'a.

Hani o uzak, bir o kadar da yakınımdaki Dakka'da yanıp kül olan işçiler, ürettiklerini alıp giyemeyen sen ve ben gibiydi. Ürettiği bir ayakkabıdan daha düşük maaş alan Desa işçileri gibiydi. Ürettiği, tamir ettiği gemilerle dünya turuna çıkanların ardından bakakalan tersane işçileri gibiydi. Düşünüyorum da ölümlerinin hikayesinin benzerliği gibi düşleri de benzer miydi acaba? Makinenin başında geçerken vakitleri, makine seslerini aşarak içlerinden geçen ezgide buluşabilmişler miydi? Düşlerde, ezgilerde buluşmadılarsa da küllerini savuran rüzgarın koynunda buluştular. Ve bu buluşma bir gün sesini bulacak işçilerin sessiz çılgınlığını büyüttü. Patronların kulakları ise tıkalıydı holdinglerinin, villalarının, rezidanslarının çift camlarından.

Zaman ilerliyor, coğrafyalar değişiyor ama hep benzer hikayeler takılıyor fotoğraf karelerine. Bunlar sömürünün çarkı dönmeye devam ettikçe karşımıza çıkacak hikayeler. Yangına dönse de, boğulsa da adına servis denmiş camsız bir yük taşıma aracında bedenler kum torbasından daha fazla değerli değil patronlar için. Takılıp kalmayalım bu fotoğraflara... Bilelim ki bu fotoğrafların ardı sıra başka fotoğraflar da çıkmıştır tarihin sayfalarına eklenen. Hani Dakka'yı en çok benzettiğim New York'un yangın öncesi fotoğraflar, destansı bir mücadeleye, sınıf mücadelesinin en önemli günlerinden biri olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadın Günü'nün ortaya çıkışına aittir. Fotoğrafın görüntüsünü ve rengini değiştirmek bizim elimizde.

Z. İnanc

Üniversitelerden...

1 Aralık 2012 | Boğaziçi

öğrenciler tarafından oluşturulan YÖK Karşıtı Platform 29 Kasım günü Beytepe Yıldız Amfi'nde bir forum gerçekleştirdi.

Forumun çağrısı afişlerle yapılırken üniversitede faaliyet yürüten gençlik örgütleri de foruma davet edildi. Ekim Gençliği, Emek Gençliği, Gençlik Muhalefeti, Gençler Meydana İnisyatifi, Yeni Demokrat Gençlik, Öğrenci Kolektifleri, Demokratik Gençlik Hareketi ve Eğitim-Sen'li akademisyenlerin katıldığı forumda "Nasıl bir mücadele?" başlığı tartışıldı.

Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na dair bilgilendirmenin de yapıldığı forumda birçok öğrenci ve akademisyen söz alarak birlikte mücadelenin önemine vurgu yaptı. Yasa taslağının hangi gün meclise sunulacağına muğlak olması nedeniyle net bir tarih belirlenemese de o gün alanları doldurmak gerektiği noktasında ortaklaşıldı.

Forumun bir bölümünde sloganların, şiarların kimi ve neyi hedef alması gerektiği tartışıldı. Bu bölümde AKP, YÖK ve tüm bunların ötesinde sermaye düzenini konu alan anlamlı tartışmalar yapıldı. Sonuç olarak AKP karşıtlığını temel almayan, ancak oldukça pervasız davranan AKP'yi ve onun temsilcilerini teşhir eden, somut hedeflere yönelen bir politika belirlenmesi gerektiği belirtildi.

Boğaziçi'nde Remedial (Beklemeli) öğrencilerden eylem!

Boğaziçi Üniversitesi'nde Hazırlık sınıfı İngilizce sınavını geçemeyen öğrencilerin, öğrencilik kapsamında olan bütün hakları ellerinden alınırken, bir üst sınıfa geçmeleri engelleniyor. Yanı sıra yönetim tarafından öğrencilere hiçbir çözüm sunulmuyor ve öğrenciler kendi maddi imkanları ile sorunlarını çözmeye çalışıyor.

Bunun üzerine öğrencilik hakları ellerinden alınan Remedial (Beklemeli) öğrenciler, eylemlilik süreci başlatmış, önce YADYOK (Yabancı Diller Meslek Yüksek Okulu) binası önünde basın açıklaması gerçekleştirmişti. Ardından rektörlükle yapılan görüşmelerde öğrenci belgesi, barınma sorunu, bütünlüme, nitelikli eğitim gibi taleplerini sunmuşlardı. Öğrenci belgesi, sınav sayısının

artırılması, yeterlilik sınav puanının düşürülmesi gibi talepleri kabul edilirken, içinde öğretim görevlilerinin bulunduğu bir komisyon kurulma kararı söz konusu oldu. Yalnız kurulan komisyona öğrenciler dahil edilmek istenmedi ve Remedial öğrencilerin kendi sorunları hakkında söz söylenmesi engellendi.

Remedial öğrenciler, 30 Kasım Cuma günü bir eylem daha gerçekleştirdiler. Kuzey Kampüs kütüphane önünde toplanan öğrenciler, kampüs içinde bulunan kantin, YADYOK binası ve yurtlara giderek, ajitasyon konuşmaları ile öğrencileri eyleme davet etti. Konuşmalarda Remedial öğrencilerin yaşadığı sorunlardan bahsedilirken, bu sorunun tüm Boğaziçili öğrencilerin sorunu olduğu ifade edildi.

Daha sonra Kuzey Kampüs'ten Güney Kampüs'e doğru yürüyüşe geçen öğrenciler yolu keserek, Güney Kampüs içinde bulunan YADYOK binasının önüne geldi. Alkışlar ve sloganlar eşliğinde binanın içine giren öğrenciler, derslerde olan hazırlık öğrencilerine ajitasyon konuşmaları yaptı. Ardından içeride oturan öğrenciler, verilen İngilizce dersi ile temsili bir ders yaptılar.

EÜ'de saldırılara tepki

Eğitim-Sen İzmir 3 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin çağrısı üzerine, "Öğrencime ve akademisyenime dokunma" şiarıyla 4 Aralık günü Ege Üniversitesi metrosunda toplanan kitle, Edebiyat Fakültesi'ne kadar yürüyüş gerçekleştirdikten sonra basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasını İzmir Eğitim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı Ulaş Yasa okudu. Basın açıklamasında dönem başından beri Ege Üniversitesi'nde devrimci, demokrat öğrencilere yönelik polis-idare işbirliğinde yoğun bir baskı ve sindirme politikasının yürütüldüğü, bunun yanında Edebiyat Fakültesi'ndeki akademisyen Prof. Dr. Nilgün Toker ve diğer akademisyenlere yönelik sözlü sataşma, hakaret ve tehditlerde buunluğuna, gözaltına alınmaya çalışıldığına vurgu yapıldı.

Basın açıklamasına Öğrenci İnisyatifi de "Üniversiteler bizimidir bizimle özgürleşecek! Katil polis ve ÖGB terörüne son!" yazılı ozalit açarak destek verdi.

Öğrenci İnisyatifi çalışmalarına başladı

Devrimci gençlik örgütlerinin bir araya gelerek oluşturdukları Öğrenci İnisyatifi, geçen hafta polis ve ÖGB terörünü teşhir eden ve Ege Üniversitesi'nde polis tarafından öldürülen Ali Serkan Eroğlu'nu anlatan ozalitler asarak çalışmalarına başladı.

3 Aralık günü, "Katil polis ve ÖGB terörüne son!" şiarlı afişler kampüsün çeşitli noktalarına asıldı. Ayrıca Ali Serkan Eroğlu'nu anlatan ozalitler ile emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı hazırlanan duvar gazetesi kampüsün en yoğun olan üç noktasına asıldı. Ali Serkan Eroğlu'nun katledilişinin yıldönümü olan 24 Aralık gününe kadar Öğrenci İnisyatifi çalışmalarına devam edecek.

Öğrenci İnisyatifi'ni Ekim Gençliği, DÖB, Devrimci Gençlik, DİP, Kaldıraç, DPG ve EÖC oluşturuyor.

Ekim Gençliği / Ankara-İstanbul-İzmir

DTCF'de faşist saldırı!

DTCF'de 29 Kasım günü faşistlerle çatışma çıktı. Ertesi gün de devam eden saldırıda bir ilerici öğrenci kafasına gelen soda şişesi ile yaralandı. Öğle saatlerinde okula dışardan sokulan faşistler tanınmamanın da verdiği avantajla orta bahçeye girerek çardağa taşlarla ve satırlarla saldırdı.

DTCF'ye girerken kimlik göstermeyenlere saldıran ÖGB'ler faşistlerin içeri girmesi için arkada bulunan çöp kapısını açık bıraktılar. Olaylara karşı dışarıda toplanan devrimci ve ilerici öğrenciler, faşistlerin çıkış yaptığı sırada polis destekli olarak yapılan faşist saldırı girişimi ile karşı karşıya kaldılar. Bu saldırı boşa düşürülürken faşistler arkalarına bile bakmadan kaçtılar. Polis ise devrimci ve ilerici öğrencilere gaz bombaları ile saldırdı.

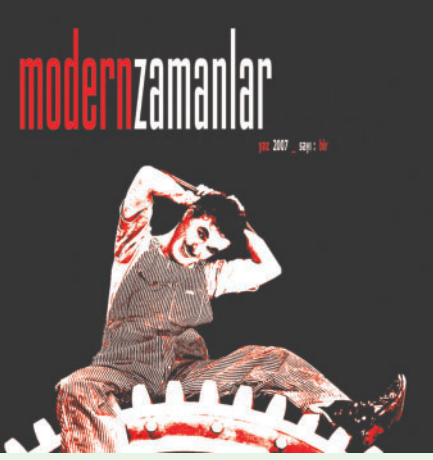
Devrimci ve ilerici öğrenciler okula girerek buradan Yüksel Caddesi'ne kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ziya Gökalp Caddesi'nde ise bir süre oturularak yol trafiğe kapatıldı. Yüksel Caddesi'nde yapılan konuşmada üniversitelerin faşistlere bırakılmayacağı vurgulandı. Eğitim Sen adına yapılan konuşmada ise olayın akademisyenlerin gözü önünde gerçekleştiği ve bu sürecin takipçisi olunacağı belirtildi.

Beytepe'de forum

Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı akademisyen ve

Mücadele Postası

Esenyurt'ta film gösterimi

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 29 Kasım Perşembe günü Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde film gösterimi gerçekleştirdi.

Charlie Chaplin'in, kapitalizmin işleyiş yasalarını anlattığı, makineleşme ve yabancılaşmayı konu alan 'Modern Zamanlar' filminin gösteriminin çağrısı, önceki günlerde bölgedeki çeşitli liselerde dağıtılan el ilanları ile yapıldı.

Yanı sıra bölgedeki otobüs duraklarına ve lise çevrelerindeki merkezi noktalara afişler yapıldı. Film gösterimine Esenyurt'taki çeşitli liselerden liseliler katılırken film gösteriminin ardından film üzerine sohbet gerçekleştirildi.

Liselilerin Sesi / Esenyurt

13 tıp öğrencisi serbest

Ankara'da Tıp, Diş Hekimliği Ve Sağlık Bilimleri Fakülteleri'nden 13'ü tutuklu 47 öğrencinin, "terör örgütü üyeliği"nden yargılandığı dava 5 Aralık'ta görüldü.

Adliye önünde eylem

Tutuklu öğrencilere destek olmak, davayı takip etmek, parasız sağlık mücadelesini büyötmek için bir çok devrimci, demokrat, ilerici kurum, sendika, oda, sağlık öğrencileri ve akademisyenler adliye önünde toplandı.

SES ve TTB adına konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ortak vurgusu öğrencilerin "sağlıkta dönüşüm yasasına gösterdikleri tepkiden ve sağlık hakkını savunmalarından korkan devletin tutuklayarak toplumsal muhalefeti sindirmeye çalışması oldu. Sağlık hakkı mücadelesinin asla bitirilemeyeceği ve artarak devam edeceği de konuşmalarda sıklıkla ifade edildi.

Akademisyenler de söz alarak öğrencilerine sahip çıktıklarını ifade ederek, mevcut fakülte ve üniversite yönetimlerini eleştirdiler.

Konuşmaların ardından yargılanan öğrenciler adına basın açıklaması okundu. Açıklamada toplumsal muhalefetin sindirilmeye, susturulmaya çalışıldığı ifade edilerek bu davanın da bunun bir parçası olduğu belirtildi.

Davanın sonunda 13 tutuklu öğrencinin tamamı serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Silivri'de kemik bulundu!

TAYAD'lı Aileler, 1992 yılında kaybedilen ve eski özel hareketçi Ayhan Çarkın'ın kendi elleriyle gömdüğünü söylediği Ayhan Efeoğlu'nun cenazesini aramak için 1 Aralık'ta Silivri'ye gitti. Çarkın'ın itiraflarının ardından yapılan aramaların yüzeysel olduğunu belirten TAYAD'lı Aileler, Efeoğlu'nun cenazesini kendi elleri ile aradı.

Silivri'deki Beyci Köyü yakınlarındaki ormanlık alanın 3 farklı noktasından arama çalışmalarına başlayan TAYAD'lı Aileler, aramalarda 4 parça kemik, parçalanmamış bir hırka, halı parçası ve parçalanmış bir ayakkabı buldular.

Hırkanın üzerinde delikler olduğunu belirten aileler, hırkanın Efeoğlu'na ait olabileceğini, Efeoğlu'nun bir fotoğrafında üzerinde hırka olduğunu hatırlattılar. Kemiklerin insana ait olup olmadığı ise henüz bilinmiyor.

Silivri Savcısı ve olay yeri inceleme polisi arama yapılan alana gelerek etrafi şeritlerle kapattılar. Bulunan eşyaların tutanakla teslim edildiği savcı aramanın genişletilmesi talimatı verdi ve uzman ekipler daha geniş bir alanda arama yapmaya başladılar.

Pendik'te futbol turnuvası

Pendik Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Cemevi'nin düzenlediği "Birlik ve beraberlik Futbol Turnuvası"na "SMURF" takımı da katıldı. Aydın Oran Halı Saha Tesisleri'nde başlayan turnuvanın ilk maçları 2 Aralık günü SMURF takımı ile Susuz Köyü Derneği'nin karşılaşması aynı anda başka grupların maçları ile devam etti. B grubunda bulunan maçta Susuz Köyü- SMURF takımına fark attı. SMURF takımı halı sahaya "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" şiarlı, SMURF isminin anlamı olan "Kızıl Bayrak Altında Savaşan Sosyalist Gençler" pankartı ile katıldı.

Kızıl Bayrak / Pendik

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

19 Aralık katliamı 12. yılında...

İstanbul anma:

16 Aralık Pazar

Saat: 13.00

Sağmalcılar Metro çıkışı

**Katil devlet
hesap verecek!**

